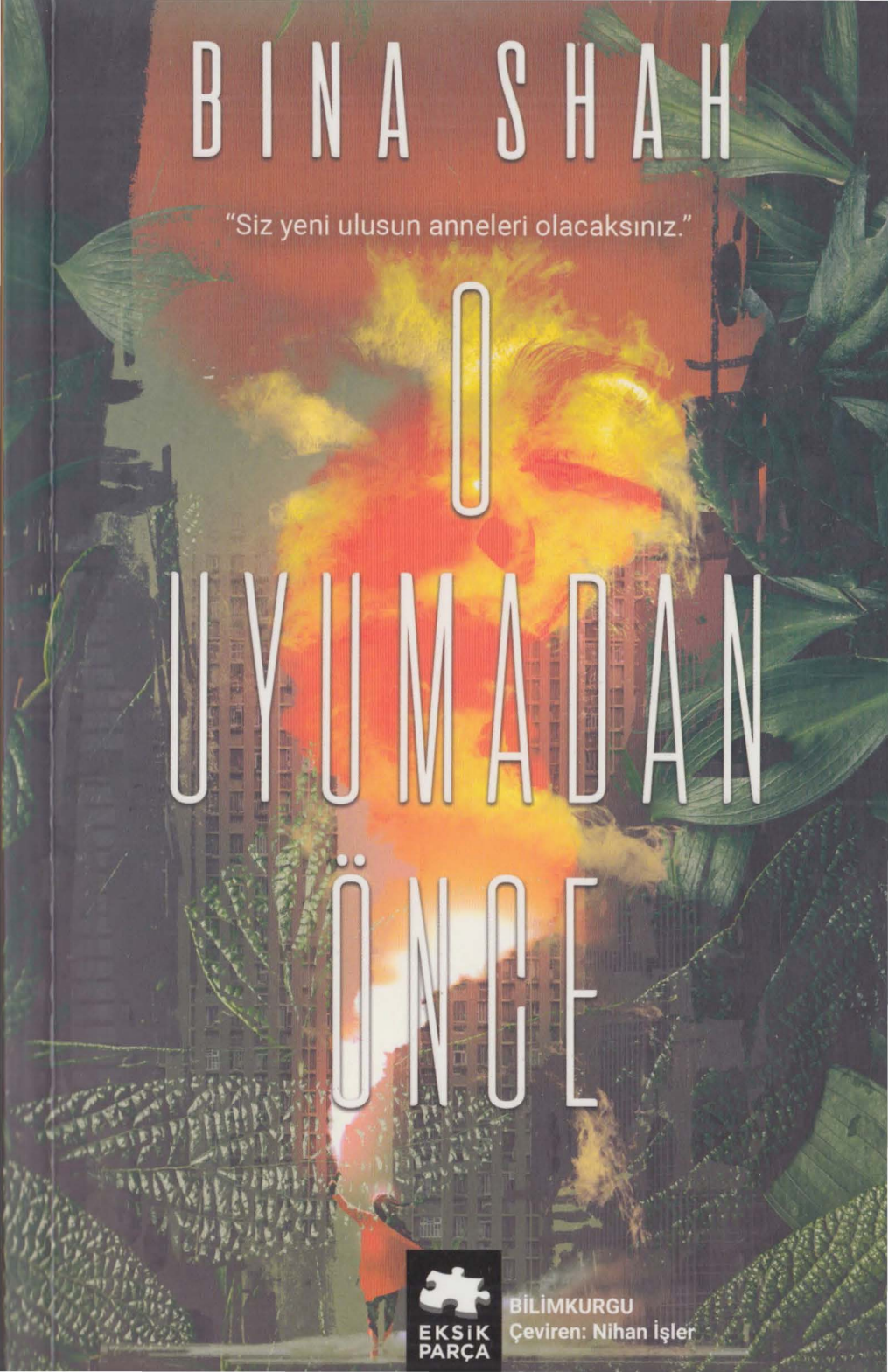
BINA SHAH

"Siz yeni ulusun anneleri olacaksınız."

O UYUMADAN ÖNCE

EKSİK PARÇA

BİLİMKURGU

Çeviren: Nihan İşler

BINA SHAH

O UYUMADAN ÖNCE

Çevirmen: Nihan İşler

Eksik Parça Yayınları

O Uyumadan Önce
Bina Shah
Delphinium Books tarafından aşağıdaki isimle İngilizce basılmıştır:
Before She Sleeps
Copyright © Bina Shah, 2018

Yayın Yönetmeni: **Asiye Ademir**
Çevirmen: **Nihan İşler**
Editör: **Kürşad Kızıltuğ**
Düzelti: **Fulya Tükel**
Sayfa Tasarımı: **Esranur Gelbal**
Kapak Tasarım: **Serkan Cenker**

Baskı ve Cilt: **MY Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.**
Maltepe Mh. Yılanlı Ayazma Sk. No. 8/F Zeytinburnu / İstanbul
mymatbaa34@gmail.com | Tel: 0212 674 85 28

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 40882
MATBAA SERTİFİKA NO: 34191

Baskı: Eylül 2019
ISBN: - 978-605-7690-14-2

Türkçe yayın hakları, AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmış olup Eksik Parça Yayınları'na aittir. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Genel Dağıtım: **İKİ A YAYINCILIK VE DAĞITIM HİZMETLERİ**
Gülbahar Mah. Elif Sok. No: 4/A Mecidiyeköy/İstanbul
Tel: 0212 272 45 46 | Fax: 0212 272 45 55
www. ikiayayincilik.com.tr

www.facebook.com/eksikparcayayinlari
www.twitter.com/eksikparcayayin
www.eksikparca.com

O'na

Bölüm 1
Gönülsüzlük

KADIN VATANDAŞLAR İÇİN YEŞİL ŞEHİR RESMİ ELKİTABI'NDAN

Vatandaşların günlük tutmaları ya da bulundurmaları yasaktır.

Bu kural bütün vatandaşlar için geçerlidir ama Yeşil Şehir'in kızları ve kadınları için bunu anlamak, itaat etmelerinden daha önemlidir. Tamamen hayatta kalma görevine odaklanmalıyız; bu da şimdiye ve geleceğe odaklanmak anlamına gelir. Geçmişi kurtarmaya çalışmak, insanı bencilliğe iten bir vurdumduymazlıktır; bundan ne pahasına olursa olsun kaçınmalısınız. Ne zaman ki her bir kız başkalarını kendisinin önüne koyar, diğerlerinin iyiliği için benmerkezciliğini feda eder, o zaman Yeşil Şehir'in kaderindeki hüner, endüstri ve refah elde edilir. Siz, yeni ulusun anneleri, sıkı çalışmanızla bu emelin neferleri olacaksınız.

SABINE

Müşteri'nin evinden tan ağarmadan yarım saat önce, gecenin en kesif ve Kurum Yetkilileri'nin en yavaş olduğu, sabahın o en karanlık vaktinde ayrılmayı kendime kural edindim. Yüzümün önünden kümelenmiş sinekler gibi gelip geçen bütün o saatler içinde bu, günün en korktuğum vakti. Müşteri, Joseph diye bildiğim adam –hiçbirimiz bu işte soyadı kullanmayız– ben kuralları saydıkça sabırsızca başını sallıyordu; bunu daha önce defalarca yapmıştı, hep benimle olmasa da. En azından düzgün davranıyor, kollarını bana doluyor ve birkaç dakikada bir mutlu mutlu iç geçiriyordu; beni o iffetli kucaklayışlarından fazlasına zorlamıyordu.

Yarım saat içinde, düzenli nefes alışlarından uyuduğunu anladım. Ben bir Müşteri'yleyken asla uyumam. Uykusuzluk[1], tam da yaptığım işte bu kadar iyi olmamı sağlayan şey olsa da gecenin verdiği rahatlığın olmaması ömür boyu süren bir lanet. Yataktan kayarak inip odadaki koltuğu buldum ve içine gömüldüm. Joseph sağa sola dönüp tekrar sırtüstü yatarken nefesimi onunkinin ritmine uydurdum. Normalde düşünmem ya da gündüz düşleri kurmam; sadece orada oturur ve sabahı beklerim, vücudumdaki en ufak gerginliğin bile onu hafif uykusundan uyandıracağını bilerek. Bunu hiç istemem.

1 bkz. insomnia. (ç.n.)

Ama sabaha karşı, bileğimdeki alarm parlamaya başladığında ve son bir kucaklama için yakına geldiğimde, Joseph beni tekrar kollarına aldı.

İzin verilmemesine rağmen bazen kuralları esnetiyor ve kendimi zarifçe çekip kapıya yönelmeden önce Müşteri'nin bir-iki dakikalık rahatlığına izin veriyorum. Lin, bize hep kimin kurallara göre oynadığı ve kimin sınırları zorladığı konusunda ihtiyatlı olmamızı söyler. Joseph'ın komodindeki pahalı saati, kapının oradaki pelüş yatak odası terlikleri, yataktaki siyah ipek çarşafları ve tavanda gölge oyunları yaratan düzenli aralıklarla dizilmiş loş yer aydınlatmaları bir araya gelince bana bu adamın her fırsatta sınırları zorlayacak tipte biri olduğunu söylüyor.

"Joseph, seninle geçirdiğim vakit çok güzeldi. Ama şimdi gitmem lazım." Gülümsemek için ona doğru döndüm, herkesi yatıştırabilen bir gülümseme. Bu gülümsemeyi mükemmelleştirmek için ayna karşısında saatlerimi harcadım. Kendiliğinden olmuyor.

Joseph tek kolu üzerinde doğruldu. Bedeni bir zamanlar kuvvetliydi ama şimdi hızlı bir düşüşe doğru gidiyordu: ağır, cılızlaşan omuzlar, kırışmış ve boğaz çevresinde kat kat olan bir boyun, beyaz olanlarının sayısı siyahları geçmiş göğüs kılları. "Kalsana. Seni bütün gün yanımda tutmayı maddi olarak kaldırabilirim, eğer istediğin buysa."

Sırtım ona dönük, yüzümü ekşittim. "Üzgünüm Joseph. Kural kuraldır. Şafak sökmeden buradan çıkmış olmam gerekiyor."

"Ama neden?"

"Nedenini *biliyorsun*," dedim, bir an için elim ayağıma dolanarak. Yakalanırsak başımıza gelecekleri hepimiz biliyorduk: Kurum, tüm suçların halka duyurulduğundan emin olmak için elinden geleni yapıyor; ekranlardaki Flaşlar, Bültenler, hatta kapı kapı ziyaretler neredeyse her şeyin uzaktan ve anonim olarak yapıldığı günümüzde duyulmuş şey değil. İşin en uğursuz yanı, bir Kurum aracının birinin

evinin önüne park edildiğini ve iki Yetkilinin pirüpak üniformaları ve ifadesiz suratlarıyla içerideki birini benim gibi illegallerle işbirliği yapmanın sonuçları konusunda eğittiğini görmek.

Joseph elini koluma koydu. "Bazı insanlar tanıyorum. Sana ya da bana hiçbir şey olmaz. Kim olduğumu bilseydin... "

"Senin kim olduğunu bilmek benim için çok tehlikeli. Ya da gereğinden fazla kalmak. Şimdi lütfen bırakır mısın, giyineyim?"

Joseph iç geçirdi. Ama pes etmedi. Beni banyoya kadar takip etti ve ben tenimi altın silis tozuyla kaplayıp ardından giyinirken kapı eşiğinde durup kafasını öbür tarafa çevirdi. Vücudumu en az sürede mümkün olan en çok giysiyle kapatmaya çalışırken yüzümü inceliyordu. Dairesinin kapısına kadar peşimden gelip işaretparmağını güvenlik butonunun üstünde gezdirmeye başladı. Etrafında daire çiziyor, tüm lakaytlığıyla beni tiye alıyordu. "Fikrini değiştirmeyeceğinden emin misin?"

Güneş doğmaya başlıyor, gökyüzü siyahtan dumanlı griye dönüyordu. Birkaç dakika içinde gecenin örtüsü ufuktan kalkmaya başlayacak ve sıradaki Kurum devriyesi sokaklarda olacaktı. Arabalarımız devriyelerden yüz seksen metre uzakta durmaya ve devriye Müşteri'nin sokağındaysa yolcu alma işleminden vazgeçmeye programlıydı. Kısacası arabam gelmeyecekti. Yolda kalmışken tespit edilecektim ve varlığım ânında Yetkililere bildirilecekti. Tutuklanacak, alıkonacaktım ve bildiğim hayatım bitecekti.

"Joseph, bırak gideyim. Lütfen."

Korkum, saklayamadığım bir hayvan –hiçbir zaman ifadelerini tamamen kontrol edebilen biri olmadım– ama bir nedenle, benim savunmasızlığım Joseph'teki bir şeyleri yatıştırıyordu.

"Peki, tamam. Ama önümüzdeki hafta bir geceni bana ayır."

Kafamla onaylayıp Joseph'i bir daha asla görmemeyi diledim. Gözleri, gitmek zorunda olmamın bende yarattığı hayal kırıklığının

izlerini görmek için gözlerimi arıyordu. Bakışlarım onunkilerde sabit kaldı ve parmağı güvenlik butonuna bastı. Kapı sessizce kayarak açıldı. Dairesinin hesaba kattığım tehlikesinden ve onu süsleyen hırsından dışarı, yasadışılığın ve avın açık topraklarına adımımı attım.

Merdivenlerden indim, duraksadım, ardından Joseph'in yaşadığı lüks binanın dış kapısına doğru emekledim. Ayak seslerim devasa mermer zeminde mermi sesi gibi yankılanıyordu.

Robot kapıcı, girişin sol tarafında usulca vızıldıyordu. Aslında sadece bina sakinlerinin güvenlik için girişlerini yaptıkları, mesajlarını aldıkları, klimanın bozulmasıyla ilgili şikâyetlerini mesaj bırakabildikleri ya da ikinci yatak odası için fazladan bir ekran taleplerini ilettikleri bilgisayarlı bir masa bu, ama Joseph ona insanmış gibi davranmayı ve aptallığıyla dalga geçmeyi seviyor.

Bense masanın aptallığına minnettarım. Kendimi kapladığım altın tozu, güvenlik sisteminin DNA'mı taramasını engelliyor. Kamera devreye girmeyecek ve Yeşil Şehir'deki binalara girip çıkarken kimliğim tespit edilmemiş olacak. Geri kalan insanlara gelirsek, apartman sakinlerinin çoğu bu kadar erken saatlerde uyuyor oluyor. Eğer biri beni görürse kafasını eğip görmemiş gibi yapar, tıpkı kapıcı gibi. İyi vatandaş olma kurslarından kaç tanesine katıldıkları ya da Elkitabı'nın ne kadarını ezberledikleri önemli değil; kimse aslında beni raporlamak istemiyor – cilt cilt form doldurmak, sorgulamalar: Uğraştığına değmiyor işte.

Gözlerim markasız arabayı görmek için yolu taradı ve bir korku spazmı eşliğinde koyu mavi Kurum aracının hologram plakası sokakta kaya kaya binaya doğru geldiğini gördüm. Kalbim küt küt atmaya başladı. Kafamı geri çektim. Bir anlığına tüm gerçeklik algımı yitireceğimden korktum. Kapı eşiğinde dururken korkudan titreyerek yavaşça yüzden geriye saymaya başladım.

Kurum aracı Joseph'in binasının tam karşısında durdu. İki Yet-

kili inip yolun kenarında dikilirken duvara yaslandım. Joseph'in dairesine koşup beni koruması için yalvarmaya hazırım. Kendi aracım Kurum aracının varlığını sezdi ve Panah'a geri dönüyor. Tek umudum Joseph'in bonkörlüğü.

Eğer Yetkililer binaya girerlerse mağaramsı tavanı ve olmayan yeşilliğiyle holde beni görmeleri hiç zor olmayacak; geniş hol bir uçak hangarı gibi açıkta. Belki eğilerek kapıcının oraya geçip tezgâhın arkasına çömelebilirim. Eğer şüpheli bir şey var mı diye şöyle bir bakıp geçerlerse beni görmeme ihtimalleri var. Yorgun olabilirler, duyuları ve içgüdüleri düzgün çalışmıyor olabilir. Üstünkörü ararlar, ben o arada saklanırım, sonra başka bir yerden çağrı alırlar.

Bedenim alçalıp içgüdüsel olarak depar pozisyonu aldı. Kısa mesafeleri iyi koşuyorum ama uzun süre koşacak dayanıklılığa sahip değilim. Kendimi tezgâhın altına atmam için tek gereken ani bir enerji patlaması. Gözümün kenarıyla Yetkililerin eğildiğini görebiliyorum, yerde bir şeyin izini arıyorlar. Görünüşlerinden nefret ediyorum; kısacık kesilmiş saçlı kafaları ve otoriter, çok gelişmiş omuzları... Bir güvenlik mangasının halledebileceği bir iş için niye Yetkilileri gönderdiler ki? Elektronik ekipmanları nerede, bir ton tozun içindeki bir damla kanın bile izini sürebilen taşınabilir tarayıcıları, koklayan robotları?

Yetkililerden biri diğerine doğru seslendi ve güneş ışığında parlayıp ışıldayan bir şeye doğru uzandı. Bunun bir cinayet soruşturması olmadığını fark ettim. İllegal temizliği bile değil. Yetkililer aktif bir Kurum görevindeymiş gibi durmuyorlar. Birinin düşürdüğü değerli bir şey bulmuşlar – kıymetli bir taş ya da belki bir para çubuğu. Resmi yetkilerini kullanmıyorlar. Durmalarına, arabadan inmelerine neden olan şey bildiğimiz o cânım açgözlülük ve o zımbırtıyı kendilerine saklamak istemiş olmaları. Yaşadığım rahatlamayla az kalsın sesli gülecektim.

Arabalarına dönüp uzaklaştılar. Öne eğilip sükûnetimi yeniden kazanmaya çalıştım. Ağzımda acı bir tat vardı, çantama uzanıp o tazeleyici kristallerinin içinde ufak bir sakinleştirici etken madde barındıran naneli şerit aldım. Uzaya çıkmış olan nabzım ânında dünyaya geri indi. Ben kalkarken markasız siyah araç binanın önündeki durağa daldı.

Panah beni bekliyor.

Arabanın içine kaydım. Kapılar otomatik kilitlendi ve araba kaldırımdan uzaklaştı, bana kol kanat geren ve beni Panah'a geri taşıyacak olan büyük siyah bir kuğu. Isıtmanın sıcaklığıyla sarmalanmış ve deri koltukların yumuşaklığıyla kuşatılmış vaziyette, gözlerimin kapanmasına izin verdim. İçerideyken Kurum Yetkililerinden zerre kadar korkmam gerekmiyor; siyah camlı ya da arkasında özel bir gümüş işleme olan ve geçerken ellerindeki aygıta MANİ OLMA mesajı yollayan araçları durdurmamak hususunda talimatları var. Normalde şoförlerle hiç konuşmam ama şu an dostça bir etkileşime deli gibi ihtiyacım var. "Ne oldu? Onları mı gördün?"

"Günaydın," diye cevapladı şoför sonunda. Aslında gerçek bir insan değil; bu sürücüsüz bir araba olduğu için özelleştirilmiş bir panonun ardındaki dijital bir ses ve elektronik yonga sistemi sadece. Bu hepimizi güvende tutuyor, olur da beni almaya gelirken çevrilirse diye. Temel birtakım komutlar dışında pek konuşamıyor ve Kurum Yetkililerine yanlış varış noktaları göndermeye programlı. "Sistem olası bir tehdit saptadı," diye devam etti, "ama tehdit seviyesi şimdi düşük ve sürmeye devam etmeye yetkiliyim."

Parmaklarım Lin'in hep arabaya koyduğu çay matarasına uzandı. Onun sıcaklığının ve ilgisinin bu fiziksel tezahürü, uzun bir iş gecesinin ardından üstümdeki bitkinliği hafifletti. Minnetle birkaç yudum aldım ve tekrar koltuğa gömülüp gözlerimi kapattım.

Yalnızca karanlığı görmek istiyorum, ama zihnim bunun yerine Rupa ve Lin'in görüntülerini yaratıyor, bir de bu sabahın bülteninde

gördüğüm ölü kadını; Yeşil Şehir'de, ne idüğü belirsiz bir evin zemininde yatıyor, bedeni güneşin o gölge affetmeyen parlak ışınlarıyla açık seçik.

Panah'ın en büyük odasındaki orta sehpanın üzerinde duran büyük ekrandan, bültenin aceleci kadın sesi duyuluyordu: "Bugün gelen rapora göre, tekrar ediyorum, bugün bir Eş, Qanna Mahallesi'ndeki evinde intihar etti. Üçüncü Kocası tarafından bulunup Kurum'a bildirildi. Kurum ânında duruma müdahale ederek bölgeyi mühürledi, ama kaynaklarımız Eş'in bu intiharı, olabilecek en suçlu şekilde işlediğini aktardı."

Kadının görüntüsü karşısında midem burkulmuştu; kolları ve bacakları grotesk bir açıyla bükülmüş, etrafında kandan bir göl, adeta kırmızı amberle çevrilmiş bir böcek gibi kapana kısılmış... Rupa kolumu kavradı, Lin bana sokuldu. Böyle haberleri duymanın benim için ne kadar zor olduğunu biliyorlardı.

Tiz ve işgüzar ses konuşmaya devam ediyordu, her bir kelimesi kalbimize balyoz indirerek: "Nurya Salem'in beş Kocası vardı ve önümüzdeki ay altıncısıyla evlenmesi gerekiyordu. Evliliğe karşı olduğundan şüpheleniliyor ancak henüz doğrulanmış bir şey yok. Çocuklarına, beş kız ve iki oğlan, durum henüz haber verilmedi. Bir bakım tesisine gönderilecek, annelerinin ölümünü öğrenecek ve Eş'in Kocalarıyla yaşadığı eve dönmeden önce travma tedavisi görecekler. Sürdürüm Bürosu'nun buyruğu üzerine bahsi geçen aileye ay sonuna kadar yeni bir Eş tahsis edilecek ve göğüs gerdikleri trajediden dolayı tazminat ödenecek."

Lin'in ekranı kapattığı sırada Diyah odanın bir köşesinde dua ediyordu. Rupa bile başını eğmiş, gözünün kenarıyla iyi olduğumdan emin olmak için beni izliyordu. Dudaklarımda gezinen bir dua mırıltısı yoktu. Niye gözyaşı dökeyim ki onlar için?

Sonra ekranı ağaçlarla dolu bir yerleşkenin, hafif bir rüzgârda salı-

nan yeşil yaprakların resmi doldurdu bizi sakinleştirsin, yatıştırsın diye. Ama kadının cesedi hâlâ tüm ağırlığıyla zihnimize çökmüş durumda, kanı bizi suç ortaklığına ve çaresizliğe buluyordu. Yetkililer Yeşil Şehir'deki yaşamın pürüzsüz ve durağan görünmesi için uğraşıyor olsalar da bazen şiddet ya da şehvet ya da açgözlülüğün o yapay sakinliği kırdığı fark ediliyor. Suç, kendi zayıflıklarımıza karşı kurduğumuz insan yapımı savunmalarımız katlanılamayacak hale geldiğinde nelere muktedir olduğumuzu gösteriyor bize. İntiharı bile kendi çıkarlarına uygun şekilde kullanacaklar. Kadının bedenini böyle acımasız bir şekilde sergileyerek Büro bize insan doğası zapt edilmediğinde başımıza neler geleceğini göstermek istiyor. Onu kendi başımıza kontrol edebilecek kadar güçlü olmadığımızı bilmemizi istiyor. Onların yardımına, rehberliğine ihtiyacımız olduğunu. Aksi takdirde yitip gideceğimizi. Gel gör ki biz Eş değiliz, çünkü Yeşil Şehir'in değiliz: Kumpaslarına rıza göstermiyoruz önce bizi katledip sonra hayatta kalanlarımızı büyükbaş hayvan ya da yemek gibi dağıtmalarına izin vermiyoruz.

Gözlerimi yeniden açtığımda, Joseph'ın yerleşkesini çoktan geçmiş, eve doğru süratle gidiyoruz. Aracımın karartılmış camlarından söken şafağı seyrediyorum. Güneş ufuk çizgisini aştı şimdi, şehrin iddialı siluetini yer yer grinin açık tonları aydınlatıyor. Gökdelenlerin aralarındaki boşluklar ve köşeler şimdiden kırmızı kanamaya başladı. Ama şehir henüz şarkısını söylemiyor. Yoğun bir günde, binlerce radyo frekansı ve optik kablolarıyla, yüksek verimli arabaların fiberglas yollardaki vızıltıları ve uçakların gökyüzündeki titreşimleriyle Yeşil Şehir bir ses ve görüntüler korosu. Gecenin solup yerini yeni güne bıraktığı o son feci birkaç dakikada, Yeşil Şehir'in suskunluğunu yalnızca neon tabelaların çıtırtısı bozuyor. Yeraltı yaşamımdan çıkıp yüzeye ulaştığımda, gözlerim bir köstebeğinkiler kadar zayıf. Bütün bu gün ışığı ve sınırsız alan başımı döndürüyor: sonsuz ihtimal.

Yalnızca yüz yıl önce burada kumdan başka bir şey olmadığına inanmak epey güç. Bir şehrin kendini yerden çıkarttığını, bir ulusun kendini doğurduğunu hayal edebiliyor musunuz? Önce mütevazı evler, alçak duvarlar, uzun tozlu yollar, bebek bir şehir, ona nereden geldiğini hatırlatan çölle çevrelenmiş. Sonra daha iddialı binalar, daha büyük evler, babalarını alt eden çocuklar, uzaklarda geniş oyulmuş kraterler gibi varoş yerleşimler; çölü öteye, gittikçe daha öteye itiyorlar. Ve şimdi çöl, bir zamanlar atalarımızın yaşamış olduğu bir serap. Çölü yendik ve yerini insanlığın başardıklarını anlatan zafer şarkılarıyla doldurduk.

Bu şehir, eskiden kendi kendime sayısını tuttuğum bir sürüsünün yanında, bir zamanlar Mazun olarak biliniyordu; "yağmur yüklü bulutlar" anlamına gelen antik bir isim, çöle pek yağmur yağmasa da. Sıcaklık yılın her günü dayanılmaz boyutlardaydı ve çoğu yaz gecesi, dışarı adımınızı attığınızda nefes alamadığınızı hissederdiniz. O yüzden Liderler binlerce ağaç dikilmesi emrini verdiler ve onlarla sanki altındanmış gibi ilgilendiler. "Geleceğini Ek" diyorlardı bu tasarıya. Milyonlarca galon su talep ettiler ki ağaçlar normalden daha hızlı büyüyebilsin. Ve yirmi sene içinde o kupkuru çöl, bolluk ve bereket topraklarına dönüştü. Güzelliğiyle baştan çıkan bulutlar, şehrin tepesinde toplanmaya başladılar ama hazinelerini dağıtmak için hâlâ biraz iknaya ihtiyaçları vardı. Bilim insanları, ne zaman yağmura ihtiyaç duysalar onları düzenli olarak biosporlarla döllüyorlardı – ki bazıları şu an bile geniş bulvara düşüyor, arabaların camlarını buğulandırıyorlar.

Mazun işte böyle Yeşil Şehir diye bilinmeye başlandı. Liderler sorun etmediler; hatta bu yeni ismi destekliediler bile, çünkü yeşil ve hoş bir diyarın vatandaşı olmanın herkesi müreffeh ve hoşnut hissettireceğini biliyorlardı. Geçmişle olan tüm bağları kopartmak istediler bu vahanın yaratıcıları, istediklerinde havayı bile değişti-

rebilecek iradeye sahip güçlü ilahlar olarak bilinmek istediler. Bir ticari marka olan Yeşil Şehir ekosistemi, mevsimleri ve döngüleri ya da en azından bunlara dair yanılsamaları korumaya odaklanmıştır.

Ama normalliğin bu yeni biçimi için epey ağır bir bedel ödemek zorunda kaldık.

Lin'in çayını yudumlayıp Joseph'ın evinden güvenli bir uzaklığa hızla uzaklaşırken bu soğuk çelik taşıtın arka koltuğundaki anlarda kadınlığım artık benim zayıflığım değil. Ama yine de benim gibi kadınlar için güvende hissetmek söz konusu değil. Özgürlüğümüzü, ne zaman ve nereden çalabiliyorsak oradan çalıyoruz. Ve ben, asla sahip olamayacakları bir şey için ödeme yapan bu adamlara huzurlu bir uyku sağlayan biri olarak Panah'ta uykusuz bir gece daha geçirmeye mahkûmum. Ben hiç uyumam; Müşterilerim rüya görürken ben onlar için gece nöbeti tutuyorum. Kâbuslarına, yalnızlıklarına ve melankolilerine karşı koruma sağlıyor, sığınak oluyorum. Ben onların gözcüsüyüm; onlar da karşılığında otoritelere karşı ben yokmuşum gibi davranıyorlar. Çünkü beni ya da Panah'ı bilirlerse, hepimiz ölürüz.

Ben Morpheus'um, Uykusuzluk benim sadık sevgilim. Belki deliyiz ya da suçluyuz, şu sefil Nurya Salem gibi. Ama ne yaptığımızı ve neye mal olduğunu gayet iyi biliyoruz.

Lin hep beni bekliyor, ne kadar geç olursa olsun. Döndüğümde her zaman doğrudan onun odasına gidiyorum ve o elektronik esrarlı sigara içerken birlikte oturuyoruz. Lin'in odasını seviyorum; duvarlar koyu kırmızıya boyalı, yerlerde eski Fas halıları, yanlarına filigran desenler oyulmuş ahşap antika sandık, gördüğüm en girift duvar süsünün hemen altında. Pirinç lamba aynı tasarımı yansıtıyor, zenginceokunmuş ışık mozaiklerini duvarlara yansıtıyor; yanarken kafamızın üstünde dönüp burularak vücutlarımıza yıldızlar fırlatıyor.

Yatağı sandıkla aynı ahşaptan yapılma ve yoğun pas renkli ya-

tak örtüsüyle kaplı. Yatağın yanındaki komodinde başka bir pirinç lamba daha var, odayı sıcak bir ışıltıyla dolduruyor ve aynalı yüzler geçirilmiş minderler yere saçılmış duruyor. Lin'in teyzesi Ilona Serfati'ye aitmiş bunlar; o ve en yakın arkadaşı Fairuza Dastani, Panah'ı kurarken kaçırmışlar bütün bu eşyaları buraya. Bu isimler hepimiz için birer efsane. O ikisinin buraya nasıl geldiğini, kendi elleriyle nasıl inşa ettiklerini ve Kurum'un burnunun dibinde bunu gizli tutmayı nasıl başardıklarını dinlemekten asla sıkılmayız. İhtişamlarını yaptıkları yapay bahçede, Charbagh'da görebiliyoruz, tüm o çiçekleriyle, çalılarıyla, asmalarıyla. Vizyonları, günleri ve mevsimleri taklit etmesi için kurdukları sofistike aydınlatma sisteminde gün ışığına çıkıyor. İsyanları tüylerimizi diken diken ediyor; bir geceyi daha atlatamayacağımızı ya da bir müşteri daha görmeye katlanamayacağımızı düşündüğümüzde bize gereken cesareti veriyor.

Ilona yirmi yıldır yok ama hazineleri Lin'in odasını zengin ve sıcak hissettiriyor. Lin'e bir yerden, birinden geldiğini hatırlatıyor. Büyürken ona yardım eden bir Ilona'sı olmuş olması çok güzel. Annesiz olmanın ne demek olduğunu fazlasıyla iyi biliyorum ama yine de Lin'den daha şanslıyım. En azından on iki yıl boyunca bir annem oldu, ama hayatımı anneden önce ve anneden sonra olarak ikiye bölen o çizgi, tenimdeki bir jilet gibi acı veriyor. Yetim olarak büyümeyi hayal bile edemiyorum.

Ben Lin'in odasına girmesine izin verdiği tek kişiyim. İyi ki. Başka birinin de bu manevi mabede girmesine izin verseydi epey kıskanırdım. Hepimiz Lin'e saygı duyuyor, ona yaranmaya çalışıyoruz ama onun sırdaş kadını olarak seçtiği kişi benim, bana hiçbir zaman söylemediği sebeplerden ötürü.

Silikonla kaplanmış vaziyette, altın çocuk gibi parlayarak yatağına uzandığımda gözlerini devirip yarım ağızla gülümsüyor. Altını tedarik edebilmek için Lin'in hem Müşteriler hem de bağışçılarla

mucizeler sergilemesi lazım. Altın Gedrosya'dan, mineral ve maden bakımından zengin taşradan kaçırılıyor. Diğer kozmetik ürünlerinin altında, minik teneke kutuların içinde yolluyorlar, o da bizim kullanabilmemiz için silikonla karıştırıyor. Müşteriler yataklarında yanardönerli kalıntılar kalmasından hep şikâyet ediyorlar ama aslında sadece yarı kızgınlar. Benim müşterilerim bu durumdan büyüleniyor, parıldayan tenimi parmak uçlarıyla okşuyorlar. Hatta bazıları bunun bir afrodizyak olduğunu söylüyor, ama bence aslında onun gerçek altın tozu olması hoşlarına gidiyor: Onlara altından bile daha değerli olduğumuz mesajını veriyoruz.

Lin bedenlerimizin tüm ayrıntılarını biliyor; gizli doğum lekelerimizi ve dövmelerimizi, regl döngülerimizi, saçımızı ne sıklıkla yıkadığımızı. Biz onun geceye yolladığı ve gündüz olunca tekrar himayesine aldığı yarış atlarıyız.

Lin ne zaman gözlerimin altındaki koyu halkaları görse kafasını sallıyor. Hatta bazen gri, depresif dalgalar halinde gelen uykusuzluğumun kokusunu alabildiğini söylüyor.

"Hadi ama Sabine, deneyebileceğin bir şey hep vardır. Sürekli yeni ilaçlar çıkartıyorlar."

"Hayır, Lin. İnan bana, iyileşmemi sağlayacak büyülü bir hap olsaydı bir an bile durmazdım. Hiçbir şey etki etmiyor bana, bu bile," dedim, esrarlı sigarayı işaret ederek. Doğruya doğru: Gözlerimi kapatıp sürüklenmekten, birkaç saatçik bile olsa o bana göz kulak olurken şuursuzluğa teslim olmaktan daha güzel bir şey düşünemiyorum. Ama uykusuzluğun bir tedavisi yok, kimyasal ya da doğal, geçici ya da kalıcı. Lin'in aptallık ettiğimi düşündüğünü biliyorum. Ama Lin şu deliksiz uyuyanlardan; zihnimin durulmadığını, düşüncelerimin kendi kuyruğunu yutan bir yılan gibi o karanlık kimyasal dalgalarda birbirini nasıl kovaladığını hiçbir zaman anlamıyor. Sık sık babamı merak ediyorum: Acaba beni özlüyor mu, birbirimizi

tekrar görebilmemizi diliyor mu? Beni bir an önce evlendirme açgözlülüğünün ona neye mal olduğunu fark ediyor mu? Üzgün mü? *Ben* üzgün müyüm buraya geldiğim için? Gönülsüz bir gelin olarak da bir yuvaya gidebilirsiniz –bu yalnızca ufak bir ihlal– ama içinizde isyan varsa Yeşil Şehir'e boyun eğmek söz konusu bile olamaz. Başka bir seçeneğim yoktu, ama beş yıl sonra bile, aldığım karar konusunda içim rahat değil. Belki de uykusuzluk, tereddüdümün cezasıdır.

"Joseph hep beni sarhoş etmeye çalışıyor. Dediğine göre beni uyutacakmış."

"Hiç aklın kaymadı mı?" diye sordu Lin. Bunun bir test olduğunu bildiğim için aptalı oynadım.

"Neye? Alkole mi?"

"Herhalde," dedi Lin. "Sence neyi kastediyorum?"

"Bu kurallara aykırı..." Sesimi monotonlaştırdım. "Keyif vericiler yok, uyuşturucu yok, alkol yok."

"Sarsılmaz doğruluğun için Tanrı'ya şükürler olsun," dedi Lin, dümdüz bir suratla, elindeki elektronik esrarlı sigaraya bakarak. "Bu konuşmayı Rupa'yla yaptığımı düşünsene."

Gülümsedim. "Rupa sadece insan. Ben de öyleyim." Joseph'ın bana sunduğu içkinin tadına baktığımı Lin'e itiraf etmeye en fazla bu kadar yaklaşabilirim. "Ona bazen çok yükleniyorsun."

"Yüklenmek zorundayım. Daha genç ve zor biri."

Buradaki diğer herkes kadar ben de Rupa'nın dilinin sivri yanını hissettim ama bir yandan da onun hakkında kimsenin bilmediği şeyleri biliyorum. Bu yüzden de ona üzülüyorum ve Lin kuru kuru Rupa'nın ne kadar "zor" olduğunu söyleyince onu savunuyorum. Panah'a dışarıdan gelmiş olmak kolay bir şey değil. Lin hatırlamıyor, çünkü o buraya hep yuva dedi.

Halbuki Rupa, verilen her karara burun kıvırıyor. Ben aslında yıllar önce Ilona ve Fairuza'nın bizim için koymuş oldukları kurallar-

dan memnunum, beni güvende hissettirdikleri için değil, kendime hâkim olabilmem için gereken alanı sağladığından dolayı. Diğer türlü çözünür, sınırsızlaşır, etrafımdaki havaya karışırdım. Benim hep dayanacağım bir yapıya ihtiyacım oldu, böyle tanımlanıyor, böyle şekilleniyorum. Bu, büyük ihtimalle Yeşil Şehir'de büyümüş olmanın bir sonucu: Bize ne yapacağımız, nasıl davranacağımız, hatta ne düşüneceğimiz bile söyleniyor, doğduğumuz günden itibaren. Henüz kendim adına düşünmeye alışamadım. Panah'ın kuralları, Yeşil Şehir'in kısıtlamalarıyla, hayal bile edemediğim yerlerin mutlak özgürlüğünün orta yerinde duruyor.

ILONA SERFATI'NİN SESLİ NOTLARINDAN

Bugün, kendi yeğenimi kaçırdım.

Kulağa ne kadar saçma geliyor! Ama Panah'ın başkanı olarak kuzenimin evine istediğim zaman elimi kolumu sallayarak gidebildiğim söylenemez. Ve o öleli daha sadece birkaç ay oldu – Virüs'ün bu son dalgası özellikle kötüydü; bu sefer atlatabilen neredeyse yok gibi. İnsanların ödü kopuyor, sadece bahsedersen bile kendilerini atabilirler. O yüzden hakaretlerimi başka bir zamana saklayacağım.

Zavallı kuzenim, biricik Hanna. Çocukken ikimiz tek bir yerleşkede yaşıyorduk; bebekken ona ben baktım, ikinci annesiydim. Onu okula hazırlardım; akşamları banyo yaptırırdım; iyi beslendiğinden, üniformasının temiz olduğundan ve ertesi gün için yıkandığından emin olurdum. Böyle şeylerin Yeşil Şehir'de hiçbir değeri yok; bir kadının sahip olması gereken tek bağlılık, Kocalarına karşı olan. Yasını tutmamıza izin veriliyor olmasının tek sebebi, onun bu yozlaşmış toplumun kaybedilen bir başka değerli kadını daha olması. Ölenler bundan kökünden kurtuldukları için kendilerini şanslı görmeliler.

Kendi pratik zekâmdan keyif aldım, itiraf edeyim. Erkek bir sosyal hizmet görevlisi olarak giyindim, tam da olması gerektiği gibi olan kıyafetler, genetik değiştirme çipi ve gerekli yerlere protez – karaborsadan muazzam bir bedel karşılığı. Hanna'nın evine gittiğimde pencereler ve

kapılar çoktan evin yasta olduğunu göstermek adına karartılmıştı.

Israrlı kapı çalışıma Hanna'nın kocalarından hangisinin cevap verdiğini bilmiyorum. Buraya Büro'dan gönderildiğimi, Lin'in annesinin ölümünden fiziksel ya da ruhsal olarak etkilenip etkilenmediğini anlayabilmek adına ona psikolojik testler uygulamamız gerektiğini söyledim. Sanki uzaydan gelmiş ve dünyayı ele geçirme niyetimi kendisine duyurmuşum gibi bakıyordu bana. Ama beni sorgulamadı, kendi kaybıyla meşguldü.

Lin'in gitmiş olduğunu fark ettiklerinde artık çok geçti. Onu nerede arayacaklarını bile bilmiyorlar.

Altı ay içinde –bırakalım da sular biraz durulsun– onlara Büro'nun kararı üzerine Lin'in hâlihazırda Eşi olan başka bir aileye sevk edildiğini, böylece uygun bir dişi rol modele sahip olmuş olduğunu anlatacağım. Daha yalnızca yedi yaşında ama Büro'nun talimatlarını kabul etmek zorunda kalacaklardır, Yeşil Şehir'in bütün iyi vatandaşları gibi. Araştırmak akıllarının ucundan bile geçmeyecek.

Onu özleyip özlemeyeceklerini merak ediyorum. Hiçbiri içlerinden hangisinin kızı olduğunu bilmiyor ve deneyimlerime göre üç babanın bir babadan daha iyi olduğu söylenemez. Lin onları hiç sormuyor, yalnızca annesi için ağlıyor, o da sadece geceleri. Onu elimden geldiğince yatıştırıyor, annesinin onun yaşındayken nasıl biri olduğuyla ilgili hikâyeler anlatıyorum. Önceki hayatı eninde sonunda aklından silinecek ve bu hepimiz için büyük bir rahatlama olacak. Annesine nasıl annelik yaptıysam ona da öyle annelik yapacağım; biz kadınlar bunu nasıl yapacağımızı bize öğretilmeden de biliyoruz.

Panah'ta büyüyüp ben ölünce burayı devralacak. Keşke bu şekilde olması gerekmeseydi ama bir halefe ihtiyacım var ve gittikçe de gençleşmiyorum. Ve böylece, genç Lin birilerinin Eşi olmaktan kurtulmuş olacak. Annesine en azından bunu borçluyum.

SABINE

Yorgun, ürkek ve beş kuruşsuz Lin'in kapısında belirdiğim an, çocukluğumun bittiği andı. Babamın evinden kaçmıştım ve Kurum'u arayıp beni ihbar edeceğinden, onları peşime salacağından ödüm kopuyordu. Kaçmak suçumu ağırlaştırmıştı, gönülsüzlükten isyana geçmiştim. Ve yanlışlıkla olmuş bir şey de değildi: Bir kızın bol miktarda önceden planlama, manipülasyon ve üçkâğıt olmadan babasının evinden ayrılıp Yeşil Şehir'de kaybolması imkânsız.

Ben küçükken yaşadığım Yeşil Şehir Mahallesi'nde çok az kız kalmıştık. Olanlar da –belki on ya da on iki yaşlarında, kesinlikle yirmiden fazla değil– birbirimizle arkadaş olmamız konusunda yüreklendirilmiyorduk. Konuşmamızı, hayattaki rolümüzü sorgulamamızı ya da kendimiz için başka hayatlar düşlememizi istemediler. Hiç olmadı, birbirimizi gönülsüzlük konusunda eğitebilirdik. Yine de hepimizin evinde bulunan kasalardaki Büro kayıtlarından birbirimize bakıp her şeyi öğrendik – Yeşil Şehir'deki kızların ve kadınların, erkekler bir Eş için başvurmadan önce inceleyebilsin diye halka açık profilleri olması gerekiyordu.

Bazen, ebeveynlerimiz ve gardiyanlarımızla gezerken birbirimizin bakışlarını yakalardık. Sıcak günlerde Galleria'da yürür, Kolachi'den gelmiş lüks kumaşlarla, Chabahar'da yapılmış lale ağacından mobilyalarla, Gedrosya'nın değerli mücevherleriyle dolu dükkânlara

bakardık. Güzel günlerde, açık havadaki büyük yağmur ormanlarını ziyaret eder, egzotik tembelhayvanları ve kirpileri, klonlanarak tekrar var edilmiş nadir balinaları ve devasa kaplumbağaları görürdük. Ya da Corniche'e gider, yemek tezgâhları ve çeşmeler arasında amaçsızca gezinirdik. Gözlerimizi Körfez'in mavi sularına çevirir, tepesindeki esintiyle birlikte süzülen berrak uçurtmaları ve onları kablosuz kumandalarıyla kontrol eden heyecanlı çocukları hayranlıkla izliyormuşuz taklidi yapardık. Aslında birbirimizi arıyorduk. Birbirimize baktığımızda beliren o tanıma kıvılcımı, o kaçamak gülümseme, merhaba ya da güle güle diye el sallamak için kıpırdanan parmaklar, o kızın bir arkadaş –ve bir müttefik– olduğu sinyalini verirdi.

Ebeveynlerimizin ve Kurum'un bilmediği bir şekilde bağlıydık her birimiz. En azından birbirimize söylediğimiz şey buydu. Evdeki ebeveynlerimizin bağlı olduğu cihazları kullanamazdık, birbirimizi bulmak için Ağ'ı kullanamazdık, biz de çareyi neredeyse ortadan kalkmış şeylerde bulduk: yalnızca kızların baktığı yerlere gizlenmiş, belirli dükkânlardaki bazı mücevher kutularının içine, kıyafet yığınlarının altına, saç fırçalarının arasına sokuşturulmuş kargacık burgacık notlar. Notlarımızın başkaları tarafından bulunma ihtimali epey düşüktü, çünkü çok az kişiydik – ama yine de denedik.

Durumu iyimser bir şekilde idare ettik. O notlarda mesajlar yazmaz, onun yerine çevrimiçi SohbetBotları için kodlar bırakırdık; bir tür bilgisayar tabanlı mesajlaşma servisi, posta kutuları gibi, mesajları izi sürülemeyen bir sunucuda tutuyor, eğer birkaç dakika içinde yanıtlanmazsa kendiliğinden silinen mesajları, yaşıtımız olan kızlar tarafından bulunup cevaplanacağını umduğumuz mesajları. Birbirimize şişede mesajlar gönderdik, hepimiz aynı adada yaşıyor olsak da.

"Ben Sur'da yaşıyorum. Çikolatayı ve korku hikâyelerini seviyorum."

"Üç tane ağabeyim var. Yeşil Şehir Merkez'denim."

"Wahiba'daki bir köyde yaşıyorum. En sevdiğim renk lavanta."

"Annem ben küçük bir kızken öldü."

Birbirimize isimlerimizi söylemedik. Onun yerine mahlaslar kullandık – Gül gibi, Yasemin gibi, Hanımeli gibi çiçekler; Yakut ya da Opal gibi taşlar; Serçe ya da Kumru gibi kuşlar. Kendi kafalarımızın içinden başka hiçbir yerde var olmayan ufak bir topluluk yarattık; bitleri ve baytları düzenleyip düşüncelerimizi, umutlarımızı ve düşlerimizi birbirimize nakleden desenler oluşturduk.

Gönülsüzlükten dolayı cezalandırılabilirdik ama bu, bizim için birbirimizle ne kadar iletişim kurabileceğimizi ve bunun ne kadarının yanımıza kâr kalacağını görmeyi istediğimiz karşı konulmaz bir oyundu. Ebeveynlerimizin boğucu ve her zaman izleyen gözlerinin önünde ve kızlık çağımızın sonunda her birimizi bekleyen o gelecekle, kendimiz için ne kadar özgürlük yaratabileceğimizi görmek istedik.

Bana Panah'ı anlatan da o kızlardan biri, romantizmden alabildiğine uzak isimlendirilmiş olan Tavuk'tu. Başta böyle aptal bir söylentiyi yayıyor olduğu için ona güldüm. Adının da Tavuk olduğunu göz önünde bulundursak bu fazla heyecanlı bir kızın çılgınca bir uydurmasından başka ne olabilirdi ki? Ama babasının Kurum'da yüksek mevkide çalışan bir memur olduğunu söyleyerek ısrar etti; nasıl olduysa kız babasının gizli bültenlerinden birine denk gelmişti ve orada, sistemin dışında yaşayan asi kadınların oluşturduğu bir yeraltı topluluğuna dair dedikodulardan ve bu kadınların nasıl Yeşil Şehir'e ve Liderlerin cömertliğine ihanet ettiğinden bahsediliyordu.

Tavuk, inanmayışımı görmezden gelip işin detayından bahsetmeye başladı: Derin Ağ'da sanal tüneller vardı. Kurum bunları denetleyip kapatmaya çalışmıştı ama sistem bir anonim ve keşfedilmesi imkânsız sunucudan ötekine geçiş yapacak şekilde inşa edilmişti. Doğru kodlarla, dedi Tavuk, yalnızca bu kadınlara ulaşıp irtibat kurmakla kalmayıp kendisinden bahsedebilir ve profilini onlara gönderebilirmiş de, böylece onlar da kendilerine katılması için onu

seçebilirlermiş. Eğer bu olursa, o zaman kızlar kaderlerinden kaçabilir ve gökyüzündeki bir bulut gibi kayıplara karışabilirdi. Ya da ılık güneşin altında eriyen bir kar yığıntısı gibi. Şimdi burada, bir saat sonra yok. Garip bir his, insanın kendini "yok olurken" düşünmesi.

Ama öte yandan, şu an hayatta olması gereken, ama olmayan, Yeşil Şehir'in bütün o kızlarının ve kadınlarının başına gelen şey de bu değil mi zaten? Kayıp kızlar, varlıkları silinenler, Virüs tarafından öldürülenler, istemedikleri evliliklere diri diri gömülenler... Ben ilk ikisinden sağ çıkabilmiş olan şanslılardanım ama üçüncüsünü atlatıp atlatamayacağımı bilmiyorum.

"Yapar mıydın ki böyle bir şeyi?" diye yazdım Tavuk'a, bana tünelin erişim noktası için gereken kod olduğunu söylediği şeyi gönderdiğinde.

"Belki denerdim," diye yanıtladı.

"Yakalanmaktan korkmaz mıydın?"

"Denemeseydim daha çok korkardım."

Kadın olduğumuzda en az iki ama büyük ihtimalle üç ya da dört kere zorla evlendirileceğimizi biliyorduk. Tavuk'un kendisi de zaten bu tarz bir çoklu evlilik ürünüydü ve ne yazık ki annesinin dört Kocasından hangisinin babası olduğuna dair hiçbir fikri yoktu – ve ona hiçbir zaman söylenmeyecekti de. Bütün babalarının ona iyi davrandığını söylüyordu, onu şımarttıklarını, ona hediyeler getirdiklerini. Ama annesinin nasıl hissettiği hakkında hiç konuşmadık. Konu üzerine sessizlikleri, kelimelerin söyleyebileceklerinden çok daha fazlasını söylüyordu.

Bir kadına vurmak ya da kötü davranmak ciddi bir suçtu: Yeşil Şehir'in kadınları üzerine titrenecek ve korunacak değerli kaynaklardı, nüfusun yeniden artırılması uğruna bedenlerini feda ettikleri sürece onlara bakılır ve her ihtiyaçları karşılanırdı. Doğurganlık artırıcı ilaçlar kadınların sağlığı konusunda yapacağını yapıyordu;

kadınlar yüksek doz yüzünden üçüz dördüz doğurmaya başladı ve yüksek risk teşkil eden doğumlar vücutlarını çabucak yıprattı. Böylece evin dışındaki, temiz havadaki aktivitelere katılımları caydırılmaya başlandı. İş hayatı onlar için aşağıdaydı ve ev işlerinin büyük çoğunluğu da hizmetçiler tarafından yapılıyordu.

Şehir'de gezinirken gördüğüm kadınlara hep Kocalarından iki ya da üç tanesi tarafından eşlik ediliyordu. İyi giyimlilerdi ve kocaları onlara özenle davranıyor, Galleria'daki dükkânlardan hediyeler alıp getiriyorlardı. Kadın ister fakir, ister zengin olsun, bir kez Eş oldu mu statüsü yükseliyordu ve Yeşil Şehir hükümeti yaptığı her doğumda ailenin ödeneğini iki katına çıkarıyordu. Rahmi, hem onun hem de tüm Kocaları için fakirlikten orta sınıfın rahatlığına bir geçiş biletiydi. Yine de gördüğüm o Eşler ezilmiş, büzülmüş ve fazlasıyla uysal, Kocalarının ve devletin cömertliği karşısında kayıtsızlardı.

Gözlerini yakaladığım zamanlar, gözlerinde bana sabitlenmiş çelik gibi bir tanıma görürdüm, sanki "Ben de bir zamanlar senin gibi genç ve pervasızdım. O günlerin kıymetini bil kızım, pek uzun sürmüyor," der gibiydiler.

Panah'a geldiğimde hamilelik tarafından bozulup şişmemiş kadın bedenlerine alışık değildim. Başta yanlış görünmüştü, bir şey eksikmiş gibi. Bir kadının karnının her zaman dışbükey olmayabileceğini ya da onun doğal halinin içi hep başka bir varlıkla dolu olan hali olmadığını anlamam aylarımı almıştı.

Sonraki aylarda Tavuk bana Panah'ın onları aradığımı bilmesini sağlayacak işaretleri yollayabilmem için gizli kodlar gönderdi. "İlgilenmiyorum," diye öfkeli mesajlar attım ona, birden fazla kez. "Git kendin kullan onları!"

"Bana inanmamıştın. Şimdi inanmak zorundasın. Hadi, bir mesaj yolla ve neler olacağını gör. O zaman gerçeği söylediğimi anlayacaksın. Yoksa çok mu korkuyorsun?"

"Bu bir oyun değil, tamam mı? Yakalanırsam bana ne olacağını biliyorsun."

"Yakalanamazsın. İşaretler rastgele üretiliyor ve her beş dakikada bir yok oluyorlar. Eğer bulunmak istemiyorsan kimse seni yakalayamaz."

"Bu kadar akıllıysan kendin niye yapmıyorsun?"

"Belki yaparım. O zaman Panah'a birlikte gidebiliriz."

O zaman gerildim ve görüşmeyi sonlandırdım. Hakkında konuşmak başka, oturup ciddi ciddi kaybolmayı planlamak ve kaçmak başkaydı. Bu bir isyandan fazlasıydı; bir başkaldırı olarak sınıflandırılacaktı. Bunun hiçbir zerresini istemedim.

Bundan kısa bir süre sonra babam bana Sürdürüm fesatına yollanma sürecimi hızlandıracağını söyledi. Okulu erken bırakmak zorunda kalacak ve bir Eş olacaktım.

Ona yalvardım ve yeniden düşünmesi için dil döktüm ama çok katıydı. Annem öldükten sonra, ben on iki yaşındayken, ânında yeni bir Eş atanacak kadar zengin olmayan babam, yine de bölünmüş kuzeyden bir Eş yollamaları konusunda şansını denemek için başvurdu. Kuzeyli kadınlar mavi gözlü, açık tenli ve sarı ya da kızıl saçlı oluyordu, bizim kara saçlarımız ve kavruk tenimizden farklı olarak. Yirmi birinci yüzyılın başlarındaki Levanten Savaşları onların şehirlerini yok etti, güzelliklerini değil. Büro babamı bana hiç söylemediği nedenlerden ötürü reddetti. Sonraki dört senesini yalnız ama benden sorumlu bir şekilde geçirdi. Kızının sürecini hızlandırmakta iyi para vardır diye tahmin ediyorum: Sürdürüm'e gençliğinin ve güzelliğinin doruk noktasında bir genç kadın sağlamanın getireceği yüklü Büro mükâfatları. Ya da ödülü belki başka bir Eş'tir, adil bir takas.

Babama bir köle gibi alınıp satılmayacağımı söylemek için yanıp tutuşuyordum. Ama ilk şoku atlattıktan sonra sükûnetimi korudum. İçimde bir şeyler, eğer babam bana yardım etmeyecekse kendi

derinliklerime inip sabrımın ve zekâmın her bir zerresini sonuna kadar kullanarak kendimi kurtarmamı söylüyordu bana.

Ölümden sonraki yaşama inanmıyorum; bana yol gösteren annemin mezarının ötesinden gelen sesi değildi, hayır. Dindar olmadığımı söylemiştim – üç din birleşip tek dine haline gelse de hâlâ müritleri var ama artık yaşam biçimimiz bilim olduğu için onlara acayipler diyoruz. Dindarlar dinlerini yaymaya çalışmadıkları ya da Yeşil Şehir'in gidişatını herhangi bir şekilde etkilemedikleri sürece tuhaf ayinlerini gerçekleştirmelerine ve eskisinin sulandırılmış bir versiyonu olan güçsüz tanrılarına inanmalarına izin veriliyor. Zaten vatandaştan sayılamayacak kadar önemsizler.

Babamla kalsaydım Kızlar Markazı'na, Yeşil Şehir'in dışındaki büyük yurtlara gönderilecektim: görgü okulu, beyin yıkama kampı ve peri masalı şatosunun garip bir karışımı. Her şey, kulağımıza gelenlere göre pembeye boyalıymış. Ortaöğretimlerini bitirdikten sonra, oğlanlar üniversiteye giderken kızlar Markaz'a gidip nasıl iyi bir Eş olacaklarını öğreniyorlar. Kızlar Ev Teknolojileri, Sağlık ve Üreme Bilimleri dersleri alıyorlar. Çoğu kız toplumdaki yükselişlerine başlamak konusunda epey heyecanlı ve derslerle pek ilgilenmiyorlar, kafaları onları bekleyen ilk evlilikleriyle meşgul. Diğerleri, benim gibi, içten içe yaklaşan kıyametten başka hiçbir şey hissedemezken hevesli rolü yapıyorlar.

Markaz için ayrılmam gereken günden iki gün önce Derin Ağ üzerinden Tavuk'un gönderdiği kodu kullanarak Panah'a gizli bir işaret yolladım. Yanında da Panah'ı her kim yönetiyorsa ona yönelik çaresiz bir mektup:

"İsmim Sabine. On altı yaşındayım, neredeyse on yedi. Ben daha on iki yaşındayken annem kendini öldürdü. Babamdan başka biriyle evlenmek istemedi. Kimseyle evlenmek istemiyorum. Üç, dört ya da beş adamın Eşi olmak istemiyorum. Dehşete kapılıyorum. Bi-

liyorum beni tanımıyorsunuz, ama bana yardım etmeniz için size yalvarıyorum. Eğer kaçmama yardım edebilecekseniz yapmamı söylediğiniz her şeyi yapacağım."

Okul üniformamla çekilmiş bir resmimi de ekleyip mesajı hızlıca gönderdim, fikrimi değiştirmeme fırsat vermeden.

Sonra bekledim.

Bütün o süre boyunca ne yerimde oturabildim, ne yemek yiyebildim ne de uyuyabildim. Delirmiş biri gibi odamda volta atıp duruyor, sürekli ama sürekli cevap gelmiş mi diye kontrol ediyordum. Her seferinde boşa çıktı: *Yanıt yok. Yanıt yok. Yanıt yok.* Bana dair verilmiş bir hükümmüş gibi hissettiriyordu. Ya bendeki süresi geçmiş bir kodsa? Ya hepsi Tavuk'un uydurmasıysa? Ya Panah diye bir yer yoksa? Beklemenin, Büro'nun bizi delirtmek için icat ettiği bir işkence yöntemi olduğunu düşünmeye başlamıştım, kaçabileceğine inanmaya cüret edenler için gayet yerinde bir ceza.

On altı saat sonra, Derin Ağ'dan bir yanıt sesi geldi. Cihaza koşup titreyen parmaklarla erişim kodunu girdim. Mesaj hemen kendini gösteriverdi: Nereye, ne zaman ve nasıl gideceğimi anlatıyordu.

Babama Kızlar Markazı'na bazı sağlık testleri için erken gitmem gerektiğini söyledim. Tüm testleri saymak üzereydim – doğurganlık testi, rahim, yumurtalık ve göğüs kanseri testleri, cinsel açıdan masum mu yoksa deneyimli mi olduğumun testi (yarım günde bekâret yenileme işlemini yapabiliyorlar), ama hiçbir detayı duymak istemedi ve beni öylece yolladı. Kendi bakış açısına göre benimle ne yapacağını zaten kararlaştırmıştı. Ben çözülmüş bir problemdim, çekmecenin uzak bir köşesine titizce konmuş katlı bir gömlektim. Ama babamın hikâyeleri yarım, kapıları kilitsiz, bitirilmemiş işleri öylece bırakmak gibi bir alışkanlığı vardı. Kaçmama olanak sağlayan da onun bu umursamazlığıydı.

Panah'tan aldığım talimatlar Corniche'e giden metroya Yeşil

Gün'de binmemi söylüyordu, Liderlerin Güneybatı Paktı'nı imzalayıp Yeşil Şehir'le diğer bölgeler arasında ittifak kurduğu günün yıllık kutlamasında. Corniche'e varana kadar dolup taşan kalabalığın arasına karışmalı ve sonra doğu yönünde üç kilometre boyunca yürümeliydim. Güneşin batışıyla, kalabalık havai fişek gösterisini izlemek üzere batıya yönelecekti. Yanımda getirebileceğim bütün para çubuklarına ve mücevherlere ihtiyacım vardı, çünkü normalde kapalı tutulan bazı geçitleri açtırmak için temiz ahlaklarıyla övünen birtakım insanlara rüşvet yedirmem gerekiyordu. Babam hiçbir zaman ona ait şeylerin bana da ait olduğunu hissettirmedi. Daha ziyade para kazanıp bana bakmasına muhtaç olduğumu hissettirirdi. Büro'nun ona sağlıklı bir kız yetiştirdiği için ödül veriyor ve fayda sağlıyor olması umurunda değildi. Paranın hepsini saklar, bana mümkün olan en az harcamayı yapar ve "kalanını" aslında "benim geleceğim" için biriktirdiğini söylerdi.

Eh, diye düşündüm, *geleceğim geldi işte. Ve ben zaten hakkım olanı alıyorum.* Babamın cüzdanından ve ceket ceplerinden çalabildiğim kadarını çaldım. Altın saatini bile çaldım, ona da babasından hediyeydi.

Metroya tırmandım, Corniche'te indim, herkes batıya yönelirken doğuya doğru döndüm. Beni fark etmediler, Corniche'i koruyan Yetkililer bile; insanlar böcek gibi hızla giden bir kıza dikkat edemeyecek kadar coşku ve vatanseverlik sarhoşuydu. Yürüdüm, yürüdüm, yol boyunca titreyerek, gergin parmaklarıma uğraşacak bir şey olsun diye ceplerimdeki para ve saati hissederek yürüdüm. Bana bulmamı söyledikleri, tabelası kırık ve korkulukları yarı açık kalmış otoparka geldim. Yakın zamanda, bir fırtınada kısa devre yapmış olmalı, kimse de henüz tamir etmeye gelmemiş.

Siyah araba köşede beni bekliyordu.

Panah'a yapacağım yolculuk sırasında kimseyle konuşmamam söylenmişti ama kendime mani olamadım. Arka koltuğa geçerken

gergin gergin mırıldandım, "Acaba sen... seni onlar mı gönderdi... bunu doğru mu yapıyorum?"

Otomatik sürücü, genizden gelen sesiyle yanıtladı, "Hoş geldiniz. Lütfen kemerinizi bağlayın. Güvenliğiniz benim için önemli." Yani: Sürücüsüz araba –daha önce hiç binmemiştim– ama yeraltına yapacağım yolculukta tutabileceğim gerçek bir el olmaması beni hayal kırıklığına uğratmıştı.

Bir saat kadar kuzeyden şehrin dışına doğru gittik. Uyuyakalmamaya, referans alabileceğim tüm yerleri yakalamaya, hatta yıldızların konumunu ezberlemeye çalıştım ama parlak ve uğultulu binalar yerini kuma ve sessizliğe bırakınca dalıp gittim. Korku beni bitkin düşürmüştü. Yavaşladığımızda anca uyanabildim ve kapıların bizi uzak ucunda bir ambar olan yerleşkeye almak için kayarak açıldığını gördüm. Yeşil Şehir'in kuzeyinde, Serbest Ticaret Bölgesi'nin sınırlarında bir yerlerde olduğumuzu çıkardım.

Araba kapısı kendiliğinden açıldığında "Neredeyiz? Ne yapmalıyım şimdi?" diye soruverdim.

Sürücü yine cevap vermedi. Araba belli ki önceden programlanmıştı; ben inene kadar öylece bekledi; kapılar kayarak kapandı ve araba su gibi aktı gitti. Kapılar kapanmadan önce deli gibi kendi etrafımda dönmeye, bir tabela, ışık, ses, bana yalnız olmadığımı gösterecek herhangi bir şey aramaya başlamıştım bile. Gözlerime yaşlar birikiyor ve kalbim göğsümde gümbürdüyordu. Bir tavşan gibi korkudan ölmem an meselesiydi, eğer hemen birileri–

"Merhaba, Sabine."

Ses yerleşke boyunca net bir şekilde çınladı. Nereden geldiğini görebilmek için kafamı kaldırdım. Uzaktaki bir gölgeydi ama bana doğru yürürken duvağını geriye attı ve ona bakmama izin verdi. Gözlerim, sanki dış hatları yalnızlığımı dindirecekmişçesine onun yüzünü eşelerken elimin tersiyle gözümdeki yaşları sildim. Benden

yaşça büyüktü, bir hayli belirgin elmacık kemikleri, uzun bir burnu ve geniş bir alnı vardı; o kasvette ondan çıkartabildiklerim bunlardı.

Sesi alçak, soğukkanlıydı. "Evet. Şimdi burada olduğuna göre, seninle ne yapsak?"

Tiz bir nefes aldım. Hepsi koca bir hata mıydı? Hepsi beni yakalayıp Kurum'a teslim edilmek için kurulmuş bir tuzak mıydı? Halihazırda tutuklu muydum?

Ama sonra bana çarpık bir biçimde gülümsedi, sonra da kollarını uzattı. Ona doğru dikkatli bir adım attım, sonra bir tane daha. Beni Yeşil Şehir'den ayrılmaya iten şeyle, onu bu ıssız yerde yaşamaya iten şey aynıydı. Nihayetinde bizi birbirimize bağlayan asıl şey ne ki, birbirimiz için duyduğumuz özgürlük tutkusu değilse?

On sekizinci yaş günümden birkaç ay sonra Lin tayin için sonunda hazır olduğumu söyledi. Son bir senede beni kalkışlar ve varışlarla ilgili tüm güvenlik protokolleri konusunda eğitmişti. Giyim kuşam ve hijyen konusundaki gerekli adabı –Müşteri'nin evine vardığında duş al, asla Müşteri'nin yatağında bütün gece uyuma, tamamen soyunmasına da izin verme– ve kabul edilebilir yakınlık belirtilerini öğretmişti: Sarılma makuldü, iffetli bir öpücük –dudaklar kapalı olacak– nadiren müsaade edilebilirdi; gerçek bir öpücük çok riskliydi ve kaçınılmalıydı.

Bunun da ötesinde, bu oyunu neden oynayabildiğimizi ve hayatta kaldığımızı öğretti. Yaşamlarındaki varlıkları bürokratik bir anlaşmadan birazcık fazlası olan Eşlerinin aksine Panah'ın kadınları erkeklere bebekken kendilerini bıraktıkları anne kollarını hatırlatıyordu, büyürken onlara bakan ablalarını, etkilemeyi ve memnun etmeyi arzuladıkları kız arkadaşlarını ya da partnerlerini. Erkeklerin fiziksel iştahı devasa, duygusal iştahlarıysa sonsuz. Hiçbir rejim bunu değiştiremez.

Yani bedenlerimizi satmak yerine geceyi belli erkeklerle geçiriyoruz, özel erkeklerle, en güçlü olanlarıyla, Cinsiyet Buhranı'ndan önceki zamanı hatırlayanlarla. Onlara uzun zaman önce kendilerinin yok ettiği şeyin deneyimini yaşatıyoruz: Bizim varlığımızda uyuyarak kendilerini yatıştırmalarına izin veriyoruz. Bunu dünyadaki diğer her şeyden daha çok istiyorlar, ama bunu onlara sadece biz verebiliriz çünkü bizden çok az kaldı: Özgür kadınlar, kimseye bağlanmayan, sadakati sadece Panah'a olan kadınlar. Dört-beşi tarafından paylaşılan tek bir Eş yeterli değil, hiçbir zaman da olamaz. Fahişe robotlar da öyle, doldurulmayı bekleyen tüm o yarıklarına, oyuklarına ve deliklerine karşılık onların kalbindeki boşluğu dolduramıyorlar.

Biz onların, kısa bir süre için de olsa bir kadını elinde bulundurmanın, Yeşil Şehir'de hâlâ mümkün olan bir şey olduğuna inanmalarına izin veriyoruz, her ne kadar o tür bir yaşam Son Savaş'ta patlayan bombalarla birlikte bitmiş olsa da.

O ilk görevimde, akşam on bire birkaç dakika kala, yavaşça bedenimi terk ettiğim, bilincimin onu sınırlandıran et ve kemikten kayıp gittiği hissi geldi.

Kıyafetlerimi Lin seçti, kendi dolabından getirdiği ipek bir cüppeyi bana o gecelik ödünç vermişti. Saçlarımı bizzat yıkayıp kuruttu ve sırtıma rahatça döküldüğü bir model verdi. Gözlerime sürme çekti ve serçeparmağının ucuyla hafifçe dağıttı.

"Sen eşlik etmek için oradasın, seks için değil. Sınırlarını aşmazsan her şey yolunda gider," dedi Lin, memnun olmuş bir ifadeyle eserini incelerken. Aynaya baktığımda kendimi tanıyamadım.

"Eşlik etmek, seks değil," diye geri mırıldandım. "Sınırlara yaklaşmayacağım." Ama verdiği bütün güvencelere rağmen hâlâ güvende olacağıma, başıma bir şey gelmeyeceğine inanasım gelmiyordu. Bacaklarım titredi, midem kasıldı, boğazıma ne kadar yutkunursam yutkunayım kımıldamayı reddeden bir yumru oturdu. "Kendini na-

sıl durduracak ki? Ben bunu yapabileceğimi zannetmiyorum, Lin."

"Yapabilirsin. Korkma. Şunu hatırla, Sabine: Ne derlerse desinler, bizi kontrol etmeyi ne kadar güçlü isterlerse istesinler, ne kadar güçsüz olduğumuzu söylerse söylesinler bize ihtiyaçları var. Bedenimize ya da sekse değil, sevgimize ve ilgimize, insani sıcaklığımıza, fiziksel varlığımıza ihtiyaçları var. Bu adamlar, ona sunduğun şeyi kaybetme riskini almazlar."

Lin duvağımı geçirdi ve onu tatmin olana kadar, yüzümün etrafındaki bir çerçeveymişçesine ayarladı. "Tablo gibi görünüyorsun," dedi. "Çok güzel." Ama ben daha çok insan kurban ediliyormuş gibi hissettim.

Panah'ın kurallarına aykırı olsa da benimle Müşteri'nin evine kadar geldi. "Unutma ki koyduğumuz kurallar sayesinde hayattayız, Sabine," dedi elimi tutarak. "Bize Müşterilere uyduğundan daha çok uyuyor bu kurallar, onlar pek hazzetmiyor. Ama uymak zorundalar, aksi takdirde onlara gitmeyiz. Neden bütün Müşterilerim inançlı sence? Bizi hayatlarına bir kez aldıklarında, bunca zamandır kendilerinin de nasıl kandırıldığını anlıyorlar. Ve bundan nefret ediyorlar. Bizi çağırmak onların isyanı. Onlara gitmekse bizim."

Lin ilk Müşterimin efendiliğiyle bilindiği konusunda bana teminat verdi, eski müdavimlerdenmiş ve her buluşmada kusursuz davranmış. Hâlâ kuralları yıkıp bana tecavüz edeceği fikrinin verdiği dehşeti üstümden atamıyordum. Ve hakikaten de yatağa girdiğimiz andan sonraki bir saatimi, her an kaçmam gerekmesi ihtimaline karşın bir ayağım yerde geçirdim. Ama tıpkı Lin'in söz verdiği gibiydi: seviyeli, centilmen, nazik. Bütün gece, ben yanında tamamen uyanık, elini tutarak otururken mışıl mışıl uyudu. Çılgın bir gençlik yaşamış ve şimdi hayatını sakin ve nezih bir flörtle kapatmak isteyen bir dedeyle olmak gibiydi. Sabah ayrılırken beni alnımdan öptü ve Panah'a geri yolladı.

Bin gece sonra, artık dört dörtlük bir profesyonel olarak Müşterinin evine gitmek için Panah'tan ayrılmadan önce aynada kendimle tamamen ben ilgileniyorum. Bazen içinde bulunduğumuz durumun kederi yakama yapışıyor ya da içeriden ve dışarıdan farklı şekillerde gelebilecek bir sürü ihanete karşı iç güvenliğimizin ne kadar hassas olduğu. Ama gecenin sonunda Lin beni bekliyor olduğu sürece, yaşamımın altındaki fay hatlarıyla yaşayabilirim.

ILONA SERFATI'NİN SESLİ NOTLARINDAN

Pek vaktim kalmadı; artık yaşlı bir kadınım. Giydiğim şık kaftanlar büzülen kemiklerimi, solan etimi saklayamıyor. Saçımı boyayalı çağlar oldu; en son ne zaman beyaz görünüp görünmediğini umursadığımı bile hatırlamıyorum. Pek kaşım kalmadı, ama ben yine de her sabah boyuyorum onları, hâlâ genç kalan tek yanım olan gösterişime bakıp onaylayarak. Ama Lin'in bir süre daha masum kalmasını istiyorum.

Büro'nun bugün çıkarttığı yeni kurallar bu kadar rahatsız edici olmasaydı beni epey güldürürdü. Bir Eş'in Kocasıyla geçirdiği dakikaları düzenlemek: Bunu nasıl ölçecekler ki? Kurum'dan bir adam elinde sayaçla yatak odasında mı dikilecek?

"Doğan her bebek, Yeşil Şehir ve Güneybatı Asya için yeni bir umut." E herhalde. Bizi çoğaltarak kontrol edebileceklerini mi düşünüyorlar? Yani, tabii ki bunu düşünüyorlar. Yoksa neden Sürdürüm Bürosu'ndaki delilerin başının altından çıkan bu saçma sapan kuralları yayınlayıp dursunlar ki? Hangi insan, kadın ya da adam uyar ki bunlara? Daha da önemlisi, hangi kadın uymamayı seçebilir?

Nükleer kıştan bu yana gerçekten de sadece elli sene mi geçti? Ebeveynlerimle haberleri izlediğimi, Hindistan ve Pakistan'dan kalanların, eskiden Afganistan ve İran olan bölgelerin –ayrıca Tahran

da ufak savaş başlıkları tarafından vurulmuştu– ve Körfez yarımadasının uydudan gelen haritalarda siyaha dönüşünü hatırlıyorum. Yalnızca elli savaş başlığı patlatılmıştı, her biri elli kiloton, savaşı planlayanların tasarımına göre az bile. Nasıl olduysa etkilerini yanlış hesaplamışlar: Havaya beş megaton karbon salındı ve siyah karbon yağmurları o talihsiz bölgelerdeki milyonlarca insanı öldürdü. Takip eden birkaç gün içinde insanların ciğerleri çöktü –onları bültenlerde maviye dönüp nefes almak için çırpınırken izledik. Hayatta kalanların çocuklarının solunum sistemleri neredeyse hiç gelişmemişti ve neredeyse doğar doğmaz solunum yetmezliğinden ölüyorlardı. Atmosfer, kendisine yapılanların bedelini, onları ölümüne boğarak ödetiyordu.

Bu yüzden bunun gibi sığınaklar inşa ettiler, yüzeyin çok derinlerinde. Çocukluk evime yakın bir yerlerdeki başka bir tanesinde, tozun inmesini bekleyip radyoaktif kalıntıların karşımıza çıkmamasını umut ederken bir süre yeraltında kalmıştım. O zamanlar bana oyun gibi geliyordu, ebeveynlerimin uydurduğu tatil ya da bayram gibi bir şey.

Karıncalar gibi yeraltı sığınaklarımızdan çıkıp yüzeye akın ettiğimizde, devasa ekinlerle sarmalanmış toprakların yanıp çöle döndüğünü, radyasyondan, ozon kaybından ve toksik buzlanmadan zehirlendiğini fark ettik. Yeşil Şehir, Gwadar, Chabahar ve Kolachi'ye bir şey olmamıştı çünkü şehirlerimiz kıyı şeridindeydi ve patlamaların okyanusta yarattığı kargaşadan dolayı daha da güçlü esen Muson rüzgârları, nükleer tozu doğuya ve güneye taşımıştı.

Kalan nükleer cephane depoları yıkılmış ve sığınaklar tahrip edilmişti. Okulda yeni anlaşmaların yapıldığını ve eski ulus devlet sınırlarının ortadan kalktığını öğrendik. Hayatta kalanlar federasyonlara değil, sadeleştirilmiş ticaret koridorları ve ekonomi bölgelerine göre saflarını seçtiler ki bunlar arasında Yeşil Şehir'i başkent olarak seçen Alt-Batı Asya Bölgesi de vardı. En fazla on ya da on iki yaşındaydım

ama kutlamaları hâlâ hatırlıyorum, sanki bütün yıldızlarda yangın çıkmış gibi gökyüzünde gece boyunca havai fişekler patlamıştı. Bütün gün bayrak sallayarak, yüzlerimizi yeni yöremizin dört rengine boyayarak gezmiştik: siyah, kırmızı, çivit mavisi ve beyaz.

Yeni bir bölgenin liderleri olmak, ne büyük bir başarı. Bize bunun yüksek bir sorumluluk olduğu ama aynı zamanda kutsanmış da olduğumuz söylendi. Elbette, şimdi yeni sistemler kurabilmek için birkaç senelik barış ve huzur dönemimiz olacaktı... Lakin bildirinin üzerinden daha birkaç ay geçmişken doğudaki karışıklıklar Yeşil Şehir'e kadar uzandı ve hepimizi Cinsiyet Buhranı'ndan dolayı aynı kaosun ve belirsizliğin içine attı. Liderlerimiz çok sıkı önlemler alarak komutayı ele geçirdiler, Kurum'u oluşturdular ve ardından süratle Sürdürüm Bürosu geldi. Kutsanmış bir hükümdarlık, neredeyse bir gecede polis devletine dönüştü.

Kimse olağanüstü hal yıllarında Yeşil Şehir'i kontrol altında tutan yeni yönergelere itaatsizlik etmeye cesaret edemedi. Cinsiyet Buhranı'nın meydana geldiği yıllarda itaatkârlık, Yeşil Şehir'in ayırt edici niteliğine dönüşmüştü. Neslimizin yarısı zaten savaşa, teröre ve hastalıklara kurban gitmişti; kadınlar artık tehlike altındaki bir türdü. Sürdürüm Bürosu elini çabuk tuttu; Yeşil Şehir'in kalan kadınları daha ne olduğunu bile anlayamadan kendilerini bütün bir ulusu tekrar hayata döndürmek için tekinsiz bir kaideye yerleştirilmiş halde buldular. En azından bize böyle sunuldu; gerçekte, yeni kurallara uymayı reddetmek, gönülsüzlük ya da başkaldırıyla suçlanmaya yol açıyordu, ardından da hızlı bir yargı süreci ve eliminasyon. Liderler, geri kalanımızı uysallaştırmak için birkaç kadını kurban etmeyi umursamamışlardı.

Oynadıkları kumar işe yaradı; beş sene içinde, ilk kez, ikinci kez, üçüncü kez ya da Büro onlara ne kadar söylerse o kadar evlenen hiçbir kadından itiraz sesi yükselmiyordu.

Tam da kadınların hiçbir seçeneği yokmuş gibi görünürken Fairuza ve ben buluşup kaçmaya karar verdik. Ama sınırlar kapalıydı ve gidecek hiçbir yer yoktu.

Aşağısı hariç.

Notlarım sağ olsun, Lin ilk zamanlar bulunma ya da ihbar edilme korkusuyla buralarda nasıl saklandığımızı biliyor. Kendi tarihimizi kaydetmemiz, hikâyelerimizi anlatmamız lazım, sadece birbirimiz için de olsa. Kanun kaçağı ya da serseri de olsak hayatta kalabileceğimizi bilmemiz gerekiyor. Ben Panah'ın tarihinden sorumluyum, sırlarının muhafızıyım, benden sonra da Lin olacak.

Bazen huzur ve güvenlik adı altındaki hapishanelerde hayatlarını harcayan Yeşil Şehir'in bütün o yasal, meşru vatandaşlarını lanetliyorum. Varlığımızdan haberleri olsaydı bize Asiler diye küfrederlerdi. Ve idam edilmemiz için en yüksek sesle bağıranlar da Eşler olurdu. Biz, ne doğal ne de adil olan bu sistemde, suça ortak olan kadın ve adamların hallerinden memnun olmalarının bedelini ödüyoruz.

Ama bu hapis halimizde bile bir Yeşil Şehir kadınının asla sahip olamayacağı bir şey kazanıyoruz. Her kadın için farklı, ancak ben hepsini –seçim yapmayı, özerkliği ve özgürlüğü– aynı takımyıldızındaki yıldızlar olarak görüyorum.

Gerçi mutluluk... Mutluluk da bu takımyıldızının bir parçası mı? Lin bu soruyu bana yöneltirse nasıl cevap veririm hiç bilmiyorum.

LIN

Lin, Reuben Faro'nun villasına gece yarısından sonra vardı, her zamanki gibi. Bulutlar gökyüzünde alçakta asılı duruyor, boğucu ve rutubetli hava göğsüne bastırarak rahatça nefes alabilmesine engel oluyordu.

Uzaklardan gelen bir hayvan feryadı duyduğunda ürperdi. Büyük ihtimalle yabani bir köpekti, tıpkı olağanüstü hal zamanlarında, binalar yanmışken ve yerler günlerce cesetlerle kaplı kalmışken sokaklarda dolaşanlar gibi. Öyle olunca köpekler vahşileşmiş, cesetlerle beslenmeye başlamıştı, ta ki düzen yeniden tesis edilene kadar. O zaman imha ekipleri sokakları gezip cesetleri yakıma göndermek üzere toplarken köpekleri de vurmuştu.

Lin'in, Reuben'in resmi ikametinden çok uzaktaki diğer tüm Kurum yöneticileri gibi ona da bir ev tahsis edilen, bu dışa kapalı yerleşim bölgesine geldiği zamanlar değişiyordu. Teknik olarak başka bir mülke sahip olması varsayılmıyordu, ama hepsi öyle ya da böyle bir şekilde sahip oluyordu. Reuben'in villası annesinin adınaydı, Yeşil Şehir'deki bir sürü kadını öldüren Virüs patlak verdikten sonra talep edilmişti. Lin'le annesi ya da ablası hakkında hiç konuşmadı, ki ablası birkaç gün sonra ölmüştü.

Lin'in kollarındaki ve omuzlarındaki kaslar arabadan indiği an gevşedi. Misafirperverlik âdetleri gereği tüm gün ve gece Yeşil Şe-

hir'in daha zengin ve daha güvenli bölgelerine açık tutulan villa kapılarından geçerken, Lin yardımseverliğin kutlu fısıltılarını kulaklarında hissetti. Bir begonvil cümbüşü duvarları donatıyor, yasemin çiçeklerinin parfümü havayı sarıyor, girişin köşesindeki mozaik çeşme sütunların arasından sularını sızdırıyordu.

Yeşil Şehir'in en önemli adamlarından biri olan Reuben Faro, onu kapı eşiğinde bekliyordu. Duvağını alıp kapının oradaki ayaklığa astı ve kadını kendine doğru çekip kollarıyla sıkı sıkı sardı.

O da kendini adama doğru yasladı. Geniş göğsü, güçlü omuzları, şakaklarındaki beyaz saçları, kalın bacakları, bileklerindeki düzenli nabız atışları ve dizlerinin arkası onu büyülüyordu. Deri, karanfil ve eski usul sigara dumanı karışımından oluşan kendine has kokusu da hoşuna gidiyordu. Yeşil Şehir'deki son sigara otuz sene önce üretilmişti – nereden alıyordu ki bu sigaraları? Etrafta hâlâ elle sarılabilecek ham tütün vardı ama onunkiler çok düzgündü, ince ve şıktı, ucunda kaliteli filtreleri vardı. Lin, bürosundaki kartonları görüp bunu sorgulamaya çalıştığında Reuben sadece sessizce gülümsemiş ama sonra onun da bir tane içmesine izin vermişti ve sigaraların enfes aroması Lin'in başını döndürmüştü.

Ve sakalı, tenine yakın tıraş edilmişti – onunla geçirdiği ilk gecede Lin sakallarının onu çizeceğini düşünmüştü ama beklenmedik şekilde yumuşaktı ve teninde ipeksi bir his bırakıyordu. Şimdi sakallarını kadının omzuna sürtüyor, kollarındaki tüylerin diken diken olmasına sebep oluyordu.

"Senin pozisyonundaki birine göre güvenlik konusunda epey rahatsın," dedi Lin.

"Kendime güvenmeyi göze alabilecek durumdayım." Reuben onu eliyle yatak odasına doğru yönlendirip giderken ışıkları kapattı. Lin oturma odasının penceresinin yanındaki masada yarısı dolu viski bardağını gördü adamın sandalyesinin etrafına yayılmış dört-beş

ekran vardı. Hep ama hep çalışıyordu, bütün gün ofiste çalıştığı bir günün ardından gece geç saatte eve döndüğünde bile çalışıyordu. Lin sık sık gecenin bir yarısı onun cihazına gelen önemli bir mesajın zil sesiyle uyanıyordu; adamın mesajda ne dendiğine bakmadığı olmamıştı hiç. Yeşil Şehir'in ulusal bayram kutlamaları için güvenlik planları, illegal göçlerle ilgili izlenecek yeni politikaların talimatları, sınır güvenliklerinin gözden geçirilmesi: Sorumlulukları fazla sayıda ve çok çeşitliydi. Yeşil Şehir'e olan bağlılığını ve kabiliyetlerini tekrar tekrar ispatlamış ve liderlik hiyerarşisinde hızlıca yükselmişti. Yeşil Şehir'deki güvenliği korumak için her şeyi yapmaya istekli olmasıyla biliniyor olması, gardiyanları tarafından ödülsüz bırakılmamıştı.

Lin koridorda adamı takip ederken topuklarını vuruyordu. "Kendine güvenmek tehlikeli bir şey." Panah'ın başındaki kişi olarak gece gündüz sırtına binen sorumlulukların ağır yükünü asla reddedemezdi. Reuben'le en azından bu yönleri ortaktı.

"Yalnız da bir şey ayrıca," dedi Reuben, ona doğru uzanırken. "Gel buraya. Bütün gün seni düşündüm."

"Güvenli değil," dedi Lin yüzünde ciddi bir ifadeyle.

Reuben tek kaşını kaldırdı.

"Vücudumu bildiğini söylüyorsun... Günleri saymıyor muydun?"

Lin oynadıkları oyundan keyif alıyordu; kendilerini dizginlemekle ayrıcalık tanımak arasında yükselttikleri gerilim, birbirlerine karşı duydukları tutkuyu körüklüyordu. İkisi de sataşmak ve muziplik konusunda ustalardı; birbirlerini sundukları şeyi her an geri almakla tehdit ediyor, kolay fethedilirlerse karşı tarafın ilgisini kaybedeceğini biliyorlardı. İkisi de ilişkilerinin yasadışılığının heyecanına kapılacak yaşı geçmişlerdi –Lin kırk iki yaşındaydı, Reuben de ondan on dört yaş büyüktü– ama bir araya gelişlerinde hep bir kaçınılmazlık olmuştu. Dış dünyanın sunduğu tehlikeler, onların birbirleri için yaratabilecekleri tehlikelerle karşılaştırıldığında sönük kalıyordu.

Reuben'in ağzı bir gülümsemeyle çarpıldı ve kadının elini daha sıkı tutup kollarında ve bacaklarında baştan aşağı bir titremeye sebep oluncaya kadar avuç içini parmaklarıyla okşadı. "Kokusunu alabiliyorum."

Lin beklentiyle ürpererek ona doğru bir adım attı. Adam şimdiden boynundaki kravatı gevşetmeye, manşetlerindeki ve yakasındaki düğmeleri açmaya başlamıştı. Ânında ona uzanıp gömleğini çıkartmasına yardım etti. Gömlekleri hep hışır hışır ve beyazdı, günün sonunda bile – ofisinde üç-dört tane gömlek bulundurup giydiği gömlek kırıştığı ya da lekelendiği zaman değiştirdiğinden şüpheleniyordu.

Kadın kendini ona doğru yasladı ve ellerini sırtının pürüzsüz kasları üzerinde gezdirirken derisinin altındaki boğumları ve gerilmeleri hissetti. Adam hafifçe inlerken o da ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardı. Ellerini belinin etrafında kaydırmaya başladığında adam kafasını kaldırıp yüzünde yalandan bir şaşkınlık ifadesiyle ona baktı. "Oo, selam. Güvenli olmadığını söyledin sanmıştım ben de."

"Öyle," dedi Lin ve adamın dudakları sertçe öptü. Bir şeyler ona anne olmanın ona göre olmadığını söylemişti; bedeni, bir çocuk tarafından ele geçirilip hayatının aksatılmasını sağlayacak o doğurgan alanı sağlamıyordu. Yine de Panah'ın bahçesindeki bitkiler sağ olsun gerekli önlemleri alıyordu: demlenmiş nim ağacı yaprakları, yaban havucu tohumu ve zencefil kökü. Belki de bunları diğerlerine yedirmeliydi, güvende olmaları için. Tıp teknolojileri bu derece gelişmişken hâlâ eski yöntemlere bel bağlamak zorunda kalması saçmalığın daniskasıydı ama başka seçeneği yoktu.

Reuben onu kollarına aldı ve ışığı kapattı. Şefkatli bir âşık da olabilirdi ama bu gece şefkat gecesi değildi.

Sonrasında, yaban köpeği dışarıda tekrar uzun uzun ve alçaktan alçaktan feryat ederken, Lin, Reuben'in sıkı kavrayışının altında yatıyordu, mayışmış ve gevşemişti ama uyumak istemiyordu. Nihayet kayarak uzaklaştırdı kendini ve yıkanmak için banyoya gitti. Aynada

kızarmış tenini ve darmadağın olmuş saçlarını görüp kederle gülümsedi. O da bu karşılaşmadan zevk almıştı. Gençken kendi bedenine odaklanmak zor geliyordu, susuzluğunu kendisinde dindirmekte ısrarlı bir adama konsantre olmak daha kolaydı. Ama artık ne isteyeceğini ve onu nasıl alacağını biliyordu. Eğer bu onu ikiyüzlü biri yapıyorsa da umurunda değildi. Herkes için aldığı bu kadar riskin karşılığında kendisine biraz pay çıkartmayı hak ediyordu.

Yatağa döndüğünde Reuben çoktan uyumuştu. Örtünün altına sokuldu ve sırtı göğsüne gelecek şekilde kendini adamın bedenine yerleştirdi. Adam kıpırdanıp mırıldandı ve kolunu ona doladı. Uyudular.

Gece üçte, Lin gözlerini açtı. Reuben yatakta oturuyor, camdan dışarıyı, ayı izliyordu. Tüm odayı soğuk ve soluk bir ışıkla dolduruyor, Reuben'in yüzünü spot ışığı altındaki bir tablo gibi aydınlatıyordu. Lin adamın gözlerinin tuhaf bir parıltıyla kendisine sabitlendiğini görebiliyordu. Konuşmadan izliyordu.

"Ne?" diye sordu ona.

"Lin, beni seviyor musun?"

"Hayır," diye mırıldandı, uykulu halde. Omuzları pat diye düştü ve bir anlığına, karanlık gölgeler yüzünde kraterler oluşturdu, onu yaşamdan ziyade ölüme yakınmış gibi gösterdi.

"Böylesi daha iyi büyük ihtimalle. Anlaşmamızda bu yok sonuçta." Ses tonu kaygısız çıkıyordu ama yine de bir parça tanıdık olmayan bir pişmanlık vardı içinde. Lin gözlerini açtı, sırtına dokunmak için uzandı. Adam gerildi ve dokunuşundan biraz uzaklaştı, sonra tekrar yaslandı ve iç geçirdi. Kadının tırnakları sırtını tırmaladı, ama uyaracak kadar, can yakacak kadar değil.

"Bizim bir anlaşmamız yok," dedi kadın hafifçe.

"Hiçbir şeyi yazılı tutma," dedi Reuben. "Böylesi daha güvenli." Kadının elini yakaladı ve çevirip avcunun içini öptü, sonra eli bıraktı ve dokunuşundan uzağa çekildi.

Pencereden dışarıyı izlemeye devam edip Lin'i bu ani melankolisi üzerine kafa patlatması için yalnız bıraktı. Bu beklenmedik soruya sansürden geçmemiş bir cevap vermemeliydi. Adamın onu sevdiğini biliyordu. Bu sevgi, Panah'ı idame ettiren gizli para birimiydi aslında. Kendini vazgeçilemez kılma sanatında yetenekli olan her kadın gibi Lin de Reuben'e ya da herhangi bir adama karşı bir şeyler hissetmekten kendini men etmişti. Ama ona duyulan ihtiyaç Lin'in içinde de hâlâ vardı. Kabullenmesi zordu ama o da içinde kıpırtılarını hissediyordu.

Adam onun âşığıydı, ama onu aynı zamanda arkadaşı olarak da düşünmeli miydi? Onu on senedir tanıyordu; ondan korkmuyordu. Daha tanıştıkları gün, onunla birlikte olmanın risklerini hesaplamış ve gözü kara bir biçimde kabul etmişti. İlişkileri başlarda ticariydi; kendi kendine Panah'ın güvenliği karşılığında bedenini verdiğini söylüyordu.

Ama yıllar içinde onun nasıl bir adam olduğunu anlayabilmeye başlamıştı. Reuben, tepede tek başına olmanın ne demek olduğunu anlayabilen tek kişiydi. Soyutlanmanın insanın ruhunu bir bıçak gibi nasıl kestiğini, çalışarak uzun saatler geçirmenin ve sabahlamanın yalnızlığını anlıyordu. Reuben, olduğu kişi olmanın verdiği gururu biliyordu. Lin, adam için resmen Yeşil Şehir'den kökünü kazımaya ve bertaraf etmeye yemin ettiği her şeyi temsil ediyor olmasına rağmen ona saygı duyduğunu düşünmek istiyordu, tıpkı eşit güçteki iki düşmanın savaş alanında birbirleriyle geliştirebildikleri o sıkı dostluk gibi. Bu yatak onların ateşkesiydi. İçinde, Reuben'e farklı bir zevk öneriyordu, Panah'taki diğer bütün kadınların sunduğu iffetli öpücüklerden ve okşamalardan daha tatmin edici bir zevk.

Ama Reuben sıradan bir Müşteri değildi, o da sıradan bir kadın değildi. Sırra karşı sırrın alışıldık takası ya da çevrilen dolapları sürdürmenin ortak kanaati onda işlemiyordu. Fazla güçlüydü, Panah'taki sıradan bir kadınla yakalanırsa ne olacağından endişelen-

mek için fazla büyüktü. Ayrıca Panah'ın diğer Müşterilerinin profiline de uymuyordu: Bağlılığın geçici illüzyonunu bulmuş olmaktan dolayı minnettar ve şaşkın.

Kurum'un başındaki insan olarak Reuben, Lin'le düşüp kalkmakla çok büyük bir risk alıyordu. Sonuçta işi onun gibilerini arayıp bulmak, yakalamak ve temsil ettikleri şerri toplumdan kazımaktı ki Yeşil Şehir'in gelecek nesillerinde işler tıkırında gitsin. Onunla yakalanırsa tüm unvanlarını ve mevkiini kaybedecek, rezil olacak ve toplumun kalanına ders olsun diye halka açık bir biçimde idam edilecekti.

Lin onu çeken şeyin *kendisi* olduğunu biliyordu: Onunla olarak Kurum'un ve Büro'nun otoritesine kafa tutuyordu. Kendine karşı en dürüst olduğu anlarda Lin, biliyordu ki aslında o da onunla olmanın verdiği güce bağlanıyordu. Bu riski almak, adama kendini en erkek gibi hissettiren şeydi ve Lin de onun kendi dokunulmazlığının sınırlarını test edebileceği dünya üzerindeki tek kadındı. Kurallara başkaldırmak, ikisi için de nihai afrodizyaktı.

Sabah beşte, tan ağarmadan önce Lin yataktan çıktı ve hızlıca giyindi. Yatakta yanı boştu, onun yerine bir soğuk hava cebi duruyordu. Ne kadar erken kalkarsa kalksın, Reuben hep ondan önce uyanmış oluyordu. Askeri eğitimden kalma bir şey miydi bu? Hayır, orduda görev yapmaktan hiç bahsetmemişti. Öyle değilse, demek ki bu dünya üzerindeki kontrolünü birkaç saatten fazla süren bir uykuda elden bırakmayı zor bulan bir adamın doğal uyanıklığıydı.

Onu bahçede bulacağını biliyordu, sevgili güllerinin eşliğinde. Çiçeklerin arasındaki ufak tahta bir bankta oturmuş, sabahlığına sarılı, bir yandan çayını yudumlarken bir yandan da elindeki gülü inceliyordu. Gözlerinin önündeki güle kuşkuyla baktığını görebiliyordu, adeta güzelliğine inanmakta zorlanıyormuş gibi.

Hiç dönmeden konuştu. "Hemen gidiyor musun?"

"Burada olduğumu nereden bildin?"

"Parfümün seni ele veriyor."

Gülümsedi. "Güldür o, ben değil."

"İkiniz de enfes olmakla birlikte, aynı şey değil. Ayrıca koku duyum en iyi kabiliyetim. Gel ve araba gelmeden yanımda otur. Bu bahçede çok güzel görünüyorsun. Ne kadar vaktimiz var?"

"Bunu söyleyemem." Yanına oturdu, duvağı yeniden kafasına çekmişti ama yüzü tamamen örtülü değildi.

"Seni oradan çıkarabilirim, biliyorsun," dedi ona, hâlâ güle bakarak. "Seni sisteme almak benim için zor olmaz. Seni kendime özel atayabilirim." Arayan gözlerle baktı. "Senden bunu istesem yapar mıydın?"

"Nasıl yapardın ki?" diye sordu, inanmayarak.

"Birkaç insanı öldürmek zorunda kalabilirim." Yüzünde yine o tarif edilemez gülümseme belirmişti. Sıcaklığı bir okşama gibi ona uzandı.

"Peki ya geri kalanlar? Benim kadınlarım?"

"Ah..." Reuben'in sesi kısıldı. Burnunu ihtiyatla güle değdirdi ve derin bir nefes aldı. "Onlar için de ayarlamalar yapabilirdim. Hâlâ yapmacık bir günah çıkartma ve duruşmadan geçmeleri gerekir ama onlara bir şey olmayacağından emin olurum. Sonrasında da onlara iyi bakılır."

"Her biri altışar Koca'ya Eş olsun diye mi?"

"Daha ne yapabilirim?"

Lin öbür tarafa döndü. "Niye böyle konuşuyorsun Reuben? Niye şimdi? Sence de mükemmel bir anlaşmamız yok mu? Gerçekten işleri zorlaştırmak istiyor musun?" Gözlerini yumuşattı ve ona bakabilmek için başını eğerken sesindeki tatsızlığı silmeye çalıştı. Hafif ve şakacı tonunu giydi üzerine, salaş giysiler gibi.

"Sanırım haklısın," dedi Reuben, gözlerini kapatıp gülün kokusunu bir kez daha içine çekerken. "Ah. Bir de gitmeden. Sana vereceğim bir şey var." Elini eline aldı ve avuç içine küçük bir şişe bastırdı.

An doldu ve gerilim, fazla ağırlık altındaki bir kablonun kopuşu gibi attı. Lin rahatlamış mıydı, hayal kırıklığına mı uğramıştı, emin olamıyordu. "Nedir bu?"

"Bütün o *nuit blanches*[2] için. Geçen sefer çok yorgun görünüyordun. Bunun yararı dokunur diye düşündüm."

"Vergiler," dedi Lin, kafasını sallayarak. "Nasıl olduğunu biliyorsun. Onlara ödeme yapmamak için karaborsadan hallediyorum ama bu sefer de normalin dört katını ödemem gerekiyor. Sabahlıyorum, muhasebe yapıyorum. Bir suçlu olmanın bu kadar maliyetli olduğunu bana neden söylemedin?"

Reuben kahkaha attı. "Üzgünüm. Kripto para kanallarını kapatıyoruz. Hayatını zorlaştırıyor, biliyorum. Bunu dene."

"Güzel uyuyorum, çoğu gece."

"Yaptığın şeyi yaparken mi? Hiç sanmıyorum. Bak, hiçbir zararı yok, bağımlılık yapmıyor; daha yeni laboratuvarda geliştirdiler, ilk testler umut vaat ediyordu. Bir dene bakalım."

Lin ancak o zaman Panah'ta uykusuz gecelerden muzdarip biri daha olduğunu hatırladı. "Hiçbir yan etkisi yok mu? Emin misin?"

"Ne sabah sonrası baş dönmesi ne de akşamdan kalmalık. Bölgelerin en iyi bilim adamlarına boşuna para ödemiyorum. Sadece şuna dikkat et: Alkolle karıştırmamalısın."

"Denk gelmesi zor zaten."

"Ne olur ne olmaz. Testlerdeki gönüllüler iyiydi ama onlar erkekti. Senin bedenin farklı tepki verebilir."

"Adı ne bunun?"

"Fiyakalı bir şeydi – Ebrietas, galiba. Kim bilir ne demek..."

Şişeyi cebine koyup onu hafifçe öptükten sonra uzaklaşırken şunu biliyordu ki ona her zaman ihtiyacı olacaktı. Reuben güvenliydi ama bir gün onun felaketi de olabilirdi.

2 Fr., beyaz geceler. (ç.n.)

Eve dönüş yolculuğu sırasında Lin genelde kafasından geçirdiği son on saate dair her şeyi boşaltır, kendini tekrar Panah'taki hayatına hazırlardı. Lin, Reuben'in sunduğu onu bu hayattan çekip alma teklifinin kendisini sarstığını fark etti. Daha önce hiç böyle konuşmamıştı. Söylediklerinde ciddi miydi? Ya evet deseydi, Reuben'in yanında gerçek bir güce sahip olacağı bir hayat için Panah'ı ve içindeki kadınları terk etseydi?

Lin dalmış düşünürken cebindeki şişeye dokundu. Kadınlardan bazıları yerin üstündeki ve altındaki yaşam arasında gidip gelmeye uyum sağlamakta zorlanıyordu: İstikrarsız uyku döngüleriyle, yeme düzenleriyle ve Panah'a geldikten sonraki altı ay ile bir sene arasında depresyonla boğuşuyorlardı. Lin etkilenmemişti çünkü neredeyse bu alacakaranlık hayatının içine doğmuştu. Ama Sabine'e yardımı dokunabilirdi. Lin, Sabine'in görevden dönerken arabada içmesi için hazırladığı çaya ilaçtan birazcık damlatabilirdi, tamamen uykuya dalmasa bile en azından yatağa gittiğinde biraz daha rahatlamış olurdu. Aksi takdirde bütün gece kıpır kıpır oluyor, bedeninde dolaşan adrenalin ve kortizol vücudunun kendini yenilemesi için ihtiyaç duyduğu gevşemeyi ondan çalıyordu. Sabine söz konusuyken alkolden endişe etmesine gerek yoktu; o şeyden nefret etmiş, benzin gibi koktuğunu söylemişti. Olur da işe yararsa Lin o zaman ilaçtan bahsederdi. Duyduğu minnet, haberi olmadan yardım edilmesine karşı duyduğu rahatsızlığa ağır basardı. Ayrıca ilaç kesinlikle güvenliydi; Reuben sözünün eri bir adamdı.

Lin, Sabine'in uykusuz gecelerinden vazgeçmeyi gerçekten isteyip istemediğini merak etti. Uykusuzluğunu üzerinde bir tövbe gibi taşıyordu; annesinin intiharına dair duyduğu suçluluk, damarlarında dolaşan bir zehir gibiydi. Lin, Sabine'in gönderdiği o coşkulu talebi hâlâ hatırlıyordu yıllar önceydi, annesinin kendini öldürmesine sebep olmuş bir sistemin içinde hapsolmuş olmanın yarattığı o

korku ve dehşet... Fotoğrafta Sabine'in güzel ama acı verecek kadar zayıf gencecik yüzünü ve ergen bedeninin çekiciliğini zar zor gizleyen okul üniformasını görünce Lin'in içi cız etmişti. Annesini hiç tanımamış olsa da kendi hayaletine bakıyormuş gibi hissetmişti. Bu annesiz kızı yanlarına almaya ânında karar vermişti.

Sabine'in matemi, Panah'ta geçirdiği yıllar içinde geçmeliydi ama hiç de öyle olmadı. Eğer nerede olduğunuzu kabullenmezseniz, eğer geçmişe bir can yeleği gibi sarılırsanız hayatta kalamazdınız. Bir şekilde anılarınızı yeniden yazmalıydınız, yoksa rüyalarınıza sızar ve size uykunuzda eziyet ederlerdi.

Belki bu ilaç Sabine'e kederli geçmişinin kalıntılarını üzerinden atmasında yardımcı olurdu. "Ne gibi bir zarar verebilir ki?" dedi kendine, sesli sesli.

"Lütfen kemerinizi bağlayın. Güvenliğiniz benim için önemli," diye yanıtladı araba.

Lin kıkırdadı, sonra da gözlerini kapattı ve Panah'ın görünen karaltısı gittikçe büyürken Yeşil Şehir'in ufalıp uzaklaşmasına izin verdi. Gece, dolaysızlığını kaybetti, bir zamanlar uzun bir yolculuğun ortasında ziyaret ettiği bir vahanın anısına dönüştü. Geleceğe dair korkularını bile bıraktı: Üzerindeki gücü ellerinde değildi; sadece hızlıca solan yakın geçmiş ve gelmek üzere olan gelecek vardı, Yeşil Şehir'in hızlandırılmış sokaklarında kayan altındaki arabanın tekerlerinde akıyordu zaman.

Araba terk edilmiş ambara yanaştı. Reuben konumunun hiçbir Yeşil Şehir haritasında çıkmadığının garantisini vermişti – böyle bir şeyin hangi teknolojiyle olduğunu Lin bilmiyordu. Araba uzaklaşana kadar bekledi ve ambarın kapısı arkasından kayarak kapandıktan sonra altmış saniye saydı. Ondan sonra eski usul asansöre gitti ve başparmağını butona koydu. Hafif bir titreşim parmak izinin kabul edildiği konusunda onu bilgilendirdi. Kapı kayarak açıldı ve uzun

siyah asansör boşluğunu ortaya çıkardı. Asansör uzun zaman önce boşluğundan sökülmüştü; geriye arka duvarda yılan gibi kıvrılarak giden, küçük çelik bir boru kalmıştı. Lin'in yapışıp kendini aşağı salması gereken şey tam da oydu, yavaşça, santim santim. Ayakları, Fairuza Dastani tarafından itinayla tasarlanan duvara aşındırılmış ufak girintileri buldu. Başka girişler de varmış, bir zamanlar, ama sonra birilerinin içeri sızma ya da içerideki birilerinin kaçıp düşmana sığınması ihtimaline karşı kapatılmışlardı. Bu asansör boşluğu, Panah'ın kalan tek giriş ve çıkışıydı.

Asansör boşluğunun dibinde, neredeyse zifiri karanlıkta, boruyu bıraktı ve son yarım metreyi duvağı etrafında bir paraşüt gibi dalgalanarak yere indi. Ancak gözlerini iris tarayıcıya bastırdıktan sonra kapı açıldığında duvağını çıkartmaya cesaret edebildi, onu bir yumak yapıp cebine tıkıştırdı.

Diğer herkes ya uyuyordu ya da görevlerinden dönmek üzereydi. Yakında Sabine'in alınma saati gelecekti. Lin bir kakule, bal, zerdeçal, rezene, karabiber ve karanfil yağı karışımı hazırlamak üzere mutfağa yollandı. Reuben'in ona verdiği şişeyi açtı ve minik bir hapı çayın içine attı, sonra da bir güzel karıştırdı. Matarayı Sabine'i alacak arabayla yolladı, ardından da odasına gitti ve Sabine eve dönene kadar bekledi. Yatağa gitmeden önce bir elektronik esrarlı sigarayı paylaşıp okullu kızlar gibi aptalca şeylere kikirdeyebilir, varoluşlarının ağırlığını tatlı tatlı dindirebilirlerdi.

Koridor boyunca yürüdü ama bir adımını yanlış hesapladı, tökezledi ve matarayı düşürdü. Almak için öne eğdiğinde parmakları yerdeki başka bir parçaya değdi. Matarayı ve diğer nesneyi aldı ve onu loş ışığa doğru tuttu. Bir bellek çipi, tırnağın altına saklanabilecek küçüklükte. O bunlardan pek kullanmıyordu ama belki de bu o kayıplara karışandı.

Onu odasına geri götürdü ve kızılötesinin altına yerleştirip sayfalarını büyütülmüş ekrana attı. Ortalardan rastgele bir sayfadan başladı. Gözleri klavye yerine elle yazılmış harflere hemen uyum sağlayamadı. Şaşkınlıkla geri çekildi, sonra daha yakından bakmak için tekrar eğildi. Eğer kitaplar antikaysa o zaman el yazısı tamamen tedavülden kalkmış sayılırdı – sesten-cihaza, hatta düşünceden-cihaza teknolojisi kalemlerin yerini uzun zaman önce almıştı. Ama biri, bellek çipini okunaksız ve alelacele yazılmış itinalı notların olduğu sayfalarla doldurmuştu. İlk olarak, bir liste:

TEHLİKELER

Virüs
Hamilelik (çocuk doğurma işini nasıl halledeceğiz ki, eğer... bir şeyler yanlış giderse?)
Doktor yok (ölmek, açığa çıkmaktan daha iyi)
Kurum bizi başkaldırdığımız için cezalandıracak

Sonra altında:

Lin'in bir sırrı olduğunu biliyorum. Belki de bir adamla birlikte ama geri kalanımızın da birileriyle birlikte olmasını istemiyor çünkü biz daha genciz ve güzeliz diye kıskanıyor.
Diğerlerinin hiçbirinde ona karşı gelecek cesaret yok, ama ben yaptım ve şimdi biliyorum. Ve iyi ki yapmışım. Adam bana karşı o kadar iyiydi ki. Çok kibar ve centilmen. Ve bittiğinde, burnumdaki hızmaya dokunmaya devam etti, beni ne kadar güzel gösterdiğini anlattı. Gedrosyalı bir prenses gibi.

Parçalar hoş olmayan bir resim oluşturmaya başladığında Lin kendini sakinleştirmek için masanın kenarına tutundu. Birkaç sayfa atladı ve kendini tekrar okumaya zorladı:

> *Lin hızmamdan nefret ediyor. Beni ucuz gösterdiğini düşünüyor, bir fahişe gibi. Panah'ın dışında bana onu çıkarttırıyor ama ben Müşteri ile birlikteyken geri takıyorum. Sırf yapabildiğim için.*

Değişken kelimeler, sarsak cümleler neredeyse sayfadan ona tıslıyordu. Lin isminin tekrar tekrar geçişinden afallamıştı, yazarın hıncını vurgulamak için daha koyu ve altı çizilerek yazılmıştı. Paragrafları tekrar tekrar okudu, ta ki göğsündeki sıkışma, tekdüze ve ezici bir ağrıya dönüşüp nefes alışını zorlaştırana dek.

Panah'ta hızma takan tek bir kadın vardı. Ve Lin, ondan hiç korkmamışken şimdi kendini öğrendiği şeylerle serseme dönmüş hissediyordu.

RUPA

Anam bana bir keresinde iki çeşit kıskançlık olduğunu söylemişti. İlki, biri senin istediğin bir şeye sahip olduğu zaman "keşke bende de olsa," diye düşünmen. İkincisi, biri senin istediğin bir şeye sahip olduğu zaman "keşke olmasa," demen. Ama üçüncü bir kıskançlık daha var, bir şeye sahip olduğunda onu alabilecek herkese karşı aktif olarak çalıştığın zamanki o karanlık his. Lin'in bize karşı duyduğu kıskançlık bundan işte. Bildiği mutluluğa bizim hiçbir zaman sahip olamayacağımızdan emin olmak istiyor, çünkü bizden bile bile saklıyor.

Diğerleri Lin'e karşı bizi Eş olmanın kaderinden kurtardığı için daimi bir minnet halinde. Bütün o kısıtlamaları ve gizliliği hiç sorgulamadan sindirebiliyorlar. Kurallar artık bedenlerinin birer parçası haline gelmiş, etlerine sülük gibi yapışıyor.

Ya ben normal bir kadın gibi dışarıda yaşamak istiyorsam? Ya bir Eş olmak istiyorsam, bir Koca için bir çocuk doğurmak istiyorsam? Seçme şansım elimden alındı. Bir kere Panah'a adım attıktan sonra bir suçlu oldum. Onlar *benim* kurallarım değil. Ben koymadım ki onları, kabul de etmedim. Hiçbir zaman ne istediğimi söyleyemedim.

Panah bizden en fazla yarım düzine tutuyor, bizi isteyen Müşteri sayısı ise kırk-elli kadar var, yani sonunda görevlerimizde hep aynı adamlara denk geliyoruz. Tabii ki Joseph'ın favorisi Sabine, ama o müsait olmadığında onun yerine beni çağırtıyor.

Joseph'ın evine gittiğimde nasıl minnettar olmam gerektiğini biliyor ve cömertliğinin tadını çıkartıyorum. Sabine, Joseph hakkında yanılıyor; onun bezdirici ve açgözlü bir adam gördüğü yerde, ben hayranlık duyabileceğim, güçlü ve kendine güvenen, iktidar sahibi ve başarılı bir adam görüyorum. Bana iyi davranıyor, tıpkı onun dünyadaki yerini anlayıp saygı duyacak herhangi birine davranacağı gibi. Zenginliği ve gücü karakterinin ikincil özellikleri ama Sabine bunu görecek bilgelikte değil.

Ben gerçekten Sabine'in Joseph'la olmak konusundaki gönülsüzlüğünü anlayamıyorum. O düşünceli, kibar ve yanındaki kadını sahip olduğu tüm o güzel şeylerle şımartmaktan geri durmuyor: en iyi yemekler, ipek çarşaflar ve hepsinden önemlisi, en iyi şarap. Bana kadın bedenindeki bir çocuk gibi davranmak yerine, benimle bir yetişkin diğer bir yetişkinle dertlerini nasıl paylaşırsa öyle paylaşıyor, işinin zorluklarını ve stresini, Büro'daki diğer müfettişlerle olan sıkıntılarını, gece geç saatlere kadar yüksek rütbelilerle buluşmak için gittiği davetler ve akşam yemeklerini anlatıyor. Ben de karşılığında ona tavsiyeler veriyorum, Sabine'e elindeki en iyi şarabı sunarsa ona karşı daha yumuşak davranacağı gibi.

Bana onunla olmadığım zamanlarda neler yaptığımı sorduğunda, ona Panah'taki alelade günlerimi anlatmaya pek istekli olmuyorum – sıkıcılık ve sürekli ufak tefek önemsiz şeyler üzerine tartışan kızlar. Yeraltında çok fazla zaman geçiriyor olmamız sinirlerimize dokunuyor ve bunu birbirimizden çıkartıyoruz. Bilmem kimin özel yemeğini kimin yediği ya da banyodaki sıcak suyun tamamını kimin kullandığıyla ilgili patlak verip duran aptal kavgalar. Hepsi de onları daha fazla dış dünyaya, göreve yollasın diye Lin'in gözüne girmeye çalışıyor. Başka ne zaman yerin üzerinde olma şansı yakalıyoruz ki, hem de böylesine sofistike bir adamın eşliğinde?

Ben Diyah'la iyi anlaşıyorum, çoğunlukla. İkimiz odamda kart oynuyoruz, bana Anamın öğrettiği eski bir oyun, o da kendi annesinden öğrenmiş. Onu bir keresinde Diyah'a anlatmıştım, birkaç gün sonra elinde kendi elleriyle yaptığı bir kart destesiyle çıkageldi, kâğıtları kesmiş ve her birine resimler çizip üstlerine numaralarını yazmıştı, elli iki tanenin her birine. Bana verdiğinde az kalsın ağlayacaktım. Birlikte kahkahalar atıp kart oynadığımız bir sürü huzur dolu gece geçirdik, sadece ikimiz. Genelde o yeniyordu ama böbürlenmeyecek ve başkasının başarısızlığıyla mutlu olmayacak kadar iyi yürekli bir insandı.

Diyah aynı zamanda geleceği de görebiliyor ya da öyle iddia ediyor, bir çay fincanındaki yapraklardan.

"Göster bana, göster bana!" Ona yalvardım. "Bana benim için ne gördüğünü söyle." Ellerini tutup tekrar tekrar öptüm. "Lütfen, Diyah, tatlı Diyah, güzel Diyah..."

"Şimdi değil." Ellerini çekerken kahkaha attı. "Yalnızca modumdaysam yapabiliyorum."

"Joseph da hep öyle der," dedim ona ifadesiz bir suratla. "Ama hiçbir zaman modunda değildir." Diyah'a göz kırptım, o da gözlerinde tuhaf bir bakışla bana baktı.

"Rupa..."

"Endişelenme." Kafamı elimdeki kartlara eğdim ki Diyah yüzümü göremesin. "Joseph'la kendi ailemle olacağımdan daha güvendeyim."

SABINE

Bu, Joseph'ın bu ay beni üçüncü arayışı. Genelde bu kadar açgözlü değildir ama son zamanlarda bana doyamıyor gibi bir hali var. Dairesine giriyor, duvağımı çıkartıp kapının yanındaki sandalyenin üzerine bırakıyorum. Son birkaç gelişimde Lin'in bana hazırladığı çay matarasını da yanımda getirdim, onu eve dönüş yolculuğuna saklamak yerine buraya gelirken yudumluyorum. Bunun bir alışkanlıktan ibaret olduğunu biliyorum ama Joseph'ı görmeye geldiğimde çok daha rahatlamış hissetmemi sağlıyor. Panah'a döndüğümde Lin'e bana bundan biraz daha hazırlamasını söylemeyi unutmamalıyım.

Kapıyı kilitleyip beni her zamanki yanağa kondurduğu öpücükle karşılıyor, bir de olması gerektiğinden biraz daha uzun süren bir kucaklamayla. Kendimi geri çekiyor ama kalçamın onunkine bastırmasına izin veriyorum. Sevmediğim bir Müşteri bile olsa izlenmesi gereken belli protokoller var, olması gereken yere ulaşmak için adımların doğru sırayla takip edilmesi gereken bir dans.

Lin'le Joseph'ın dalgasını geçiyorum ama aslında onunla olmak rahatsız edici değil. Panah'ta diğer kadınlarla yaşamak bir tür güvenlik sağlıyor ama kendi prestijini ve hayatını sırf size sahip olmak için riske atabilecek bir adamla zaman geçirmenin verdiği his bambaşka. Memnuniyet verici. Tatmin edici. Sapık bir şekilde zevk ve-

rici. Geri kalan tüm vatandaşlar için ahlakın ne olduğunu Liderler belirliyorlar; şehirlerine Yeşil diyorlar ama o şehrin kadınları için seçtikleri tek renk beyaz, yalnızca kâğıt üzerinde var olan bir saflık. Gerçekte, Yeşil Şehir'in kadınlarının rengi kırmızı: çeteleye bir çocuk daha yazma görevlerinde başarısız oldukları her ay akıttıkları kanın kırmızısı, dokuz ay boyunca beslenip bakılan o çok değerli fetüslerin kırmızısı, doğduklarında dökülen kanın kırmızısı.

Ne zaman Joseph'ı görmeye gitsem bana genelde yemeye pek de istekli olmadığım gurme yemekler hazırlıyor. Bir ısırık ondan, bir lokma bundan, beni beslemeye çalışıyor. Kendini bir ehlikeyif olarak görüyor; beni iyi beslemek de onun için kendi kendini etkilemenin başka bir yolu sadece. İkram ettiğinde onun şarabından birkaç yudum alıyorum ama genelde bana doldurmak istediğinde geri çeviriyorum.

Bu gece bana bir bardak gazlı bir şey doldurmak konusunda epey ısrar etti. "Sabine, bunu denemen lazım. Bu siyah şampanya, Venezuela'dan. Güney Amerika."

"Biliyorum Venezuela'nın nerede olduğunu," dedim ve terslemiş olmama güldü. Bardağı ondan aldım ve içten içe kristalin bu kadar pürüzsüz yüzeylere kesilebilmiş olmasına hayran kaldım, her biri üstümüzdeki avizenin ışığından küçük birer gökkuşağı yansıtıyordu.

Joseph yüzümü dikkatle izliyor, uyuz olup olmadığımı anlamaya çalışıyordu. Joseph gibi adamlar belirsizliklerden hoşlanmazlar; bu onların garip garip davranmasına yol açıyor. Belki de genç kadınlara hayatta yolunu bulmak konusunda eğitilmeye can atıyorlarmış gibi davranmak onun âdetidir. Gösterişinden medet uman bir tür şövalyelik.

Bardaktan ufak bir yudum aldım. Sıvının güzelliğinin dilime değmesiyle ağzımda aromanın patlaması bir oldu.

Bardağı hızlıca indirdim. "Bu ne böyle?"

Gülümserken gözlerinin etrafındaki çizgiler bir yıldız yağmurunun etrafında buruştular. "Demiştim. Siyah şampanya. Volkanik kayalardan çıkarttıkları mineralleri, üzümleri ektikleri toprağa aşılıyorlar. Üzümler minerallerin rengini ve parlaklığını alıyor; o yüzden böyle yağımsı duruyor. Gördün mü?"

Bardağını ışığa doğru kaldırdı ve o zaman gördüm; bileğini bir o yana bir bu yana çevirdikçe siyahtan cıva rengine ton değiştiriyordu. Sonra hafifçe güldü, sesi kulağımı tırmalıyordu.

"Ne?"

"Gerçekten içmediğini biliyorum."

"İçtim!"

Gözlerinin etrafındaki çizgiler derinleşti ve bir anlığına artık görgülü ve güçlü bir ukala gibi değil, yüzü güneş ve denizle yıpranmış basit bir balıkçı gibi göründü. "Yüzün. Masum, küçük bir kız gibi görünüyorsun. Yok, yok, Sabine. Yanlış anlama. Tatlı bir şey bu. Çok uzun zamandır böyle görünen birini görmemiştim."

Joseph'ın masum sözcüğünü kullanması onun yerine utanmama sebep oluyor. Belki kastettiği şey naif ya da saf, hatta aptal. Ben buna ihtiyatlı olmak derdim. Ama belki de daha az gergin olmalıyım. Neden Joseph gibi sofistike bir adam tarafından benim için pahalı bir kadehe doldurulmuş olan nadir bir bardak şarabın tadını çıkarmayayım ki?

Birlikte geçireceğimiz geceler için tertemiz ve güzel bir biçimde giyiniyor: Ceket ve kravat, onlar da sonra ipek robdöşambr ve ipek pijamalarla değiştiriliyorlar. Yemekten sonra eski bir müzik açmaktan, puro içmekten ve ben onun müzik seti ve şişelere gösterdiği özeni seyrederken konyak yudumlamaktan hoşlanıyor. Onunla konuşmama ihtiyacı yok; benden sadece erkeksi ve amirane oluşuna hayranlık duymamı bekliyor. Bu en güçlü adamların, Lin'in bize anlattığına göre bir hayli çetin hayatları var, zor kararlar almaları gerekiyor ve hayatlarında bir kadın olmadan gittikçe acımasızlaşıyor,

yaşlanıyor ve kendilerinden ve Yeşil Şehir'in üst kademelerindeki konumlarından tatmin olmamaya başlıyorlar. "Her şeyi elde etmiş, tutkularını gerçekleştirmiş bir adam bile yanında bir kadın olmadığı sürece gerçekten mutlu olamaz, kendiyle ilgili içi rahat edemez."

Bir yudum daha alıp tekrar Joseph'a baktığımda onun aslında ellerini ait olmadıkları yerlere koymaya çalışmadığı sürece şaşırtıcı şekilde nazik olabildiğini fark ettim. Bana düşkün olduğunu biliyorum, sahip olma arzusunun sınırlarında dolaşan bir alakası var, Lin'in gözlemlerine göre hayranlık olabilecek ama sevgi anlamına gelmek zorunda olmayan bir şey. İlgisi bazen şehvet dolu, diğer zamanlardaysa amca gibi yaklaşıyor. Sohbet ediyoruz ve varlığım ona rahatlık veriyor. Belki onun için bu yeterlidir. Belki de daha fazlasını istemek için fazla yorgundur.

Joseph'in kendi Eşi Virüs'ten öldü ama yaşlı olduğu için ona yeni bir Eş vermediler: O ayrıcalığı daha genç adamlara saklıyorlar, sağlıklı çocuklara babalık yapabilecek olanlara. Bu yüzden Müşterilerimizin büyük bir kısmı Yeşil Şehir'in yaşlı adamlarından oluşuyor, Joseph gibi.

Bir adamın sivri köşelerini pürüzsüzleştirecek bir zımpara kâğıdı olma fikri hoşuma gitmiyor ama koca bir ulusun kuluçka makinesi olmaktan iyidir diye düşünüyorum.

Purosunun içten içe yanan sonu söndüğünde ve son şarkı aksak kapanışına doğru çözüldüğünde, Joseph odada turlayıp ışıkları kapattı ve ayakkabılarını, konyağını, kitaplarını ve dosyalarını kaldırdı. Bu ani aktivite patlaması sinirlerini yatıştırıyor, görebiliyorum. Tüm o dünyevi yanı, politika ve tarih bilgisi ve kaliteli şarapları, gittikçe yaşlandığı ve yıllar içinde erkekliğini kaybediyor olduğu için genç bir kadın tarafından reddedilme korkusunu gizlemeye yetmiyor.

Meşgulmüşçesine odanın içinde dört dönüşünü izlerken kollarımı ve bacaklarımı esnettim. Oda çok rahat bir ısıya ayarlı ve hoş bir tütsü kokusu havada yükseliyor. Geçen seferki ziyaretimden –hani

şu Joseph'ın sabahki gidiş protokolümü neredeyse mahvettiği– kalan öfkem solup gitti. Şarap kadehini alıp kafaya diktim ve ona dönüp ışıl ışıl gülümsedim. "Gördün mü? Hepsi gitti."

"Çok iyi," diye mırıldandı Joseph. Aramızdaki gerilim adeta nefes alıyor, genişleyip daralıyor. Gözlerimiz kenetli ve ışıkta titreşen bir şeyler, irisinin grisini doldurmuş yağmur yüklü bulutlar gibi. Kafam şimdiden bedenimden ayrı hissettiriyor: İçkinin etkisi düşündüğümden hızlı geldi. Midemle kasıklarım arasında bir yerlerde bir gerilme hissediyorum, yere yığılmamak için kalçamdaki kaslarımı kasmak zorundayım.

Joseph'a yepyeni gözlerle bakıyorum: Biraz bulanık ve odağı koruyabilmek için gayret etmem gerekti. Ben Rupa gibi sürekli bir Müşteri'nin bana âşık olduğu hayalini kurmuyorum. Ama şimdi birdenbire, var olduğunu bile bilmediğim sinirlerim ya da kanallarım açılıyor gibi, çiçek açtım. Sıcaklığını hissedebiliyorum, ihtiyacını hissedebiliyorum. Soru işareti şeklindeki gözleriyle o da bana bakıyor, meraklı ve her şeyi gören. Ağzım açıldı ve zorlu bir nefes aldım, sonra dudaklarımı yaladım çünkü çok kurudular.

Sonunda, Joseph'ın bakışından kurtulup pencereye yürüdüm, şehrin siluetine baktım, hepsi birbirine dik çizgiler: Sanki dev bir bebek oyuncaklarını dizmişçesine bir araya getirilmiş göğe uzanan gökdelenler, yolların ve ufkun keskin, cetvel düzlüğünü kesiyordu. Soğuk ve sert siluetler dolduruyordu gökyüzünü: Üçgen biçimli çatılar, pencerelerden elmas gibi parıldayan binlerce ışık, yıldızları yok ediyordu. Mimari bir gökkuşağı: Çivit mavisi zemin ve binalar, çöken gecenin moru, kararmış camların yeşilleri ve mavileri, ardından aydınlatılmış tabelaların turuncuları ve kırmızıları ve ışığın da üstünde, soluk sarı bir kubbe, bulut kümelerini ve çölün tozunu yansıtıyordu.

Zaman zaman, tavan eriyor ve çöküyormuş gibi görünüyor. Işıklar yıldızlara dönüşüyor, yapı ve yaratı arasındaki sınırları siliyor.

Ayarımı tutturabilmek için gözlerimi sertçe kırpıştırmam gerekti ve bu kadar çabuk çakırkeyif olduğum için kendime sinir oldum. Amma toyum, hem de birden fazla yönden.

Ellerime baktım; gün ışığı eksikliğinden çok soluk görünüyorlar. Parmaklarım yalnız duruyor; yoldaş arıyorlar. Bir keresinde ebeveynlerimle her yeri gezmiştik, beni adlarını bilmeme gerek olmayan binalara sokup çıkartırlarken ellerini tutuyordum. Şimdi bütün hayatımı iç mekânda geçiriyorum, Panah'tan bir zengin adamın yatağına, oradan bir diğerine gidiyorum.

Kafamın içinde çok fazla ses var, gün boyunca inşa olan tüm o sözcükler ve cümlelerle yüksek gerilimli bir kablo gibi cızırdıyorum. Panah'ta günlerimizi konuşarak geçiriyoruz; geceleri de Müşterilerim benimle konuşuyor. Bir sürü sözcük, sözcük, sözcük. Sonu gelmeyen gevezelikler yüzünden ellerimi kulaklarıma bastırarak çığlık çığlığa koşmak istiyorum. Mutlak sessizlik, yalnızca bir saatliğine – bunu paradan ya da kıyafetlerden ya da karatlardan daha çok istiyorum.

Joseph şimdi sabırsız sesler çıkartmaya başladı, sızlanmayla homurdanma arasında bir yerlerde. Arkamı döndüğümde yatak odasının kapısını açtığını gördüm. Yatak örtüsünü geriye katladı, yeni, pürüzsüz, krom ve platin bir sunuş. Yatak odasının loş ışığı altında parıldıyordu.

Adam yatağın rahat olması için düzenli olarak uğraşıyor, kendi zevkine göre, sonra kendini üzerine yerleştirip yanındaki boşluğa pat pat vuruyor, beni yanına uzanmaya davet eden bir kurt resmen. Isıtmalı zemin üzerinde, burnum kolonya, deri ve konyak kokusuyla dolarak sessizce yürüdüm. Gözlerim kararıyor, iyi ki uzanabildim. Bütün dünya ağır ağır dönüyor etrafımda.

Joseph'a doğru kaldırdım bakışlarımı, o da ilgiyle beni izliyordu. Paniklemeye başladım. Göğsümde ve boğazımda yoğunlaşan bir şeyler var. Kalkmam lazım. Benim...

"Sabine? Sabine?"

Gözlerimi kırptım. Joseph yataktan bana bakıyordu. "Niye öyle dikiliyorsun orada? Gelsene. İyi misin sen?"

Kollarını bana doğru uzatan bu adam da kim? Niye havası soğuk yerleri sıcak bir odada dikiliyorum? Ve niye titriyorum?

"Uzan," dedi Joseph. "Sorun yok." Kollarını bana doladı ama sarışı nazik, bir babanın kızını özenle kucaklayışı gibi, koruyucu ve sıcacık. Kalbim hâlâ gümbürdüyor. Gözlerimi kapatıp yavaşça nefes verdim.

"Geçti, geçti," diye fısıldadı. "İyisin. Benimle güvendesin."

"İyiyim, Joseph," dedim sesimi gürleştirerek.

"Şşş, şşş." Joseph koruyucum rolünü oynamaktan keyif alıyordu.

Mücadele etmekten vazgeçtim. Joseph uzuvlarımın gevşediğini hissedince bana daha da şefkatli davranmaya başladı. Alnıma kondurduğu öpücükler nazik, sesinin tınısı daha derin. Kucaklayışında bir kibarlık var, sanki benim zayıflığımda kendi asaletini yeniden keşfetmiş gibi.

Merak ediyorum, acaba Joseph benim kafamda neler olup bittiğini bilmek mi istiyor, yoksa tek ilgilendiği benim ona nasıl hissettirdiğim mi.

Kafamı Joseph'ın omzuna yasladım. Her zaman kolayca uyuyabilmenin hayalini kurmuşumdur, havada süzülen bir kelebek gibi, kanatları tatlı akıntıda pır pır eden. Onun yerine, bir kanyonun kenarına kadar koşup havaya sıçrıyorum, hiçbir şeyin var olmadığı ve hiçbir şeyin filizlenemeyeceği o büyük siyahlığa son hızla dalmak için.

ILONA SERFATI'NİN SESLİ NOTLARINDAN

Charbagh, Panah'ın en sevdiğim kısmı. En güzeli de gece, diğer herkes Müşterileri ile birlikteyken ve bahçenin gece aydınlatmalarının devrede olduğu hali. Ellerimi ısıtan bir fincan çayla, bahçenin uzak bir köşesindeki bankta oturmayı seviyorum.

Fairuza müthiş bir biyokimyacı. Bu bahçeyi yetiştirebilmek için bütün becerilerini kullandı, onu suyollarıyla dörde böldü ve ortasına köpükler çıkaran ufak bir çeşme koydu. Bahçenin mırıldanmaları, çimenlerin ve bitkilerin sessiz fısıltıları, çalıların ve cüce ağaçların saldığı doğal, sentezlenmemiş oksijen bize sevinç veriyor. Tavandaki paneller o oksijeni emip işliyor ve bahçeyi yıl boyunca aydınlatan yumuşak bir yapay gün ışığına çeviriyor. Eğer bir tanrı varsa Fairuza'nın dünyada cenneti yeniden yaratan bahçe fikrini bulan Pers atalarını kutsasın. Bir dereceye kadar da olsa, bize yeraltı kolonimizde güzelliği yaşatıyor. Ben okuldayken bize karıncaları öğretmişlerdi. İşçiler; gösterişli ve güzel bir kraliçeye hizmet etmek için bir içeri bir dışarı uygun adım yürüyüp duran cinsiyetsiz dronlar. Burada kraliçe, Fairuza ve benim ama biz doğanın işleyişine tamamen aykırı bir amaç için didiniyoruz.

Fairuza, Jeoloji arşivlerinde eski haritayı buldu ve birlikte bu barınağı keşfettik. Yerel bölgeleri de dâhil etmek için kısıtlamaları ge-

nişletip uluslararası bir harekete dönüştürmelerinden önce buraya gelmek için küçücük bir fırsat penceremiz vardı. İkimiz de *Panah* isminde karar kıldık, Persçe "sığınak" anlamına geliyor. Barınağımız güçlendirilmiş beton ve radyoaktiviteye dayanıklı metalden yapılmış. Böylece bizi adamlardan ve onların yüzeyin üstündeki tarayıcılarından gizli tutuyor. Şansın da yardımıyla gelecek kuşaklar boyunca da burada yaşayabilir olacağız.

Ne kadar yetenekli olursa olsun, Fairuza'nın HPV'nin nadir bir formundan hızlı yayılan bir rahim ağzı kanseri salgınına dönüşen Virüs konusunda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Taşıyıcı olan erkeklerdi ama düşen kadınlar oldu, hızlıca ve hep birlikte. Çoğu, yakalandıktan sonraki dört ayla altı aylık süreç arasında öldü. Sürdürüm Bürosu'nun evlilikte sadakati dayatmasının sebebi de bu; eğer bir kadın cinsel açıdan resmi kocalarıyla sınırlanırsa Virüs'ten korunmuş olur, zira erkeklerin Yeşil Şehir'de evlenebilmek için mutlaka testten geçmiş olması gerekiyor.

Yetkililer, erkeklerin çeteler halinde şehri gezip önüne gelen bütün kadınlara saldırmalarına ve toplu tecavüzlere bir son vermeye çalışırlarken biz de Yeniden Yapılanma'nın ve yeni kuralların o kaotik günlerinde, buradaki odalarımızı yenilemek için gece gündüz çalışıyorduk. Kendi ölümlerimizi tezgâhladık, sahip olduğumuz her şeyden vazgeçtik, ailelerimizle bağlarımızı kopardık. Aleyhimize kullanılabilecek olası DNA kalıntılarını yok etmek için giysilerimizi bile yaktık. Yirmilerinin ortalarındayken yapması zor bir şey ama yapmak zorundaydık.

Ben Yeşil Şehir hükümetinde bir iletişim uzmanıydım; kelimelerle aram iyiydi. Yani doğal olarak kendi seçtiğimiz Yetkilileri ilk Müşterilerimiz olmaya davet eden o ilk mesajı ben yazdım:

"Biz Yeşil Şehir'de artık mevcut olmayan bir ürünü temsil ediyoruz. Mesele yalnızca ekonomik değil, aynı zamanda bilimsel de bir

nevi: Erkekle kadın arasında gerçekleşen bir simya, günün getirdiği stres ve güçlüklerle kırılmış bir ruhu dindirmek, iyileştirmek ve gençleştirmek hususunda bütün o ilaçlardan daha etkili."

Başlarda randevulara kendimiz gidip yalnızca en üst düzey Yetkililerle buluştuk: Kurum'un tepesindekiler, Sürdürüm Bürosu yöneticileri, ordu generalleri. Müşterilerimizi dikkatle seçtik: Bizi koruyabilecek ve eylemlerimizi Kurum ve Büro'dan gizli tutabilecek kadar yüksek pozisyonlarda olanlar.

İlk zamanlarda, potansiyel Müşteri'nin Yeşil Şehir'e görünürde ne kadar sadık olduğuna baktık. Eğer bir adam Vekiller, Yetkililer ve Liderler hiyerarşisinde yeterince yüksek bir konumdaysa ve yine de Yeşil Şehir'in katı yasalarını ihlal eden olayların içinde yer alıyorsa –toplumun yararı ve yeniden inşası için arzularından feragat etmek yerine bir kadını kendi zevki için kendine istemek– Panah'la ilişiği olması isyan olarak nitelendirilirdi. Yalnızca yeni düzen hakkındaki şüphelerini dile getirenler, eski zamanları özlediklerini yazanlar bizim ihtiyaçlarımıza uygundu ve testimizi geçtiler.

Kısa zamanda Panah'ı ihtiyatla genişleteceğimiz kadar iş bağladık. Her kadını bize katılması için alamazdık. İki-üç kere bağlantılarımız tarafından önerilmiş olması lazımdı. Panah'a getirebileceği herhangi bir varlığı da bonustu – sıvılaştırılmış mülkiyet, iyi bağlantılar ve hepsinden önemlisi, gizliliğimize şaşmaz bir bağlılık. Doğrulama yöntemlerimiz katıydı çünkü tek bir zayıf halka hepimizi alaşağı ederdi. Sürdürüm Bürosu, diğerlerine ibret olsun diye birkaç maceraperest kadını feda etmekten çekinmezdi. Yeşil Şehir, ölümlerimizi ayaklanmanın beyhudeliğini göstermek için kullanırdı.

Fairuza, Panah'a gelişimizden beş sene sonra Virüs'ten öldü ve beni bunu yürütme işinde tek bıraktı. Virüs, onun için yapabileceğimiz hiçbir şey kalmayana kadar sisteminde uyur halde beklemişti, sonra ortaya çıkıverdi ve onun son günlerinde acısını bile dindire-

medik. Berbat bir ölüme katlanmak zorunda kaldı ve beni serseme çevirdi. Bu yüzden Lin'i aramaya gittim. Herhangi bir kız burayı devam ettirebilirdi ama öldükten sonra gözlerimi kendi kanımdan birinin kapatmasını istedim.

Bazen acaba Sürdürüm Bürosu varlığımızı biliyor da devam etmemize izin mi veriyor diye merak ediyorum. Ya bizi istedikleri bir anda yok etmek için avuçlarının içinde sıkıca tutuyorlarsa? Karanlık bir haleti ruhiyede olduğum zamanlarda kendime böyle düşüncelerle eziyet etmeyi seviyorum. Şu sıralar daha sık oluyor. Lin beni oradan çekip çıkarmak için elinden geleni yapıyor ama o hâlâ bir çocuk. Bazen yıkımı düşünmek, hayatta kalmayı düşünmekten daha rahatlatıcı geliyor. Niye bilmiyorum.

Ama Panah son otuz yıldır varlığını sürdürüyor, yani belki müttefiklerimiz bize hiç ihanet etmediler ve belki de hiç etmeyecekler. Panah, ihtiyaç olduğu sürece var olmaya devam edecek, erkekler kadınlara ihtiyaç duyduğu sürece – yani sonsuza kadar. Gölgeler arasında bir yaşam olabilir ama en azından hiçbir Büro bize kiminle evleneceğimizi, bacaklarımızı kimin için açacağımızı söylemiyor. Kimse yumurtalıklarımız ve rahmimizle deneyler yapamıyor, doğurganlık haplarıyla bizi şişirmiyor ya da regl döngülerimizi ve üreme düzenimizi gözlemlemiyor. Bedenlerimiz "kadın nüfusunu uygun seviyelere gelinceye kadar artırmakla" yükümlü kuluçka makineleri değil. Yerin üstünde yalnızca kadınız ama burada, Panah'ta, insanız, yeniden.

RUPA

Zihnim her gün Joseph'ın beni Sabine'i istediğinden daha çok istemesini sağlama problemine geri gelip durdu. Başlarda bu bir oyundu ama ondan ciddi ciddi hoşlandığımı fark ettiğim zaman aramızda bir şeyler değişti. Sonra bana olan ilgisizliği beni hüsrana uğrattı, yalnızca Sabine'i arzuladığını bilmek. Yatakta kendimi ona bastırdım, kollarımı ona sardım, parmaklarımın gezinmesine izin verdim. Ama o kucaklaşmalarımızın iffetini, gecelerimizin saflığını korudu. Bir ya da iki kez bana sırtını döndü ve ne kadar incindiğimi gizlemek için kahkaha atmak zorunda kaldım.

Bir gece ferah salonunda oturuyor, şehrin yanıp sönen ışıklarını seyrediyorduk. Şehir meydanında bir yerlerde, şehrin sakinlerini rahatlatıp huzurlu bir uykuya hazırlamak için tasarlanmış, belli belirsiz bir müzik çalıyordu. Çeşmeler, bize ağırlık çöksün diye ritme uygun renkler yansıtıyordu. Aşina olduğum parçaya eşlik ederken Joseph beni izledi, bu şarkı Yeşil Şehir'deki bütün okul çocuklarına öğretilirdi, kız ya da erkek. "Sözlerini bilmiyor musun?" diye sordum Joseph'a.

"Bildiğim tek şarkı Yeşil Şehir marşı, o da sırf güya ben yazdım diye."

Sonra onu öpmeye kalktım. İyice yanaştım, dudaklarım ağzından yalnızca birkaç santim uzaktaydı ve nefesim, yemekten hemen sonra çiğnediğim nanenin tatlılığındaydı.

Tamamen hareketsiz durdu, ne bana yaklaştı ne de geri çekildi ve bir kaşını kaldırdı.

"Benden hoşlanmıyorsun." Beni öpmek istemedi diye kalbim paramparça olmadı ama onu Panah'ın kurallarını ihlal etmeye ne kadar yaklaştırabileceğimi görmek istiyordum. Şimdi oyun daha da genişlemişti, Sabine'in de ötesine, gücüm Lin'inkinden bile fazla mı diye görmeye. Bir de Joseph kadar güçlü birini, benim iyiliğim için kendi ilkelerini çiğneyip işini riske atmasına ikna edip edemeyeceğimi görmeye.

"Senden hoşlanıyorum. Ama kural kuraldır."

Öbür tarafa döndüm. "Sen de bazen kurallardan bıkmıyor musun?"

Joseph kolumu sıkıca tutup beni kendine doğru çevirdi. "Anlaşmalarını onurlandırmayan bir adamdan daha onursuz bir şey yoktur, Rupa." Neredeyse sinirli görünüyordu. Yine de tam anlamıyla dürüst olmadığını hissediyordum – biliyordum. İzin verse Sabine'le sevişirdi.

"Ah... Canımı yakıyorsun." Gerçekte, dokunuşu hoşuma gidiyordu: sert ve sıkı, sağlam ve emin, bir adamın olması gerektiği gibi. Acı, beni onun için bir şeyler ifade ettiğim konusunda doğruladı.

Parmakları ânında etimdeki kavrayışını gevşetti. "Üzgünüm."

"Yarın moraracak."

Joseph eğildi ve beni şaşırtarak kolumu, az önce parmaklarının olduğu yeri öptü. Tenimdeki dudakları sıcaktı, nazikti ve ben ürperdim. "Al bakalım. Bu daha iyi hissettirecektir." Doğruldu ve bana baktı. Gözlerinin altında torbalar vardı, çukurda ve kapüşonlu: yaşlı adam gözleri. Ama benim umurumda değildi. Onların içinde gerçek bilgelik vardı; kurnazlardı, şu kısa ömrümde gördüğümden çok daha fazlasını görmüşlerdi.

"Biraz daha kahve ister misin?"

"Evet, lütfen."

Kalktı ve mutfağa gitti, kahveyi hazırlarken benimle konuştu. "Ee, Panah'ta herkes nasıl?" Bu laubali tavrı beni güldürdü, sanki

işyerindeki çalışma arkadaşlarımdan bahsediyordu, sanki ben bir erkektim de bunun ne demek olduğunu bilecektim.

"İyiler. Her zaman oldukları gibi."

"Hiç benim hakkımda konuşan biri var mı?"

"Müşteriler hakkında hiçbir zaman konuşmayız."

Bana orta boy bir mavi Çin porseleni getirdi ve karşıma oturdu. "İç soğutmadan. Şimdi anlat bakalım, hakkımda ne diyorlar."

"Dedim ya, hiçbir şey!"

Kahvemi yudumlayıp sertliğini takdir ederken Joseph'ın dikkatle beni izlediğini fark etmemişim gibi yaptım. Bir an sinir olmuştum: Hiçbir şey bir erkeği kendisi hakkında konuşulması kadar mutlu etmez. Joseph'ın Sabine'in onun hakkında söylediklerini, düşündüklerini duymak için ölüp bittiğini biliyordum. Bana atıp durduğu küçük, anlamlı bakışlar ve kaşlarını kaldırışı, beni onun hakkında konuşmam konusunda teşvik ediyordu. Onun zamanını, dikkatini ve yapay ilgi göstergelerini satın alabilirdi ama sevgisini satın alamazdı. Bana ihtiyacı vardı çünkü ona duymak istediklerini sadece benim söyleyebileceğimi biliyordu. Sözcüklerimin gücü vardı. O anda aklıma, onları daha önce hiç istemediğim bir şeyle takas etmek geldi.

"Söyleyeceğim – eğer benim için bir şey yaparsan."

"Nedir o?"

Kalbim deli gibi atıyordu. "Beni bir yere götür – yemeğe, içmeye, umurumda değil. Ama *dışarısı* olsun. O zaman sana Sabine'in senin hakkında söylediği her şeyi anlatırım."

Joseph hayret içinde ciyakladı. "Sen kafayı mı yedin? *Seni dışarı çıkartmak?*"

"Lütfen, Joseph. İki senedir gün yüzü görmedim. Beni öldürüyor. Boğuluyorum orada. Lütfen, lütfen, Joseph. Sadece bir kerelik, söz, senden bir daha hiçbir şey istemeyeceğim."

"Yakalanırsan ne olacağını biliyorsun. Üzgünüm ama bunu ya-

pamam. Bu riski alamam." Kahve fincanını ve boş viski bardağını öfkeyle çarparak tepsiye koydu.

"Sabine için yap," dedim, mutfağa doğru gitmek için dönmüşken sırtından iğneyi saplamış oldum. Söylediğim an hata yaptığımı biliyordum.

Tepsiyi gümbürtüyle fırlatarak döndü ve iki kısa adımda yanımda bitiverdi. "Beni kışkırtmaya çalışmayı kes, Rupa!" Sonra kafasını eğdi ve kontrolünü tekrar sağlamak için derin nefes aldı. Ardından tekrar bana baktı, hiddet gözlerinden uzaklaşmıştı. Kanepede karşıma oturdu, yüzü hâlâ gergin ve ihtiyatlıydı. "O zaman, şimdi seni neden istediğimi bilmek ister misin? Neden seni çağırttığımı?"

Kafamla onayladım. Bizim adımıza yapılan, sevişme olmaksızın geceyi geçirmelerine yardımcı olmak için bu adamların yanına gönderildiğimiz bu anlaşmayı hiçbir zaman tam olarak anlamamıştım. Erkeklerin kadınlardan istedikleri tek şeyin bu olduğunu düşünerek büyüdüm. Bedenini ikisine de sağlamak için değildiyse annemin neden iki tane kocası olsundu ki?

"Çok basit." Joseph bir elektronik esrarlı sigara yakıp dumanını kurduğu kısa cümleler arasındaki duraklamalarda üfledi. "Bütün günümü erkeklerle geçiriyorum. Bana erkekler hizmet ediyor. Benim için erkekler çalışıyor. Ben başka erkekler için çalışıyorum. Akşamları onlarla sosyalleşiyor, geceleri onlarla sofraya oturuyorum. Ayrıca günün çoğu saatinde, böyle olması hoşuma gidiyor."

"Ama geç olduğunda, bunun gibi, ve yorgun olduğumda, beni bir kadının kollarının sarmasını istiyorum. Siz kadınlar bilmiyorsunuz –ya da belki biliyorsunuzdur– kollarınızda mevcut olan sihri. Gerçi tekrar düşününce, tabii ki biliyorsunuz. Yoksa Panah diye bir yer neden olsun ki?"

Kollarıma baktım, şaşkınlıkla. Vücudumda Joseph'ın en çok ilgisini çeken kısmın burası olmasını beklemiyordum.

"Ah, bir kadının bacaklarının arasında da sihir var, tabii ki!" Joseph ağzını genişçe açtı ve bir duman halkası üfledi, kusursuz bir O, daha fazla açıklamaya ihtiyacım olursa diye. "Ama gece yanına yattığımda ve kafamı yanındaki yastığa koyduğumda, yanıbaşımdaki soluğunu duyduğumda, gece uyanıp da kalp atışını duyduğumda biliyorum ki tamamen yalnız değilim – birilerini gebertmem lazımmış gibi hissetmeden ertesi günle yüzleşebilirim."

Beni yakınına çekti, ta ki bedenlerimiz boylu boyunca birbirine değene kadar. "Yani anlayacağın canım, insanlığımı koruyan sensin – ve hayatımı."

Aniden ürpererek kafamı omzuna gömdüm. Biliyordum ki sözcükleri, gerçeğin içine işlenmiş yalanlar, aslında bana değildi. Sabine'den bahsediyordu. Sonra fark ettim ki eğer akıllı oynarsam bunu hâlâ kendi lehime çevirebilirdim. Derin bir nefes aldım ve sonraki sözcüklerimi çok büyük bir incelikle dile getirdim. Doğruldum ve ona baktım.

"Sabine senden gerçekten hoşlanıyor Joseph. Hem de epey. Sadece bilmiyor. Anlamasına yardım etmen lazım."

Joseph yüzünü ovaladı, gözlerinin etrafındaki deriye parmak uçlarıyla masaj yapıyordu. "Nasıl?" diye mırıldandı ellerinin içine doğru.

Kafasının arkasındaki rafta duran viski şişelerine, şarap şişelerine ve votka şişelerine baktım. Yeşil Şehir'deki herhangi bir insanın hayatı boyunca göreceğinden daha fazla alkol. Sabine'in hayatı boyunca içtiğinden kesinlikle daha fazla. Gözleriyle bakışlarımı takip etti.

"Belki de yalnızca ona *gerçek* bir erkeğin ne demek olduğunu göstermen gerekiyordur."

Dudak büktü ama omuzlarının gevşeyişinden lafı gediğine oturttuğumu biliyordum. Tüm zayıf erkeklerin ortak bir yönü vardır: Erkekliklerine dair en ufak bir şüphe belirtisi gösterin, onu kanıtlamak için her şeyi yaparlar.

SABINE

Diyah, uykusuz gecelerimden sonra ne kadar uyuşuk ve kötü hissettiğimi bilen tek insan. Beni hep şakalarla ve öykülerle oyalamaya çalışıyor. Bugün Panah mutfağındaki öğle yemeğinde ona eşlik etmemi teklif etti; yeşile boyalı duvarları, ahşap çerçeveli aynaları ve odanın tüm kenarlarını kaplayan, yerden kırk beş santim yükseklikteki divanıyla küçük bir mekân. Yemek tabaklarımız, bronz çiçek kakmalı ufak sekizgen ahşap masaların üstünde dengede duruyor. Küçük bir duvar çeşmesi odanın köşesinde köpürdeyip akıl sır ermez gizemleri fısıldıyor.

Genelde Panah'ta kendi yemeğimizi kendimiz pişiririz. Diyah'ın kendi sebzeli mercimekli et suyuna çorbasını paylaşma teklifi çok cazip geldi; değişiklik olarak birinin benimle ilgilenmesine izin verme fikrine karşı koyamadım.

Tuhaf ama yıllar içinde Ilona Serfati'nin ardında bıraktığı yemek kitaplarındaki tarifleri ezberledim. Lin'in anlattığına göre muhteşem bir aşçıymış. Onunla hiç tanışmadım ama yaptığı yemeklerde baharatı ve yağı diğerlerine oranla hafif tutuyor olmasından muhakeme yeteneği güçlü bir kadın olduğunu söyleyebilirim. Yemek kitabını bulduğumda ince uzun ve uçuk el yazısı sayfalardan kaybolmaya başlamıştı bile, can havliyle içeriğini kurtarmayı istedim, o da olmadı biçimini. Annelerimiz, teyzelerimiz, anneannelerimiz, yalnızca biz

kızlarının yeniden yaratmaya çalıştığı temsillerinde yaşıyorlar artık.

Lin'in ajanları ihtiyacımız olan bütün besini temin ediyor, gizli kapaklı bir teslimatla iki ayda bir bize ulaştırıyorlar. Ama kaçak mallarda hep bir küf kokusu ve tadı oluyor, Joseph'ın ona gittiğimde benim için pişirdiği gurme yemeklerin keskin tadının ve güçlü aromalarının yanında sıkıcı ve sönük kalıyor. Ağzım plastikle kaplı gibi, Panah'ta yediğim her şeyden yoğunluğu ve tadı dışarı atan bir filtre var sanki. Joseph'ın yaptığı yemekler kendince birer baştan çıkartma. Ve o siyah şampanyanın nefes kesici tadı hâlâ damağımda. İçtiğimi hiç kimseye, Lin'e bile söylemedim.

Diyah'la Müşterilerle ya da Panah'la ilgisi olmayan şu ve bu konular üzerine konuşuyoruz. İyi ve konuşkan bir arkadaş, taklit yeteneği korkutucu derecede ve bunu en ciddi olmaya çalıştığım anlarda herkesin arkasından bana yaramaz gülücükler eşliğinde yollamak gibi bir huyu var. Şimdi bana cihazında izlediği bir filmi anlatıyor, ateşli şarkı ve dans sahnelerinin bir rutin olduğu antik bir Bollywood filmiymiş. Dansın eski moda hareketlerini göstermek için masadan kalktı.

"Bak şimdi, kadın böyle yapıyor..." Diyah kalçasını öyle sert yukarı itti ki eklemlerinin çıtırdadığını duydum. "Sonra da böyle!" Kalçasını indirip dudaklarını ördek gibi bükerek abartılı bir seksi surat yaptı ve gözlerini devirip durmaya devam etti bana kahkahayı patlattırana kadar. Eğer yeterince gülersem bu geceki Joseph buluşmam hakkında düşünmüyorum – geçtiğimiz altı haftadaki dördüncü buluşmamız.

Kafamızı kaldırınca Rupa'nın kapı eşiğinde durmuş bizi izliyor olduğunu fark ettik, dudakları keyifle bükülmüştü. Ona şöyle bir bakıp ardından kafamı hızlıca yemeğimize çevirdim, onun hakkında konuştuğumuzu varsaymasını istemiyordum. Rupa o kadar dengesiz ki sizi bir öpücükle mi yoksa küfürle mi karşılayacağından asla emin olamıyorsunuz.

"Ne hakkında konuşuyorsunuz?" Masamıza oturup sormadan etmeden kendine tencereden bir kâse çorba doldurdu. Yemek yemeye başladı, her bir hareketi erotik ve kadınsıydı. Kaşığı dolgun dudaklarına sürtüyor, dilinin ucuyla hafifçe Diyah'ın pişirdiği çorbanın tadına bakıyordu. "Ay çok ekşi olmuş bu."

Diyah iyi huylu bir şekilde güldü. "E koy geri o zaman."

"Hayır, yiyorum artık."

Panah'ta insanların birbirini gücendirmesi çok kolay. Her saat ve her gün birbirimize görüyor olmanın yarattığı yakınlık, zaman zaman dışa vurmaktan kendimizi alıkoyamadığımız bir tahammülsüzlüğe evriliyor. Birbirimizin hikâyelerine gözlerimizi deviriyor, birbirimizin cümlelerini tamamlıyoruz. Diğer birçoklarının içinden sırlarını paylaşmak için beni seçmiş olan Rupa'ya dair çok fazla his besliyorum ama bazı anlarda gerçekten çok sinirimi bozuyor.

"Bir şey hakkında konuşuyordunuz, neydi o?"

"Bir dans," dedi Diyah masaya dönüp Rupa'nın yanına oturarak. "Ona eski bir dansı gösteriyordum. Bollywood'dan. Anneannemin zamanından."

Rupa bana bakıp yılışık yılışık sırıttı. "Sabine danstan pek anlamaz."

"Öf, Rupa, lütfen." Biraz bazlama alıp ağzımı et suyuyla doldurdum. Ağzım meşgulken ona cevap yetiştiremezdim, bu da her zaman benim için daha iyi sonuçlanıyordu.

"Ben dans etmeyi seviyorum," dedi Diyah, "pek beceremesem de. Her şeyde iyi olmak zorunda olmamak büyük rahatlık."

"Belki Müşterilerin severdi," dedi Rupa.

Diyah, Rupa'ya nasihat verirken sesinin ciddi çıkmasına uğraşıyordu. "Ben oraya onlara dans etmeye gitmiyorum. Çok istiyorlarsa şehir merkezine inip dans robotlarını bulabilirler."

Rupa bir parça ekmeğe uzanıp gelişigüzel bir şekilde ağzına attı. Çiğnedi, yuttu, bitirdi. "İyi dans eden kızlar sekste en iyi olanlardır.

Bunu bana Müşterilerimden biri söylemişti."

Diyah dişlerini gıcırdattı ve benim içimde bir şeyler rahatsız edici bir şekilde gerildi, sanki biri uzanıp ıslak çamaşır sıkar gibi büzüyordu. Cidden bu kadarı fazlaydı, Rupa için bile. "Böyle konuşma, Rupa," dedim.

Rupa bana göz kırpıp bir tepki bekledi, burnundaki pırlanta ışıldıyor, burun delikleri hafifçe inip kalkıyordu. Hercai ve hayvani yanıyla beraber, sıra dışı bir güzelliği vardı. Bir de bencildi, kendi ihtiyaçları ve isteklerinin esiriydi.

"Amma bağnazsın, Sabine. Senden mükemmel Eş olurdu. Hiç eğlence yok, varsa yoksa iş. Bütün o doğurganlık tabloları seni çok mutlu ederdi eminim. Kimin yumurtalıklarında daha çok yumurta varmış ona bakardın!"

Diyah'ın bakışlarımı yakalayacağını umarak başımı salladım. Rupa'nın yine cinleri tepesindeydi; kavgaya yer arıyorken en iyisi ona hiç bulaşmamaktı. Diyah'la Rupa hakkında hiç konuşmamıştım ama Rupa'nın buraya gelmeden önce yaşadıklarının onun içinde bir şeyleri değiştirdiğini biliyordum; içindeki sahte kabadayıyı serbest bırakmıştı; ardındaki korkuyu gizleyen meydan okuma ve gözü karalık bayraklarını yüzümüze sallama ihtiyacı duyuyordu. Ve öfke. Hep orada. Burada, Panah'ta ama sadece ve sadece burada, onu gösterecek kadar kendini güvende hissediyordu. Bizimle. Bize. Bu çok yorucu ama aynı zamanda onun için kalbim de sızlıyor. Hiç iyileşmeyen bir yarası var.

"Olduğum yerde mutluyum, Rupa," dedim.

Açıklanamayacak bir şekilde gözlerine yaşlar doldu, kalın kirpiklerce çerçevelenmiş o ıslak karanlık kadife gözlerine. Buraya varışından birkaç gün sonra bana Panah'a nasıl geldiğini anlatırken de böyle ağlamıştı. Galiba o zamanlar ona birazcık âşık olmuştum, ya da en azından bir Müşteri'nin onu nasıl bana karşı duyacağından çok daha farklı biçimdeki bir tutkuyla arzulayabileceğini anlamıştım. Hangi modunda

olursa olsun, kimse Rupa'ya karşı koyamaz. Onun o kız çocuğu gibi öfke nöbetleri herhangi bir erkeğe normalde vermeyeceği sözler verdirebilir, bağlılık antları içirtebilir, ilan-ı aşk ettirebilirdi. Onun karşı koyabilecek kadar güçlü olmadığı illüzyonu, üzerinden dalga dalga dökülüyor. Onu erkekler için bu kadar dayanılmaz kılan da tam olarak bu, hayatta ne kadar güçlü olduklarına inanıyor olurlarsa olsunlar.

"Olduğun yerde mutlu musun? Ne de iyi ufak bir Eş olurdun sen. Eminim bütün Elkitabı'nı da ezberlemişsindir. Yatmadan önce ona iyi geceler öpücüğü de veriyor musun bari?" Hiçbir şey söylemedim. Öfkeli bir çocuk gibi saçma sapan konuşuyordu. Bunları gerçekten kastetmediğini biliyordum. Sözlerinin beni yaralamasına izin vermemeliydim.

Bundan önce de normal bir kadının sahip olduğu dürtü ve hislere sahip olmadığımı söylemişti. Büyük ihtimalle çoğu buna inanıyor – Mariya, Su-yin, Diyah, hatta belki Lin. Ayrıca belki Rupa haklıdır. O dürtülere sahipsem bile, onları hiç hissetmedim; içimde gömülüler. Büyük ihtimalle nasıl hissedeceğimi, nasıl kadın olacağımı, nasıl teslim olacağımı hiçbir zaman öğrenmeyeceğim. Göğsümün altında hiçbir şey hissetmediğimi kime anlatıyorum ki ben? Her zamanki ağrılar ve reglin sebep olduğu acılar ya da bazen akıntılarımız için kullandığımız kapların sebep olduğu bir batma hissiyle uyandığım sabahlar hariç, cinsel arzunun nasıl hissettirdiğini pek bilmiyorum. O bölgem artık benim için kolumdan ya da burnumdan daha özel ya da farklı değil. Bazen neredeyse onu silip kurtulmak istediğimi hissediyorum. İyi de bu benim suçum mu? Yeşil Şehir'de bizi nasıl eğittiklerini, cinselliğe dair tek düşünce biçiminin yaralı bir ülke için üremek olduğunu düşünürsek, ne diye fiziksel temasın özlemini çekeyim ki? Düşüncesi bile içimi endişeyle dolduruyor.

Arzulanma hissiyle karşı karşıya geldim tabii, gece bir Müşteri'nin yatağında. Ama olay onun yüzü ya da bedeni ya da bana nasıl baktığı

değil. Rupa gibi ayna karşısında kişisel bakım için saatlerimi harcamıyor, göğsümün ya da saçlarımın onu nasıl büyüleyeceğini hayal etmiyorum. Ben bir Müşteri'yle birlikteyken rolleri değiştirdiğimiz bir an var: Ben güçleniyorum ve o zayıflıyor. Varlığım onu nihai duygusal teslim oluşuna itiyor; bu, onun için benim için olduğundan çok daha tehlikeli bir alışveriş. Beni tahrik eden şey Müşteri'nin arzusu değil, benim kendi katiyetim. Yalnızca bedensel düzeyde işlem yapabilen Rupa, bunu anlayamaz. Ona nasıl hissettiğimi hiç anlatmadım. Rupa sırlarımı güvenle veremeyeceğim kadar istikrarsız biri.

Sanki çok ileri gittiğini fark etmiş gibi Rupa birden düşünceli göründü, hatta belki acı içinde. "Sabine," diye devam etti şaşırtıcı bir şefkatle, "üzgünüm. Yani, senin için gerçekten üzülüyorum. Uyuyamıyorsun, kendini bırakamıyorsun. Hatta belki âşık bile olamıyorsun." Rupa bir süre sessizleşti; yüzü yumuşadı, elleri bilinçsizce kendi saçıyla oynamaya başladı, doğaldı. "Ama hiç düşünmüyor musun, bir Müşteri sana aşık olsaydı neler olabilirdi? Eğer evlenip normal bir şekilde yeniden Yeşil Şehir'de yaşasan nasıl olurdu, hiç merak etmiyor musun?"

Diyah elini koluma koydu, rahatlatmak için miydi yoksa uyarı için mi bilmiyorum. Silkeledim. "Bunu hiç düşünmüyorum," diye mırıldandım. Rupa'yı dinlerken neden bu kadar tedirgin olduğumu açıklayamıyorum. Joseph'la ya da benimleyken nasıl davrandığıyla ilgili bir şeyler mi biliyordu? Davranışları hakkında içimi yalnızca Lin'e dökmüştüm. Herhangi birinin onda bu saplantıyı bilerek körüklediğime inanması isteyeceğim en son şeydi. "Sen de düşünmemelisin. Bu imkânsız."

"Ben bundan utanç duymuyorum," dedi Rupa. "Kimi seveceğini seçemezsin. Hiçbir zaman bunun sonsuza kadar süreceğini düşünmemiştim zaten." Eliyle odayı, Diyah'ı, beni, Panah'ı gösterdi. Kendi kafasında kurduğu ayrılma serabıyla kıyaslandığında, Lin'in onun için yaptıkları ya da hep beraber yaşadığımız şeyler ona hiçbir anlam ifade etmiyordu.

"Yeşil Şehir'i temelli terk etmediğin sürece buradan ayrılamazsın," dedim. "Dışarıda kafana göre dolaşmanın imkânı yok. Seni bulacaklar, yakalayacaklar ve hain olarak ilan–"

"Kayıtları düzeltebilecek Müşterilerim var," diye araya girdi Rupa, sesimi durduran bir trafik polisi gibi elini kibirle suratıma tutarak.

Kahkaha attım. "Kimsenin mertebesi kayıtları düzeltebilecek kadar yüksek değil. Bir şeyleri değiştirebilir, uydurabilir, oraya buraya saklayabilirler ama sonsuza kadar silmek? İmkânı yok."

Rupa gözlerini benimkilere sabitledi. İçlerinde tuhaf bir ışık vardı ve bir anlığına, sıktığı palavralarda gerçeklik payı olup olmadığını merak ettim. "Sabine, benim Müşterilerim senin tahmin edebileceğinden çok daha güçlüler."

Yarısını bitirdiğim et suyuna çorbamı ittim ve masadan kalktım. Kâse takırdadı, parmaklarıma çorba döküldü. Çekilmedim, yüzümü ekşitmedim, hiç ses çıkarmadım. Kızarmış ellerimi iki yanımda tuttum ve onun güzel, suratsız yüzünden öte tarafa döndüm. Bir başka sıkıcı öğleden sonrasını daha şenlendirmek için onunla kavgaya tutuşacak değildim. Nihayet kalktı ve sinirli sinirli yürüyerek odayı terk etti. Giderken de kapıyı çarptı.

Yerime geri oturdum.

"Belki de haklıdır. Ben normal değilim. Belki gerçekten de bir ucubeyimdir."

"Senin hakkında söylediklerinde haklı falan değil. Ya da aşk," Diyah'ın sakin ve rahat sesi beni kıyıya döndürdü. "Onu seçip seçemeyeceğin. Gayet de seçersin. Her gün seçiyorsun."

"Nasıl seçiyoruz..."

"Senden bahsediyorum, Sabine. Rupa gibi, gittikçe sertleşmek, yaptığımız şeyden ya da bulunduğumuz yerden nefret etmek, hepimiz için çok kolay bir şey olurdu."

"Kendine mani olamıyor."

"Hayır, olabiliyor. Senin gibi olabilir. Sen her sabah uyanıyor ve bütün enerjini ve dikkatini içinde yaşadığımız küçük dünyayı ufak da olsa iyileştirmeye harcamaya karar veriyorsun. Masaya taze çiçekler koyuyorsun ki güzel görünsün. Ne zaman bir derdimiz olsa bizi dinleyecek vaktin mutlaka oluyor. Şakalarıma bile gülüyorsun!"

Diyah'ın endişelerimi gidermek için söyledikleri beni utandırdı. Panah'ta olduğum bütün bu yıllar boyunca, burada yaşamayı hesabıma para koymak gibi düşündüm. Sıkıştım buraya, o yüzden de kalbimi ve ruhumu bu işe daha da vermek dışında bir seçeneğim yok. Ve ben daha çok verdikçe buradan nefret etmek de o kadar zorlaştı ya da burada benimle birlikte yaşayan herhangi birinden. Rupa şimdi bile direniyor, zaten zor olan bir varoluş biçimini katlanması daha da zor hale getiriyor. Hâlâ kaçış hayalleri kuruyor, bense hayatta kalmanın hayalini kuruyorum.

Sesimi alçaltıp Diyah'ın kulağına doğru eğildim. "Rupa Müşterilerinden birine âşık olmuş gibi duruyor."

"Bence bundan fazlası da var," diye fısıldadı Diyah gaddarca.

Gergin bir şekilde birbirimize baktık. Korkumuzu sesli bir şekilde dile getirmeye cesaretimiz yoktu. Eğer Rupa Müşterilerden biriyle sevişiyorsa tamamen kafayı yemiş demekti. Lin onu ânında kapının önüne koyardı. Ama bunu yaparsa bu sefer de Rupa tehlike arz ederdi. Bu sığınaktan çıkmışken kime gider, neler yapardı kim bilir.

"Kime izin veriyor olabilir onu anlamadım..." diye devam etti Diyah.

"Alelade bir Müşteri'ye değil."

"Evet. Çok büyük biri olmalı. Dediğine göre. Yüksekteki biri. Ama kim?"

Kelimeler bir dakikalığına kafama ulaşmayı bıraktılar. Diyah'dan gelen bu ani bilgi patlamasıyla ne yapacağımı bilemedim.

Herkes bana sırlarını anlatmayı seviyor gibi görünüyor. Uyku

problemim beni diğerlerinden ayrı bir yere koyuyor, tapınak bakiresi gibi. En temel ihtiyaçlarından mahrum kaldığında, farklı bir boyutta yaşamaya başlıyorsun, sanki atomların farklı bir frekansta titreşiyormuş gibi. Ya da belki bir mıknatıs gibi, sırlarını ben kendime çekiyorumdur, onlardan daha karanlık bir maddeden yapılmış olduğum için.

Diyah kaşığını boş kâsede döndürüp, kelimelerine vurgu yapmak için vuruyordu. "Eğer Rupa bir Müşteri'yi sevdiğini söylüyorsa, onu sevmeyi seçtiği içindir. Onu başka bir yere götürecek bir köprü olduğu için. Ondan etkilendiğini, onu istediğini söyleyebilir, elinde değil." Sesi yumuşak, hipnotize edici, benden çok kendiyle konuşur gibiydi. Çok uzaklarda bir şeye gözünü dikmiş gibi duruyordu, sadece onun görebildiği bir şeye. "Rupa aşk yoluyla buradan kaçabileceğini düşünüyor."

"Ya da seks."

"Seks de aşktır, eğer doğru yaparsan. Ama Sabine, erkekler içinden çıkıp kaçabileceğin kapılar değillerdir, içinde kendini bulabileceğin aynalar bile değillerdir. Bize yardım edebileceklerini düşünerek kendimizi kandırıyoruz."

Rupa iki sene önce Panah'a ilk vardığında, gerçekte olduğu on altı yaşındaki kadından ziyade korkmuş sekiz yaşındaki bir kız çocuğu gibi görünüyordu. Başlarda hiç kimseyle konuşmadı, kendi kendine kaldı. Nihayetinde, Lin ikimizin de uyuyamadığını öğrenince bana onunla arkadaşlık etmemi söyledi, boş gecelerimde onunla oturmamı. Doğal olarak bir bağ geliştirdik.

Bana itiraf ettiği ilk şey, Lin'in onu hızmasını çıkartmaya zorlamasına ne kadar kızdığı oldu. Ama Lin'in de kendince nedenleri vardı: Hızma alarmları devreye sokabilir, sensörleri çalıştırabilirdi.

"Katı biri olduğunu biliyorum ama bunun benim iyiliğim için olduğunu da biliyorum," dedi Rupa. "Belki de benim kıytırıklığımdır. Bilmiyorum. Sadece o hızmayı çok seviyordum. Bana annem vermişti. Eskiden onu bana vermesi için sürekli başının etini yerdim ve

o da sonunda verdi, ben tam–"

"Kıytırık falan değilsin," dedim ve onu başta gönülsüzce teslim olduğu bir sarılma için yakınıma çektim. Ama sonra bana sülük gibi yapıştı ve omzumda ağlamaya başladı.

"Annemi özlüyorum" diye hıçkırdı.

Qanna'da küçük bir dairede yaşıyorlardı hep birlikte – Rupa, annesi ve isimlerini hiçbir zaman söylemediği annesinin iki kocası. Onlardan N ve Z diye bahsediyordu, ikisi de Rupa daha çok küçükken annesiyle evlenmişlerdi. N daha yaşlıydı; kendi halinde, gece geç saatlere kadar cihazından bir şeyler okur ya da haberleri dinlerdi. Z ise neredeyse Rupa'nın ağabeyi olacak kadar genç yaştaydı. Annesi bakmıyorken ona tatlılar vermiş ve ev ödevlerine yardım etmişti.

Rupa bana bunu bir akşam benim odamda kafama masaj yaparken anlatmıştı. Susam ve hardal tohumunu kullanarak berbat kokan bir karışım hazırlamıştı, ailesinde nesilden nesile aktarılan, kuru saçlar için bir kocakarı ilacı ya da onun gibi bir şey işte. Herkese denemek isteyip istemediklerini sormuştu ama herkes kokusuna mırın kırın etmişti, ben hariç. Onun için üzülmüş, kobay faresi olmayı kabul etmiştim. Yağ, karınca ısırıkları gibi batınca, Rupa'dan uzağa doğru kıpırdanmıştım ama ince parmakları şaşırtıcı derecede güçlüydü ve kafa derimi yağla ovalarken beni sandalyede esir tutuyordu.

"Hadi ama, sana iyi gelecek. Ben şikâyet ettiğim zaman annem saç fırçasıyla kafama vururdu."

"Çok yağlı! Ayrıca çürük yumurta gibi kokuyor," diye söylendim.

"Ama yıkadığın zaman saçların cam gibi parıldayacak," dedi. Ve haklıydı da. Benimle işi bittiğinde, saçlarım güve kanatları gibi olmuştu, ipeksi ve pürüzsüz. Aynı bakım için tekrar tekrar ona gider oldum, o da tedaviyi bana göre uygulamaya başlamıştı, kafa derisi masajının verdiği şaşırtıcı hazla birlikte. Şikâyet etmeyi kestim ve parmaklarının şakaklarım ve ensemdeki hissinin keyfini sürerken

kokuyu görmezden gelmeyi öğrendim.

Yavaşça, geçirdiğimiz birçok ayın ardından, Yeşil Şehir'e olan uçuşunu anlattı bana. Başta yalnızca ufak ayrıntıları açık etti, annesinin Dindar olması gibi. "Tanrı'ya inanıyordu, bana da ondan korkmayı öğretti. Tanrı'dan korkuyordum ama onu hiçbir zaman annemi sevdiğim gibi sevmedim."

"Şanslısın," dedim ona. "Artık annemin yüzünün nasıl göründüğünü bile hatırlamıyorum."

Rupa sempatisini belirten bir ses çıkardı. "Çok güzelsin. Senin yaşlarındayken göründüğü gibi görünüyor olmalısın. Eğer nasıl göründüğünü hatırlamak istiyorsan tek yapman gereken aynaya bakmak."

Bir dahaki sefer, ılık suyu kafamdan aşağı döktüğü sırada, duruşuma yönelttiği eleştirileriyle falan tam bir ufak anne gibiydi. "Çok gerginsin, Sabine! Omuzlarının haline bak, tamamen kasılı ve gerilmiş. Eğer sürekli stresli olursan güzel olamazsın."

"Senin sırrın bu mu?"

"Benim mi? Ben küçükken epey çirkin ve bir deri bir kemik bir kızdım ama annem güzel olayım diye her gece benim için dua etti."

"İşe yaramış!"

"Fazlasıyla," dedi Rupa bilinçsiz bir açık sözlülükle ve elleri ansızın saçlarımdaki hareketini kesti. Yüzünü göremiyordum ama sesinin kötüleştiğini duyabildim.

"Ne demek istiyorsun?"

"Büyüdükçe güzel görünmenin tek yaptığı benden huzurumu almak oldu."

Rupa sonunda bana on beşinci yaş gününden bir süre sonra, bir sabah kahvaltıya indiğinde tüm aile üyelerinin ona sanki kızlarının sandalyesinde oturan bir yabancıymış gibi baktıklarını anlattı. Peki ya annesi? "Hiçbir şey söylemedi ama gerek de yoktu. Çok minnettardı, gözlerinden okunuyordu. Onunkinden çok daha iyi evlilikler

yapacaktım, anladın işte."

Rupa kendi sevimliliğinden büyülendiğini itiraf etti. Üvey babası N ona her zaman davrandığı şekilde davranmaya devam etmiş, annesinin yanında gelen eklenti olarak ya da odadaki üzerine basmaya alıştığı ufak tefek bir mobilya parçası. Z de akşam yemeği sofrasında ona her zamanki şakalarından yapmayı sürdürmüş ya da annesinin arkası dönükken gizlice tatlı vermeyi. Ama Rupa'nın bakmadığını düşündüğü zamanlarda ona kaçamak bakışlar atıyormuş, sadece suratına değil, bedenine de – bacakları, kalçaları, göğüsleri... Sonra da hiçbir şey olmamış gibi dönüp Rupa'nın annesiyle masum masum konuşuyormuş. Rupa'nın yanakları kızarıyor, bedeni utançla doluyormuş.

"Onun etrafındayken gerilmeye başladım. Bana ne diye öyle bakıyordu ki? Ayrıca benim yanımdan sıvışmaya başlamıştı ve eskisine göre çok daha az konuşuyordu. Annem de fark etti. Bana hiç kimsenin dokunmasına izin vermememem konusunda çok katıydı, seks yalnızca evli kadınlar içindi. Dinin kurallarında böyle ama galiba Büro herkes için en mantıklısının bu olduğunu düşünüyor.

"Bana odama gidip ders çalışmamı söyledi ama Z sürekli beni izliyordu, ne zaman fırından bir şey çıkarmak için eğilsem ya da mutfak dolabındaki bir kutuyu indirmek için yukarı uzansam gözü bendeydi. Başlarda düşündüğüm şey, eskisinden farklı bir biçimde de olsa, hâlâ beni seviyor olduğuydu. En azından gözünde bir taş ya da ayakkabı teki değildim."

Rupa'nın yaşadığı bölgede sadece kızlar için olan okullardan yokmuş, o da o yüzden farklı bir mahalledeki normal bir okula gitmiş. Fiziksel aktivitelerde rol almasına izin verilmiyor, onun yerine her gün birkaç saatliğine Sürdürüm Bürosu yetkililerinden birinin Eşi tarafından verilen Yurttaşlık Görevleri üzerine özel derslere gönderiliyormuş. Ben de öyle bir derse gitmiştim. Ev işleri ve çocuk bakımı bilimi konusunda sonsuza kadar süren filmler izlemiştik.

Bize ev mühendisi ya da evcil bilimci gibi isimlerle hitap ederek bizi "mesleğimizin" zekâmıza ve kendimize olan saygımıza layık olduğu konusunda kandırabileceklerini düşünüyorlardı. Gerçekte bir Eş olmak sonsuz angarya demekti, bitmek bilmeyen hamilelikler arasına yerleştirilmiş yıkamalar ve silmeler ve beslemeler ve temizlemeler.

Rupa bir zamanlar ona anlatılan her şeyin gayet normal olduğunu zannettiğini itiraf etti; atanacağı Kocalarla ilgili gündüz düşleri bile kurarmış ya da Yeşil Şehir'i yeniden güçlü kılabilmek için taşıyacağı çocuklarla. Yeşil Şehir'in az sayıdaki kızları için, kadın olabilecek kadar talihli olanlar için, seçenekler teslimiyet ve delilik.

Sonra Rupa bir sabah duştan çıktığında banyo kapısında bir çatlak açılmış olduğunu görmüş. Biri onu dikizliyormuş ama baktığında kapıda kimseyi görememiş. Annesine gidip Z'nin kendisini korkutmaya başladığını anlatmaya çalıştığında annesi onu odasına kilitlemekle tehdit etmiş. Bir daha bu konuyu açmayacağına dair söz vermiş ve Z de onu birkaç aylığına rahat bırakmış.

Rupa bir havluyla nazikçe saçlarını kuruladı, aylar sonra Z'nin geceleri annesi uyuduktan sonra onun odasına gelmeye başladığını anlatırken sesi gayet doğal çıkıyordu. Rupa korkmuş ve sessiz bir şekilde, dokunuşu altında öylece yatarken, elleri bütün vücudunda geziniyormuş. Sabahları da hiçbir şey olmamış gibi davranıyormuş. Adam her gece odasına gelmeye devam etmiş ve Rupa, annesinin bu kadar yanlış bir şeyi açığa çıkarırsa onu döveceğinden korkarak sessiz kalmış. Annesinin ona inanmayacak olması, bu zulme gözlerini bile isteye kapatmasından daha kötüymüş.

Haftalar geçmiş ve taciz sürmüş. Z gittikçe cüretkârlaşıyor, artık gündüzleri bile odasına geliyormuş. Geceleri, bekâretini almak olan nihai hedefine doğru iyice yaklaşıyormuş. Tüm kıyafetlerini çıkartmaya kalktığı o gece, korkan Rupa sessizliğini bozmuş.

"Dayak yemenin, onun istediğini yapmasına izin vermekten

daha iyi olduğunu düşündüm. Katlanamıyordum, ben de gidip anneme aylardır neler yaşıyor olduğumu anlattım."

Havluyu omuzlarımdan almayı unutmuş, kendini hikâyesine epey kaptırmıştı. O kadar hafif konuşuyordu ki duyabilmek için öne doğru eğilmem gerekti. "Annem beni gebertir zannetmiştim ama çok suskundu. Sonra odasına gitti. Yerimden kıpırdayamadım. Sonunda çıktı ve o gün okula gitmeyeceğimi söyledi. N işe gitmiş, ardından Z de çıkmıştı. Ders çalışmaya çalıştım ama odaklanamıyordum. Pes edip yatağıma uzandım, duvara baktım."

"Z eve geldi ve annem yemeğini odasına götürdü. İki gün boyunca benim odama gelmedi. Üçüncü gün, annem beni çizim odasına götürdü. 'Otur, Rupa,' dedi. Benimle konuşmaya hazır olduğunu düşündüm. Aramızda gizli saklı bir şey olmadığını düşündüm."

"Seni dinledi mi? Sana inandı mı?"

"Burnundaki hızmasını çıkarttı, hep hayran olduğum hızmasını. Ve bana artık yeterince büyüdüğümü söyledi. Başta ne demek istediğini anlamadım..."

Hikâyesiyle büyülenmiştim. Kelimelerini dinlemeyi bırakamıyordum. Sandalyemin kenarlarına tutunuyor, anlattığı şeyler onun değil de benim başıma geliyormuş gibi anlattığı bütün dehşeti hissediyordum.

"Başparmağını sağ burun deliğime bastırdı. Hızmayla, etime, sıkı sıkı bastırıyordu. Yine de çığlık atmadım, bir kere bile."

"Beni kolumdan tuttu. Onu hep ufak tefek ve kırılgan görmüştüm ama beni kapıya kadar sürükledi, tırnaklarımla duvarlara tutunmaya çalıştığım halde. Annem beni koparmaya çalışırken kırıldılar.

"Beni bekleyen siyah bir araba vardı. Ağladım, yalvardım, özür diledim ama annem dinlemedi. Beni dışarı itti ve kapıyı kilitledi."

Lin'in sonunda Rupa'ya sadece Panah sınırları içinde de olsa takması için izin verdiği hızma, yüzünde bir üçüncü göz gibi parıldadı

ve göz kırptı. Bu annesinin damgasıydı, Rupa'yı hayatının geri kalanı boyunca hem kendi dölü, hem de bir kovulmuş olarak işaretliyordu.

Zihnim yalpalıyor, kulaklarım kelimeleriyle uğulduyordu. Elbette bütün bunlardan onun ya da kendim için bir anlam çıkartabileceğim, söylenecek bir şeyler olmalıydı. "Seni güvende tutuyordu," dedim apar topar, anlaşılmaz bir şekilde. "Seni ondan korumak için yapabileceği en iyi şey olduğunu düşündüğü şeyi yaptı." Evden atılması gereken Z'ydi, kendi kızı değil. Kendi annemin, kaybımın ve özlemimin düşünceleri üstüme hücum etti ve yüzümü ellerimle kapadım.

Kan ve duygu, Rupa'nın yüzünden çekilmişti. "Hepsi benim hatamdı." Sonra hikâyesinin beni ne kadar perişan ettiğini görünce uzanıp bana sarıldı.

Rupa'yla yüzleştikten sonra görevimden önce dinlenmek için odama döndüm ama yatağıma uzandığımda ağlamaya başladım. Ben normal değilim ama Rupa da değil. Hiçbirimiz değiliz. Yeşil Şehir bizim normalliğimizi, çocukluğumuzu, geleceğimizi çaldı. Normallik ne ki zaten? Bambaşka koşullarda yaşıyoruz; ya baş ediyor ya da çatlayıp cam gibi un ufak oluyoruz. Panah bana bu kadarını öğretti; kendi deliliğimi kafama takmamayı öğrendim. Ama Rupa'nın çiçeği burnunda aşkı ona iyi gelecekmiş ya da onu mutlu edecekmiş gibi durmuyor. Onun yalnızca tatminsizliğini bilemiş, o da gelip gündelik acımasızlığıyla benim savunmamı parçaladı.

Gözyaşlarım beni yendi, silebileceğimden daha hızlı gözlerimden dökülüyorlardı. Sonunda bıraktım yastığıma aksınlar. Ona vermek istediğim sevgi bir israf; bana onu iki eliyle geri fırlattı. Artık gerçek aşkı bulduğuna göre Panah'ı istemiyor ve ona ihtiyacı yok. Bana da ihtiyacı yok ve hiçbir şey bundan daha kötü hissettirmiyor.

ILONA SERFATI'NİN SESLİ NOTLARINDAN

Zamanımın çoğunu uykuda geçirdim, yakında üzerimdeki hakkını talep edecek toprağın üstünde, varla yok arası uzanarak.

Biz Panah'ta bedenleri gömmüyoruz; saatler içinde vücutlarımızı birer biyolojik küle indirgeyecek kimyasallar vasıtasıyla yakıyoruz. Burayı kurarken her şeyi düşündük, Panah'ın arkasında yakma işlemini gerçekleştirdiğimiz bölgeyi bile. Ölen her kadın buraya gömülü, külleri Charbagh'ın ağaçları arasında savruluyor. Varoluşundan geriye kalanlar bizi koruyor, yeniliyor, hücreleri ve atomları atmosferimizin parçası oluyor. Fairuza bizi terk etmedi. Ve yakında ben de ona katılacağım. Öldükten sonra onu görürsem yalnızca iki sorum olacak:

Değdi mi? Bu eziyet diğer yoldan iyi miydi?

Lin bilmiyor ya da biliyorsa da gözlerini bu gerçeğe kapatıyor. Yeni Yıl hakkında konuşup duruyor, bahçeyi geliştirme planları hakkında, ışıklandırma sistemi hakkında, Panah'a başka bir kız daha alıp almayacağımız hakkında. Bazen onu omuzlarından tutup şunu sormak istiyorum: "Durumu anlamıyor musun? Seneye bu zamanlar ben burada olmayacağım." Gözlerini benden kaçırıyor ve benim konuşmama izin vermiyor, zavallı kızcağız.

Onunla ilgili endişeli değilim. Onu iyi eğittim. Burayı şimdiden yönetiyor zaten, diğer kızlara karşı küçük bir diktatör gibi. Ona onlara karşı daha yumuşak olmasını söyledim, kuralları izlemesini ama onların da birer insan olduğunu ve hepsinin kırık kalplere sahip olduğunu unutmamasını. Buraya geldikleri için değil, Yeşil Şehir'in kızları oldukları için.

SABINE

Joseph'ın evinde uyandım ve sabah ışıkları gözlerime surata atılan yumruklar gibi çarptı.

Yüzümü buruşturup kafamı çevirdim, ondan sonra kollarımı ve bacaklarımı oynattım. Organlarım bile yorgun hissediyordu. Uyandığımda uyurken olduğumu hatırladığım aynı cenin pozisyonundaydım Hâlâ, Joseph kendini sırtıma bastırmış, kollarını belime dolamıştı.

Joseph burada değil. Yataktan kalkıp ayaklarımı hafifçe yere değdirdim. Garip bir şekilde kalçam ve kasıklarım ağrıyor ve ayakta zor duruyorum. Deniyorum ama hissettiğim şeyleri anlamaya çalışırken ipin ucu kaçıyor. Bütün gece uyumuş olduğum gerçeği hayret verici ve yeni. Bana dün gece yine ikram ettiği o şampanyadan olmalı; etkilerine karşı düşündüğümden daha hassasmışım. Hiç hoşuma gitmedi ve bir daha yakın zamanda böyle bir şey yapmayacağım, her ne kadar beni uyutmuş olsa da. Bu tarz bir uyku yanlış geliyor, sanki birinden çalmışım gibi, şimdi de büyük ihtimalle bedelini ödeyeceğim.

Odanın köşesindeki, suları nazikçe dökülen küvete doğru gidip suyun altına girerek uykunun bedenimden yıkanıp gitmesine izin verdim. Sıcak, hoş kokulu su keyfimi zerre kadar yerine getirmedi. Yıkanırken Joseph'ın el ve ayak bileklerime ağırlıklar bağladığı, belime endişelerden bir kemer doladığı garip görüntülere dalıp gittim. Beni kristal renklerdeki büyük bir gölün ortasına doğru götürüp su-

yun yüzeyine yatırıyor, ben gölün dibine batarken o da tüm gücüyle kıyıya yüzüyordu.

Uyuyamamanın asıl sorunu, her şeyin rüya gibi geliyor olması, uyanık olmanın bile. Rüya ve gerçeklik arasındaki farkı bilememek tehlikeli bir şey.

Kendimi kuruladım, giyindim ve mutfağa yollandım. Joseph omlet yapıyordu.

"İşte buradasın!" dedi. "Hemen uyuyakaldın. Bırakayım da dinlensin, diye düşündüm, o yüzden ben diğer odada yattım." İki kültür yumurtasını kırdı ve içine başka ne eklemesi gerektiğini öğrenmek için mutfak ekranını taradı – kültüre edilmiş et, sebze, biyo-lab peynir; ekran Joseph'ın son birkaç gündür yediklerine bakarak ne yemesi gerektiğine karar verecek. "Yeterli vitamin almıyordum," dedi sesli bir biçimde. Biliyorum, kendiyle konuşuyor, benimle değil.

Ekran öttü ve bir domuz görseli belirdi. "Domuz jambon öyleyse," dedi Joseph neşeyle. Yeşil Şehir'de elli yıldır tek bir hayvan öldürülmedi. Bütün biftekler, yumurtalar, daha doğrusu doğal olan her şey, sentetik polimerler, proteinler ve DNA vasıtasıyla laboratuvarlarda üretiliyor. Joseph'ın beş sene önce karaciğer nakli yaptırıp sağlıklı bir adam olarak yaşamaya devam edebilmesini sağlayan da buydu.

"Düşünsene Sabine, yüz yıl kadar önce yeni bir karaciğere sahip olmanın tek yolu yakın bir akrabadan sağlıklı bir karaciğer alıp onu benim hastalıklı bedenime yerleştirerek tutması için dua etmekti." Kanın ve bir ameliyat masasında bir hayvan gibi bıçaklarla içinin açılmış olmasının barbarlığına güldü. Antik tarih, dediği kadarıyla.

"Sen de bu zamanlarda yaşıyor olmaktan memnun değil misin? Bunda ne var ki? Gereken formülün enjekte edildiği birkaç saat ve sonra, birkaç hafta içinde, yeniden sapasağlam bir karaciğerim oluyor."

"Hiç bu kadar içmemeyi, bu kadar çok zengin yemeği yememeyi düşündün mü?" diye sordum.

Joseph öyle bir kahkaha attı ki göbeği titreşti. Kızarıyorum, Joseph'ın kahkahasının tonu hiç hoşuma gitmedi. Onun içinde yaşadığı dünyayı hiçbir zaman anlayamayacağımı, Yeşil Şehir'deki statüsünden dolayı sahip olduğu özgürlüklere ne kadar yabancı olduğumu anlatan bir kahkaha bu. Sonra bakışlarımın göbeğinin taraflarında olduğunu fark edip savunmaya geçercesine elini üzerine koydu.

"Sevgili Sabine," dedi Joseph. "Bu şehirde benim için erişilebilir olmayan hiçbir şey yok. Yemek, içki, uyuşturucu. Zenginlik, kudret, haz. Ben vergi işindeyim. Bu da demek oluyor ki insanların erişebilmek ve sahip olabilmek için bir ömür çalıştıkları şeylerin koruyucusu olduğum kadar tüketicisi de olduğum talihli bir pozisyondayım. Şimdi ben, bilim tüm sonuçlarından kaçınabilmenin yolunu sağlıyorken ne diye kendimi herhangi bir şeyden mahrum bırakayım ki?"

Joseph bana *tatlım* ve *canım* gibi isimlerle sesleniyor, yanında olmamı özlediğini belirtiyor ve gitmem gerektiğinde yaygarayı koparıyor ama onu hiç daha derin hislere gark edebiliyormuşum gibi gelmiyor. Onu kendisiyle ilgileniliyormuş ve isteniyormuş gibi hissettirmem gerekiyor aslında fakat bana kalırsa onun için pahalı birtakım ya da arabayla aynı öneme sahibim. Onun için derisiyle alakası olmayan bir kaşıntıyı geçirmek için buradayım.

Ellerime bir fincan kahve alıp onun eğilişini, hareketlerini, bulaşıklara uzanışını izliyorum. Durduk yere aklıma benim üzerime de tezgâha eğildiği gibi eğilişinin görüntüsü geliyor. Beni de o tavada pişen yumurtaları izlediği gibi dikkatle izlediği... Bacağının kasıklarıma değişi, dizinin bacaklarımın arasında oluşu... İlk kez böyle şeyler düşünüyorum ve buna hiç alışkın değilim. Bedenimde rahatsızlık verici, elektrikli bir his uyandırıyor. Başımı öne eğip Joseph'ın neler düşündüğümü anlamamasını umuyorum.

Joseph bana üzerinde kahvaltımın olduğu tabağı uzattı ama onu itip yerine kahve fincanımı koydum. "Sonra yerim," dedim. "Git-

mem lazım. Arabanın burada olması an meselesi."

İlk kez karşı çıkmadı. Oturdu ve yemeğini yemeye başladı, sanki hiçbir şey söylememişim gibi. Parmaklarım zangır zangır titreyerek kendimi altın silikona bulamak için yatak odasına giderken neredeyse dönüp bana bakmadı bile. Anlaşılması güç bir gerilim vücudumu sarıyor. Birkaç noktayı atladığıma eminim ama korku ve yorgunluk beni dikkatsiz ve sakar yapıyor. Tarayıcıları aldatmaya yeterli olacağını umut ediyorum. Makineler bile dört dörtlük değil; bilim yalnızca onu denetleyenler kadar iyi.

Yatak odasından tökezleyerek çıkıyorum, peçem eğri büğrü. Acele etmem lazım, içimden hızla geçen bir tren varmış gibi hissediyorum. "Gitmem lazım," dedim Joseph'a tekrar, gitmek ve kalmak arasındaki o aşina olduğum mücadeleden kaçınmak istiyorum.

Sandalyesini ânında geri itip kalktı ve herhangi bir isteksizlik göstermeden beni şaşırtarak kapıda duruşuma baktı. Bir anlığına kollarımı tuttu ve gözlerimin içine bakmak için peçemi kaldırıp kafamın gerisine attı. Gözlerinin derinliklerine yansıyordum, arkaya doğru düşerek. Peçemi yeniden yerine yerleştirirken sonsuz bir şefkatle hareket etti, düzeltti ve ardından beni dudaklarımdan öptü.

"Git, Sabine. Şimdi git, yoksa kendimi kontrol edemeyeceğim." Kendi itirafına güldü. Ödüm koptu ve nedenini bilmiyorum.

Binanın koridorunu yalpalayarak geçtim ve dışarıya, sokağa çıktım. Yılın bu vakitleri, binaların boyalarını şerit şerit sökecek, küçük çiçekleri yakıp kül edecek ve kültür yumurtalarını arabada haşlayacak kadar sıcak oluyor.

Çılgınca etrafıma bakınıyorum ama sokak bomboş. Yolun iki tarafında da kimse yok ki bu durum benim işime geliyor.

Derken insanı burkan, keskin bir acı karnımı yırtıyor: Elimi üzerine bastırıp hayretle acıya bakıyorum, regl kramplarından on kat daha

kötü. Nereden geldi ki bu? Daha demin gayet iyiydim. Sırtımda da garip bir ağrı var ama midemdeki kargaşaya kıyasla hiçbir şey değil.

Alnımda terler birikti. Kulaklarım çınlıyor, yüzüm kızarıyor. Görüşüm kararıyor. Siyah arabanın tam da o an gelip birkaç adım ötemde durduğunu ben mi hayal ediyorum? Eğer araba birkaç dakikadan fazla boşta kalırsa motorunun yaydığı sıcaklık tarayıcılarda görünecek; durumu incelemesi için bir Kurum aracı gönderecekler. Tehdit seviyesi fazla yüksek; algoritma görevi bırakması için tetikleniyor.

Yere batıyorum, kafası yerçekimine boyun eğen, yavaşça solan bir çiçek gibi. Düşerken biraz kayıyorum, uzuvlarım etrafıma seriliyor. Bunu bilmenin ötesindeyim artık. Terk-i diyar eyledim, ikinci kez yirmi dört saat sürecek kadar derin bir uykuya dalacağım, sanki hayatımın son yirmi dört senesinin açığını kapatmaya çalışıyormuşum gibi.

LIN

Başka bir gecenin sonunda, Reuben'le gül bahçesinde oturuyordu. Gökyüzü kalın bulutlarla kaplanmış, güneş aralarından geçmek için mücadele veriyordu. İkisi de suskun ama tatminkârdı, aralarındaki bağı sürdürmek için sözcüklere ihtiyaç duymuyorlardı. Bahçenin etrafını saran yüksek duvarlar, dünyanın bu anlık sığınmalarını bozamayacağı illüzyonunu artırıyordu.

Reuben'in kolu Lin'in omuzlarındaydı. O bilindik tezcanlılığı durulmuş, Yeşil Şehir'in ve işinin taleplerinden muaf olduğu zamanlarda olabileceği adamın özünü bırakmıştı geride.

Lin merak etti, *böyle bir his miydi?*

Reuben'a veda öpücüğü vermeden önce tam da kafasını omzuna yaslayacakken Lin'in cihazı ivedi bir uyarı sesi ve devamında gittikçe güçlenen bir nabız ritmi koyuverdi. Bu aracın gelişini haber veren o bilindik çağrı değildi. Bu başka bir şeydi.

Lin cihazı çıkartıp mesajı görüntülemek için tuşa bastı. Okudukça, Reuben onun yüzündeki ifadelerin değişimini ve teninden rengin çekilişini izledi.

"Sorun ne?"

Eli ağzındaydı ve bir an için konuşamadı. Anlatabilmesi için önce Reuben'ın onu sarsması gerekti.

"Sabine. Dün gece dışarıdaydı – Joseph'la. Şimdiye alınmış olması lazımdı."

"Olay nedir? O iyi mi?" Reuben bu adamı daha önce duymuştu, Sabine'e nasıl meftun olduğunu ve Lin'den duyduğu kadarıyla Sabine'in çelik gibi bir iradeyle bir Müşteri'yle o şekilde ilgilenmediğini. Ve şu zamana kadar, Joseph üstelememişti. Reuben'a göre genç kadınlar şu seks-yok anlaşmasına bağlı kalabilirlerdi ama bir erkeğin bu durumdan bezmesi de şaşılacak iş değildi. Ve bir kız, bir adam onun bedenini gerçekten istiyorsa ne kadar mukavemet gösterebilirdi ki?

Lin kafasını salladı. "Arabanın onu alacağı noktada değilmiş. Araba onsuz gelmiş. O hiç dönmemiş."

Reuben, hızlı davranması gerektiğini biliyordu, Lin kendini tehlikeye atmadan önce. Atlayıp kapıya doğru kaptırıyorken onu yakaladı ve geri çekti. "Eve git. Panah'a git, hemen."

"Nasıl yapabilirim?" Lin kuşkuyla bakıyordu. "Onu orada bırakacak halim yok. Gidip almam lazım."

"Ben yaparım," dedi Reuben. "Bana nerede yaşadığını söyle, yeter."

Bölüm 2
İsyan

KADIN VATANDAŞLAR İÇİN YEŞİL ŞEHİR RESMİ ELKİTABI'NDAN

Cinsiyet Buhranı son yıllarını yaşıyor; Yeşil Şehir'in Savaş'tan önceki popülasyonuna yeniden erişme yolunda tam gaz ilerliyoruz. Bu rakamları normal seviyelere çekerken siz hayati bir öneme sahip oldunuz ama Yeşil Şehir'in istikrarını ve güvenliğini sağlamak için çabalarınıza ve adanmışlığınıza hâlâ ihtiyacımız var. Fedakârlıklarınız ödülsüz kalmayacak; çektiğiniz acılar boşa çekilmiş olmayacak. Kızların telaşıyla dolup taşan şehre dönüp de baktığınızda bileceksiniz ki bu rüyanın gerçek olmasında doğrudan sizin parmaklarınız var. Bedenlerinizi kendi isteğiniz doğrultusunda bize güvenle teslim ederseniz bu güvene bin misliyle karşılık vermek bizim boynumuzun borcudur. Bu, tüm Yeşil Şehir vatandaşları olarak size sözümüzdür. Öte yandan, cömertliğimize isyan etmek, topluma karşı günah işlemekle eşanlamlıdır ve otoritelerin gerekli gördüğü ölçüde yeniden ıslah edilmeyle cevabını bulacaktır. O yüzden, isyanın sınırlarına bile yaklaşmamaya dikkat edin, ne düşüncelerinizle ne de eylemlerinizle.

JULIEN

Hastaneye doğru yürürken, Julien Asfour, altı ay önce Shifana Hastanesi'nde çalışmaya başladığı ilk günden beri şikâyet edip durduğu, zemindeki aynı yarığa takıldı.

Ayak başparmağı yarığa cuk oturmuştu ve dengesini kaybedip insanı çileden çıkaran bir patırtıyla yere, ellerinin ve dizlerinin üstüne düştü. El bileklerinden yukarı doğru bir acı akımı geçti. Vahşi bir kızarıklık kulaklarından ve çenesinden dörtnala yanaklarına ve alnına akın etti. Yakınında duran iki hemşire kıkırdamalarını gizlediler; o homurdana homurdana kalkıp yüzünü buruşturarak üzerindeki tozu silkelerken de apar topar bakışlarını öte tarafa çevirdiler. Dizleri yarına bir güzel moraracaktı.

Yeşil Şehir'in en iyi hastanesine atanan en genç doktor olarak Julien, tıp dâhisi olduğu yönündeki ününden haberdardı: Sınıf birincisi olarak mezun olmuş, nanogözenekler vasıtasıyla ilacı doğrudan akciğer hücrelerine yönlendirdiği bir kanser tedavisi yönteminin öncüsü olarak altın madalya kazanmıştı. Herhangi bir kişisel zayıflık ya da incinebilirlik belirtisi gösterme lüksü yoktu. Üstleri, profesörleri ve eski sınıf arkadaşları tarafından izleniyordu. Belki sıra dışı performansını ödüllendirmekte hiç gecikmeyen Liderler, gelişimine göz kulak da olurlardı. İyi giderse beş ya da on sene içinde kendini nerede bulacağını kim bilebilirdi?

Adı Asfour'du, eski Arapça'da ispinoz anlamına gelen bir kelime, kuşların en sıradanı. İspinozlar afili değillerdi, bülbül gibi şakımıyorlardı ya da yırtıcı kuşlar gibi ayırt edici bir özellikleri yoktu. Yeşil Şehir'in en popüler evcil hayvanlarıydılar, neredeyse her evde bir ya da iki tane olur, insanların keyfi için kafeslerde yaşayıp giderlerdi. Julien hep kendini ufak yaratıklarla özdeşleştirir, hazır ve nazır, azimli bir insan olarak sıradanlığın dışına çıkmadığı düşünürdü.

Üstünü başını toparlayıp Onarım'a kırık karonun tamirinin hâlâ yapılmamış olduğuna dair bir uyarı notu yazarken bir hemşire koşarak ona doğru geldi.

Julien elini gitmesi için hemşireye doğru salladı. "İyiyim, iyiyim." Sonra adamın yüzündeki, suratını buruşturulmuş bir kâğıt gibi çarpıtan endişeyi gördü. "Ne oldu?"

"Dr. Julien. Acil bir durum var! Kıdemli hekimlerin hiçbirini bulamadım. Dr. Falak hâlihazırda bir ameliyatta ve Dr. Seremian da bugün izinli."

Birkaç doktor planlı izne ayrılmıştı ama gizemli bir mide gribi onların yerine çalışanların bir kısmını hasta etmişti ve şimdi hastane gelen hasta akınına yetişmekte zorlanıyordu. Julien'ın mesaisi öğleden sonraya kadar başlamıyordu ama bu arada kendini işe yarar kılabileceğine kanaat getirdi.

Kaşlarını çattı. "Dr. Bouthain'e bilgi verildi mi?"

"Bouthain bir konferansta. Başka kime gidebileceğimi bilemedim." Hemşire birkaç adım önünde, onu ileri doğru yönlendiriyordu. Ama neden Julien'i ana acil salonundan uzağa, günün bu saatlerinde yalnızca birkaç kişinin kullandığı koridorun aşağısına götürüyordu?

Julien hemşirenin önüne atıldı, köşeyi döndü ve sedyede yüzüstü, bilinçsiz ve peçesiz yatan bir kadına çarpmaktan son anda kurtuldu. Yana dönük yüzü yapış yapış, soğuk ve soluk görünüyordu, nefesiyse çok hafifti. Yanaklarında ve kollarında altın tozundan şeritler vardı.

Julien kalakaldı, gördüğü manzaranın düpedüz imkânsızlığı onu sarsmıştı. "Has si... bu kim?"

"Bilmiyorum," diye kekeledi hemşire. "Biri onu hastanenin dışına bırakmış, bildiğin yere atmış gitmiş. Hayatımda böyle bir şey görmedim, ne yapacağımı da bilemedim."

Julien genç kadına yardım etmek için öne eğilirken hemşirenin gevelemelerini susturdu. Her zamanki alışkanlığıyla, tepki verip vermediğini görebilmek için kadınla konuştu; nabzının güçlü mü yoksa filiform mu olduğunu anlamak için; solunum yollarının tıkalı olup olmadığını öğrenmek için. Çenesini kaldırıp göğsünün iniş kalkışlarına bakmak için tenine dokunduğu sırada bir yandan kafasında olası tanıların listesini oluşturuyordu – beyin kanaması, yüksek doz, çarpılma. Gözkapaklarını kaldırdığında gözleri arkaya devrildi, gözbebekleri odaklanmıyor, görmüyordu. Bunların hepsini bir anda gözlemlemişti, onu herhangi bir seçime götürecek bir seçim yapmadan önce, ki o da başkasına götürecekti, ve başkasına... Sonu yaşama ya da ölüme varacak bir seçimler ağacı.

"Hanımefendi? Hanımefendi! Hanımefendi, beni duyabiliyor musunuz?" Julien seslendi. Kadın, sesine tepkisizdi ve parmaklarının altındaki nabzı, bir kırlangıcın kanat çırpışının o zayıf tıngırtısından ibaretti. Tek yaşam belirtisi: Alnındaki yoğun ter ve ciğerlerini dinlemek için kafasını göğsüne yasladığında yanağına vuran nefesinin fısıltısı.

Julien vücut tarayıcıyı kafasından ayak parmak uçlarına kadar gezdirdi ve ânında alarm ötmeye başladı. Sonuçları okurken boğazı düğümlendi: rüptüre ektopik gebelik[3], bir ihtimal –hayır, büyük ihtimalle– iç kanamayla birlikte. Kan basıncı düşmüştü ve şimdiden şoktaydı.

"Ne yapıyoruz?" dedi Mañalac, onu getiren hemşire. Korku dolu bakışları buluştuğunda, Julien, Mañalac'ın daha önce hiçbir kadın hastayla ilgilenmemiş olduğunu fark etti. Beş yıllık tıp eğitiminde, Ju-

3 Döllenen yumurtanın rahmin dışına çıkması ile oluşan kritik durum. (ç.n.)

lien yalnızca ufak tefek, önemsiz sorunları olan birkaç kadını tedavi etmişti: yok göğüs iltihabı, yok burkulmuş bilek. Kadınlar hastaneye doğum yapmak için de geliyordu ama öğrencilerin son yıllarına gelene kadar onları görmeleri ya da yapılan işi izlemeleri yasaktı ki son yılda bile ancak kalın gözlem camlarının ardından bakabiliyorlardı. Hamile kadınlara sadece en kıdemli doktorlar tarafından müdahale edilebiliyordu. Yüklü karınlarına, ancak en karmaşık ve zorlu hastalıklara gösterilen bir hürmetle yaklaşılıyordu; kıdemli doktorlar, hastanenin diğer yerlerinden bağımsız bu aşırı korunan ve izlenen katında çalışmanın getireceği prestij için kendi aralarında savaşıyorlardı; sıradan çalışanlarınsa o kadınlara gözü bile kayamıyordu. Julien henüz kadın sağlığındaki uzmanlığına başlama şerefine nail olamamıştı.

Ameliyat tatbikatlarında kullandığı robotlar da aynen şu an önünde hareketsiz ve solgun yatan bu kadın gibi inşa edilmişti. Olsa olsa bir hademenin ya da bir egzersiz robotunun bu kıza yardım etmesi Julien ya da Mañalac'ın etmesinden daha yasak olabilirdi. Gelgelelim bugün, Mañalac'ın da dediği gibi, cerrahi departmanı yarı personelle çalışıyordu. Gereken cerrahların bilgilendirilmesi nereden baksan en az on beş dakika sürerdi ve o zamana kadar kız ölebilirdi.

"Onu ameliyathaneye almamız lazım hemen," dedi Julien otoriter bir sesle, içten içe ne kadar kötü titrediğini çaktırmamak için.

"Hayır, Dr. Julien! Bunu yapamayız." Mañalac hararetli hararetli kafasını salladı. Shifana'nın eski toprak hemşirelerinden biri olarak doktorlara sorgusuz sualsiz itaat etmesi için eğitilmişti; lakin hastane protokolünü çiğnemenin bedeli konusunda daha bile iyi yetişmişti belli ki. Hastane ikrarları doğrudan şehir kayıtlarına giriliyordu; bütün ameliyathanelerin, ilaçların ve malzemelerin kullanımı kaydediliyordu, en ufacık bandına kadar. Eline ilk sondayı bağlamak gittikçe katmerlenen elektronik etiketlemeleri tetikleyecekti ki o da dönüp dolaşıp onlara bağlanacaktı.

Julien kendini "Bana güveniyor musun?" derken duydu. Bu kez sesi güçlü ve kendinden emindi, içindeki henüz sesini bulmamış bir yerden geliyordu.

Mañalac bu soruyla hakarete uğramış gibi dikeldi. "Tabii ki güveniyorum, Dr. Julien."

"Öyleyse lütfen, bana yardım et. Her şeyin hesabını ben vereceğim." Mañalac, Julien'in ellerinin ne kadar titrediğini görebiliyor muydu? "Sistemi ben halledeceğim. Ayrıca endişelenme: Hepsi için bütün sorumluluğu ben üstleneceğim." Mañalac yalan söylediğini biliyor olmalıydı; Julien emre karşı gelmesini bekledi. Mañalac'ın omuzları üzerinden bir kez daha bakıp kızı şimdiden hastası olarak gördüğünün altını çizdi. Mañalac'a, gözlerini tekrar açtığını görebilmek için Julien'in her şeyi riske atacağını görmesi için biraz süre verdi.

Mañalac döndü ve bakışlarını takip ederek hayatı için yalvaramayan bilinci kapalı kıza baktı. Yavaşça iç çekti. Julien hemşire kafasını salladığında kazandığını anlamıştı, cihazına dokunup boş bir amfi aradı ve dikkatlice bir yanıt bekledi. Ama zafer yerine, Julien'in hissettiği tek şey ani bir minnet dalgasıydı – bir de umut.

Kısa süre sonra onu koridorda, ayakta tedavi hastalarının tutulduğu bodrum katındaki kanada doğru sürüyorlardı çünkü beklenmedik eleman eksikliğinden dolayı o günün bütün işlemleri iptal edilmişti. Julien, kalanların da onun ve ekibinin ne işler peşinde olduğunu fark etmeyecek kadar işi başından aşkın olduğunu umuyordu.

İki ameliyat asistanı, Mañalac'ın üniformasıyla aynı renkteki gri ameliyat önlükleri içinde hayalet gibi beliriverdiler. İlki, Ram, Julien'i hazırlarken diğeri, George da Sabine'i monitörlere bağlayıp burnuna oksijen tüpü sokmakla meşguldü. Hızlıca kıyafetlerini çıkarttı ve karnını antiseptikle temizleyip bacaklarını havaya kaldırdı.

Julien beklerken etrafındaki karmakarışık makinelere, yüksek tavana ve gözlem panosuna baktı – hepsi bomboştu şimdi. Tıp öğren-

cisiyken ameliyat nöbetlerinde bunları ne kadar da göz korkutucu bulurdu. Şimdiyse gemiyi kumanda eden bir kaptandı, Mañalac ve diğer iki asistan onun hünerli denizcileriydi ve genç kadın da yolcusuydu. Hepsini sağ salim karaya döndürmeye kararlıydı. Bir anlığına gözlerini kapattı ve kendini bilinmeyen bir kuvvetten yardım, başarı ve sabit duran eller dilerken bulunca afalladı. Doktorlar kendilerinin tanrıları değillerdi nihayetinde.

JULIEN

Mañalac'ın bir gözü, kalp ritmini ve kan basıncını izleyen kardiyak monitördeydi. Ram ve George enjeksiyon için kolundaki damarlara girmiş, birinden tuz çözeltisi verirken diğerini anestezi için boşta tutuyorlardı. Şok, bir hastanın canını diğer bütün illetlerden daha hızlı alabilirdi; onu bir an önce stabilize etmeleri gerekiyordu ki bedeni önündeki ameliyatla baş edebilsin.

"Kan sayımı, lütfen," dedi Julien. "Bana serumundaki laktoz değerlerini, metabolik panelini, kan grubunu, çapraz karşılaştırmasını, Rh faktörünü, her şeyini verin. Ha, bir de ona nazik davranın. Kız kardeşinizmiş gibi," diye de ekledi. George'un gözleri, burnunun üzerindeki ameliyat maskesinin üstünden sorgularcasına kısılarak baktı. Julien bile kendine şaşırmıştı. Bir şey onu gerçekten rehin almış, düşünülemez olanı söyletiyor ve yaptırıyordu. Olay onun dişiliğinde miydi, yoksa hayatını ellerinde tutuyor olmasında mı?

Bütün Yeşil Şehir vatandaşlarının doğumlarında topuklarından kan alınır, kurutulup özel bir filtre kâğıdında saklanırdı. Dijital mikro-akışkanlar herhangi bir tıbbi aciliyet durumunda hızlı bir analiz yapmak için örnek olarak kullanılabilirdi. Her şeyin o minnacık damlada nasıl saklı olduğunu öğrenmek Julien'ı heyecanlandırmıştı; sırlarını yalnızca o esrarlı kodlarını okumayı bilenlere açan yakut kırmızısı bir hazine. Ve kendisi de kan damlalarının, DNA sarmallarının,

hücrelerin ve atomların konuşabildiği o birkaç kod-kırıcıdan biriydi.

Ram çabucak parmak ucundan bir damla kan aldı, onu dijital kan çipine koydu ve hızlı bir okuma için otuz saniye bekledi. Örnek, resmi bir Yeşil Şehir kimliğiyle uyuşmadı ama onun yirmi bir yaşında, genç ve güçlü, daha önce hiç hamile kalmamış bir kadın olduğunu ortaya çıkardı. Julien, Mañalac'ın bir çırpıda kadının kan grubunu, hormon seviyelerini, genetik geçmişini ve geçmiş hastalıklarını okuyuşunu dinledi.

"İlaç?"

"Bir şey var ama ne olduğunu söyleyemiyorum şu an. Daha fazla test yapmamız lazım. Yine de evet, sanırım son yirmi dört saatte bir tür kimyasal sindirmiş."

"Ertesi gün hapı?"

"Sanmıyorum."

"Sence bir tür tepkimeye mi girdi? Bu yüzden mi çöktü?"

"Olabilir ama anafilaktik[4] değil."

"Tamamdır, yirmi birim 0 pozitif kan hazır bulunsun. Yakında ihtiyacı olacak."

George kan kasasından serum torbalarını çıkartırken Mañalac da hızlıca daha fazla tarama yapıyordu. Aşağı yukarı beş haftalık hamileydi ama fetüs kendini yumurta kanalına yerleştirmiş ve onu kopartmıştı. Ektopik bir gebelikti ve şimdi kan karın boşluğunda bir havuz oluşturmaya başlamıştı. Eğer hemen ameliyat etmezlerse kadının öleceğini fark eden Julien, kendini hem doğruluğu ispatlanmış hem de dehşete düşmüş hissetti.

Kan basıncı Julien'ın başlaması için ancak yeterliydi. Mañalac, Julien'a lazer neşteri uzattı ve o ilk kesiği açmak için hazırlanırken hepsi dikkatle izledi. Bakışları endişeli ama güven doluydu. George ve Ram, gelecek emir için ekipmanları hazırda, bekliyorlardı. Mañalac, Sabi-

4 Anafilaksi: Vücudun alerjenlere karşı gösterdiği, ölüme yol açabilecek ani reaksiyon. (ç.n.)

ne'in elini tuttu ve sanki ölümle yaşam arasındaki o yer her neresiyse, oradan onu duyabilecekmiş gibi güven verici sözler fısıldadı. "İyi olacaksın, sadece dayan. Dr. Julien seninle ilgilenecek. Merak etme."

Julien laparoskopiyi[5] çoktan elemişti, ciddi bir ameliyat tek seçenekti. Kolachi'deki tüm tıbbi metinleri ve dersleri zihnine hücum ediyordu. Yine de hiçbir şey, onu önündeki masada yatan bu kadının gerçekliğine hazırlamamıştı. Gerçek bir kadının önünde ilk kez bu şekilde uzanacağını hayal etmemişti.

Julien, lazer neşteri kadının pürüzsüz ve soluk tenine dayadı. Odağının uzak köşelerinde, belinin kıvrımının, göbek deliğinin altındaki ince tüylerin farkındaydı. Titiz bir dokunuşla, neredeyse bir âşığın şefkatiyle, karnının altındaki on santimlik ışık huzmesini takip etti. Kan kesiğin etrafında toplandı; Ram çabucak kanı vakumladı.

Gittikçe daha derine, dokunun ince katmanlarını ve ardından kasların kalın katmanlarını geçti, ta ki tüm o yaşamsal organları kaplayan katmanı aşıncaya dek. Birkaç ustaca darbe karın boşluğunu açıverdi. George kanı vakumlamaya devam ederken, Julien da tarayıcının yardımıyla hızlıca aradığı şeyi buldu: iç üreme organları, rahim, yumurta kanalları ve yumurtalıklar. "Görünce hemen tanıyacaksın, çünkü adalet terazisine benziyorlar," demişti profesörü dersliktey-ken, sonra da "Gerçi söz konusu bir kadın olduğunda adalet diye bir şey yoktur," diye taş atmıştı. O zaman buna gülmüşlerdi ama Julien o kelimeleri şimdi hatırladığında yüzünü buruşturdu. Onu rızasını almadan ya da bir yakınına danışmadan ameliyat ediyorlardı. Uyandığında minnettar mı hissedecekti, yoksa ihlale uğramış gibi mi? Hayatı mevzubahisken Julien'ın seçme şansı yoktu. Düşüncelerini bir kenara bırakıp yumurtalıkları incelerken iyice konsantre oldu. "Küçük ve beyaz, sağlıklı renk ve boyutta, tamamen normal görünüyorlar –herhangi bir hastalık, yaralanma yok burada," dedi sesli bir

5 Göbek deliğinden sokulan teleskop aracılığıyla karın iç organlarının görüntülenmesi. (ç.n.)

biçimde. "Rahim de öyle, sağlıklı bir pembe– bu çok iyi."

"Hipovolemik[6] şok?" dedi Mañalac.

"Sanmam, şanslıyız ama şimdilik kan basıncını kontrol edelim. Aniden yükselirse kanama olabilir ve bu bir felaket olur."

Sırada hasarı bulmak vardı. Tarayıcı her prosedürde daha da akıllanıyordu ama kesinlikle kadın bedenindeki bu tür problemleri tanımlamak için programlanmamıştı. Julien tarayıcıyı bir kenara bıraktı ve kopan boruyu çıplak gözleriyle görmeye çalıştı. Sesli düşündü: "Hangisi? Soldaki mi sağdaki mi?"

Sonra gözüne sol yumurta kanalının yanal duvarında, parçalanmış iplikler gibi duran ufak, yürek burkan bir doku çarptı. Nefesini tuttu: Dirhem dirhem alanı genişletmesi ve rahmi ayırması gerekiyordu. Tamamen almaktansa kanalı kurtarabilir miydi? Bu kadını mükemmel ve bütünden daha azı yapma fikrine dayanamıyordu. Cımbız inceliğindeki robotik pensleri ve kelepçeleri kullanarak kanalı kaldırıp çevresini saran organlardan ayırdı. Kanal kolayca eline geldi, huni biçimli bu küçük geçiş yeri büyüyen bir embriyonun yükünü taşımak için fazla dardı. Normalde döllenen yumurta rahme düşerdi, o minik yumruyu yakalamak ve koruyucu katlarının altında, derinlerinde saklamak için bekleyen rahme. Doğa bu kez bir hata yapmıştı ve bu hatayı düzeltmek için çok hızlı çalışması lazımdı. En azından şimdi sonunu görebiliyordu...

Yırtığı dürterek daha da açtı. Parmak ucundan daha büyük olmayan ufak bir yumru, bir kan fışkırması eşliğinde kanaldan dışarı fırlayıverdi. Henüz ceninin o kıvrık biçimine, iptidai kol ve bacaklarına, kara göz yuvarlarına ya da beynin diğer organlardan daha fazla büyüyerek oluşturduğu o küçük kambura sahip değildi. Ama yine de canlı bir varlığın yaşamının ilk aşamalarıydı bu ve boyutun küçüklüğü hepsini hazırlıksız yakalamıştı.

6 Vücudun kan ya da diğer sıvıların %20'sinden fazlasını kaybettiğinde girdiği hayati şok. (ç.n.)

"Tanrım," diyerek nefes aldı Ram.

"Tanrı'nın bununla bir alakası yok," dedi Mañalac ters ters.

"Aman Tanrım," diye yankı yaptı George, Mañalac'tan bir ters bakışı da o alarak.

"Sessizlik lütfen." Julien gözlerini kanalda sabit tuttu. Tüm kese çıktığında kanalı kurtaramayacağına kanaat getirdi. Yırtık çok genişti, kanala verdiği hasar çok fazlaydı, onu kanla besleyen artere de öyle. Yumurta kanalından geriye kalanları hızlıca çıkarttı, keskin ve etkili bir biçimde kazıyıp dağladı.

"İyi işti, Dr. Julien," dedi Ram her şey nihayet bittiğinde.

"Yaşamsal değerleri şimdi ne durumda?" diye mırıldandı, George'un hızlı hızlı sayışını dinliyordu. Ama Julien ameliyatın başarısından minik bir keyif duydu. Hastanenin tüm kurallarını hiçe saymakla kalmamış, Sürdürüm Bürosu'nun tehlikeli gebelikler söz konusu olduğunda ânında bildirilmesi yönündeki direktiflerini de görmezden gelmişti. Adrenalinin etkisi geçiyor, onu bir kez daha korkunun pençesine bırakıyordu. Şu zamana kadar kurallara uyarak Yeşil Şehir'de başarılı bir doktor olmuştu. Tek bir sabah, bu kadın ona var olan bütün kuralları yıktırmıştı.

"Teşekkürler, güzel işti. Onu temizleyin lütfen. Hadi onu... Ram, odaları kontrol eder misin lütfen?"

"Onu bir *odaya* mı koyacaksın?" dedi Mañalac.

"Onu sisteme nasıl sokacağımız konusunda Dr. Bouthain'le konuşmam gerekecek," diye çevirdi Julien. Ameliyat sırasında sahip olduğu netlik hızla kayboluyordu. Onun varlığını, durumun aciliyetini ânında Büro'ya bildirmesi lazımdı. Niye bunu yapmamıştı ki? Kesinlikle bir doktor olarak bu şekilde davranmasını, önce hayat kurtarıp gereken formları sonra doldurmasını anlayışla karşılarlardı.

George ve Ram odanın içinde koşturuyor, kadını oksijen ve anestezi borularından söküp uzuvlarını düzeltiyor, temizliyorlar-

dı. Makinenin yumuşak biplemeleri, erken sabah vardiyasının bitip sonrakinin başladığını haber veren anonsun tiz sesini kesintiye uğratıyordu. Julien'ın yakında işinin başına dönmesi gerekecekti.

Mañalac kafasını cihazına eğmiş, tuşlara tekrar tekrar basarak kafasını sallıyordu. Cihaz cırıldadı. Mañalac yeni bilgileri okudu ve ıslık çaldı. "Dr. Julien, şuna bakın!"

"Nedir o?"

"Otuz ikinci katta özel bir oda görünüyor. Yönergeler operasyon-sonrası diyor. *VIP, Rahatsız Etmeyiniz.* Ve odanın ne adı var ne de Yeşil Şehir kimlik numarası. Yalnızca şöyle diyor: *Hasta X, kadın, 21.*"

Julien'in gözleri kısıldı ve dişleri dudaklarının içini sertçe ısırmaya başladı. Birileri ona yatacak yer temin etmek için gerçek zamanlı olarak hastane kayıtlarında kasti değişiklikler yapıyordu. Onu Shifana'ya getiren her kimse, başına neler geldiğini de doğrudan izliyordu. Ve onun birinin koruması altında olduğu mesajını gönderiyordu. Ama kimin? Julien'in midesi, koruyucusunun şu an her hareketlerini izliyor olduğu fikriyle burkuldu.

Julien ilk kez yüzünü yakından inceledi. Koyu saçları, pürüzsüz yanık teni ve dolgun dudakları gençliğine ve sağlığına işaret ediyordu. Dudağının altında hafif bir yara izi vardı. Dar çenesi ve küçük kulakları neredeyse peri gibiydi. Kırılganlığı yanıltıcıydı: Hâlâ bilinci kapalı olsa da şimdi güç elindeydi çünkü isimsiz ve suratsız biri hepsini kukla gibi oynatıyor, onun hayatını kurtarmaları için yönlendiriyordu.

"Ne yapacaksınız?" diye sordu Mañalac, yapacağız yerine yapacaksınız demiş olmasında ufak bir vurgu vardı. Dr. Julien'ın eylemlerine ne kadar iştirak etmiş olursa olsun, Mañalac gibi adamlar kendi rollerini asla sorgulamayarak hayatta kalırlardı. Dr. Julien olanlar için tüm suçu üstlenecekti,ve olacak olanlar her neyse onlar için de.

Julien alnındaki teri sildi ve parmaklarını saçlarının arasından geçirip kafa derisi sızlayana kadar çekiştirdi. "Hadi onu çabucak o

odaya götürelim. Kimsenin onu görmesini istemiyorum." Ellerini ovalayıp temizledi, ameliyat önlüğünü sıyırdı ve çöp fırınına attı.

Mañalac'ın omuzları düştü. Dr. Julien'in kadını başka bir odaya taşıma kararı vermeden önce Dr. Bouthain'e durumu raporlayacağını söylemesi gerekirdi. Ama kızı kurtarmak için nasıl davrandığı, kuralları ve kısıtlamaları zerre kadar umursamadığı ortadaydı. Bu her iyi doktorun yapması gereken bir şeydi ama Yeşil Şehir'de kuralları takmamak isyan olarak sınıflandırılırdı ve herkes er ya da geç suçunun bedelini öderdi. Zaten şu an onları izleyen biri vardı bile, kayıtları değiştiren biri.

Shifana'daki herkes genç doktorun önünde parıl parıl bir gelecek uzandığını biliyordu; uzun süre kıdemsiz kalmazdı. Kabiliyetinin bahsi şimdiden Büro'nun, Kurum'un, liderlerin ve en üst düzeydekilerin kulaklarına kadar uzanmıştı. Bir gün onu hastaneden koparacak ve herkesin hayatlarını ilgilendiren kararları vereceği bir pozisyona koyacaklardı. Mañalac o gün geldiğinde Dr. Julien'ın kendisinin sadakatini ve azmini hatırlayacağını umuyordu. Hatta belki Dr. Julien onu da yanına aldırırdı, asistan ya da sağkol olarak. Yeşil Şehir'de diğerlerini kontrol etmeyi, kendi isteklerinize boyun eğdirmeyi ve bu alttan altta yapılan manipülasyonun aslında onların iyiliği için olduğuna insanları inandırmayı öğrendiğiniz ölçüde hayatta kalırdınız. Mañalac, Dr. Julien'ın onun için bir sınıftan diğerine bir köprü olduğuna inanıyordu ki Mañalac'ın geçmişine sahip birçokları için bu elde edilemez bir umuttu.

Julien ve kaderi arasında duran tek bir engel vardı: bizzat Julien. Otorite figürlerinin bulundukları yerlere göre onlara atadığı müşterek görevler kadar, her bir kişinin bireyselliğinin de önemi olduğu yanılgısına düşmüştü Dr. Julien. Yine de daha iyi bir amaç uğruna, toplum için kendi özerkliğinden feragat etmedi. Çünkü *onlar* farkına vardığında olacak şeyler hiç de işine gelmeyecekti.

Mañalac genç doktoru gözlemlemeye saatlerini harcamış, Shifana'da çalıştığı uzun gün ve gecelerinde yanında olmuştu. Julien, kıdemli doktorlarla ve hastane yönetimiyle olan etkileşimlerinde son derece doğru davransa da konumunun gerektirdiği ve üstlerinin beklediği hürmetten yoksundu. Korku ya da utanç duymaksızın kendi fikirlerini belirtmeye cüret ediyor, acemi bir doktordan beklenen el pençe divan yaltaklanmalara tenezzül etmiyordu. Kat toplantıları sırasında sessiz kalıyor, sakince dinliyor, üstlerini etkilemeye çalışan diğer çaylaklar gibi bir şeyler söyleyip durmuyordu.

Mañalac, Dr. Julien'ın hastalarının hep diğer hastalardan daha hızlı iyileştiğini ve hastaneye gelen eski hastalarının yeniden onu talep ettiğini biliyordu. Kimsenin yanına bile yaklaşamadığı sonuçlara erişiyordu ve normalde hep ondan çok daha kıdemli birilerine gitmiş olsa da bu yılın Yeşil Şehir Doktoru Ödülü'nü onun alacağı konuşuluyordu.

Mañalac'ın Dr. Julien için beslediği hayranlık ve korku eşit derecedeydi. Julien'ın gözlerinin kızın bütün yüzünde gezişini izlerken can sıkıcı bir keder aldı Mañalac'ı. Tehlikeli bir öngörüyle, bütün bunların nereye gidebileceğini görüyordu: Hem Dr. Julien hem de kız, ikisi de yakalanır ve Kurum tarafından isyan ettikleri için cezalandırılırlar – ya da başkaldırı.

"Ram, burada kalıp temizliyor musun?" dedi Julien.

"Merak etmeyin Dr. Julien," dedi Ram, tepsiler ve aletlerle uğraşırken. "Burayla işim bittiğinde bir haftadır buraya kimse girmemiş gibi görünecek."

George ve Mañalac genç kadını sedyeye yerleştirirken Julien arkalarında durdu. Tekrar özel koridorları ve asansörleri kullanarak onu merkezi yerlerden uzağa sürdüler. Asansör hızlanıp otuz ikinci kata saniyeler içinde çıkarken kulakları basınçla tıkanan Julien'ın yükselişten başı döndü. Burada her zamanki yönetimin dışında ne-

ler döndüğünü düşünüp duruyordu. Belli ki hastane sistemine erişimi olan biriydi, inanılmaz bir güce sahip biri, bariz bir biçimde.

Önceden belirlenmiş odaya ulaştıklarında Julien elektronik kilide sessizce ismini söyledi: "Dr. Julien Asfour."

Kapı sesini tanıdı ve ânında açılarak normalde sadece en önemli hastalar için ayrılan lüks odayı gözler önüne serdi, Liderler ve aileleri. Taze yaprak-yeşili boyayla parıldayan duvarlar, ortam sıcaklığı kontrollü hava, zaman dilimine göre rengi değişen oda aydınlatması... Şu an ışıklar yumuşak bir maviyle titreşiyor, camdan duvarların hemen ardındaki, sabahın erken saatlerinin pudramsı gökyüzüyle eşleşiyordu. Julien büyülenmişçesine başını salladı. Son birkaç saatte zaman algısını yitirmişti ve şimdi dünyanın, o bu dallanıp budaklanan karmaşık vaziyetin içindeyken gayet olağan devam ettiğini fark etmek onu hayrete düşürmüştü.

Hava geçirmez kilit bir kez açılmış olsa da küçük ekip girmeden önce duraksadı. Bir kez eşiği geçtiklerinde, geri dönüşü yoktu. Onlar orada dikilmiş tereddüt ederken ve ayak direrken limon kokuları odadan dışarı taşıyordu.

"Bakın," dedi George kapının iç tarafındaki ekranı işaret ederek. "Burada bir isim var. Ve kimlik numarası."

Julien gözlerini dikti. *Faro, Kadın, GCID 9301102-2* ekranı okudu. Faro. Faro... bu ismi daha önce nerede duymuştu?

Bütün vücudunda bir korku cereyan etti. *Kimdi bu kadın?*

Mañalac ve George kadını yatağa yatırırken Julien uzun adımlarla pencereye gidip dışarıdaki denize baktı, hastaneyi koruyucu bir kale hendeği gibi üç yandan kuşatacak kadar yakındı. Ameliyathanede kullandıkları tıbbi malzemeler konusunda endişeliydi. Oksijen ve ilaçlardan sargı bezlerinin son şeritlerine kadar her şey hastanenin kendi içindeki veritabanına otomatik olarak kaydoluyordu. Her şeyin –serumlar, monitörler, şırıngalar, hatta kapının açılıp kapanışları– ne için

ne kadar kullanıldığı bilgisayar ağına aktarılıyordu. Hastanenin gereksinimlerini yeniden tedarik eden, giderleri takip eden, elemanların performansını izleyen ve Yeşil Şehir'deki bütün hastanelerden israfı ve hırsızlığı kaldıran bir sistem. Sistemin hassasiyetini nasıl unutabildik? Bu odadaki kimse etmese bile sistem ona ihanet edecekti.

George birden güldü. "Vov. İnanılmaz. Kayıtlarda hiçbir şey görünmüyor. Baksana. Hiç böyle bir şey görmemiştim." Julien, George'un cihazına bakıp tablodaki satırları ve sütunları işaret eden parmağını takip etti: Daha demin ameliyathanede boca ettikleri bütün o malzemeler tam seviyedeydi, en azından cihaza göre. Kayıtlarda ameliyathane evvelsi günden beri kullanılmamış görünüyordu. Hayırsever yeniden, kimse orada bulunduklarını bilmesin diye sistemi yeniden başlatıyordu.

"Has..." diye mırıldandı Julien. Süregelen esrar sinirlerini bozmuştu ama bunu onların da bilmesini istemedi. "Tamamdır, hadi Bayan Faro'yu rahat ettirelim."

Artık Hasta X değil, Bayan Faro'ydu. Kulağına ne kadar tanıdık gelse de Julien ismi bir yere oturtmadı. Belki de okuldaki öğretmenlerinden birine Faro diyorlardı ya da o isimde bir oğlan tanıyordu. Bir oğlan gibi hissetmeyeli uzun yıllar olmuştu ya da okul yıllarını düşünmeyeli. Bu kısa saatlerin uzamında, kendini çok, çok yaşlı hissetmişti.

Kafasını soğuk cama dayadı ve gözlerinin dalıp gitmesine, suyun huzursuz yüzeyinde birbiriyle savaşan beyaz başlıklı dalgalarda yatışmasına izin verdi. Kendini sağlamlaştırmak için bir elini pencereye koydu: Dışarısı da soğuktu, güneş gri bulutların arasından zar zor yolunu buluyordu. Aylak aylak üstündeki süveteri düşündü, acaba eve dönerken yeterince sıcak tutar mıydı? Yataktaki kadının neden alyans takmadığını merak etti.

"Dr. Julien?"

"İyi gidiyor," dedi Mañalac, kafasıyla onaylayarak. "Güçlü kız-

mış." Julien Mañalac'ın sesiyle kendine geldi. George ve Mañalac kızın yatağından uzağa çekildiler, kız kafası ve omuzları yastıklarla desteklenmiş yatıyordu. Gözleri kapalı, ağzı hafifçe aralıktı, dişlerinin beyaz uçlarını açığa çıkarıyordu.

Julien'a göre güçlü hariç her şey gibi görünüyordu. Hastalar, ameliyat sonrası olabilecek en zayıf hallerinde oluyorlardı, iyileşme süreçlerini artırmak adına ne kadar antibiyotik ya da biyo-şifacı pompalanıyor olursa olsun. Yine de enfeksiyon sağlığını tehdit ediyor olsa da, bulunma ya da ihbar edilmeleri ihtimali, hareketsiz bedeninin o soluk yarı saydamlığına fazladan bir parıltı katıyordu.

"Şimdi ne yapmalıyız?" dedi George. "Birimizin onunla kalmasını mı istiyorsun?"

Julien kızı inceledi ve bu gizemli güç, kişi ya da ondan sorumlu olan her neyse artık, tarafından ortaya atılan plana tam olarak hangi noktada boyun eğdiğini anlamaya çalışıyordu. Ayrıca bu koruyucu, Julien'ın onun hayatını kurtarmak için bütün kuralları hiçe sayacağını nereden bilebilirdi? Ya da koruyucusu gelip onu alana kadar burada barındırmayı direkt kabul edeceğini? İyi de koridorlarda geziniyor olabilecek Kurum ajanları şöyle dursun, onu hastanedeki diğer tüm meraklı gözlerden korurken bir yandan da nasıl izleyebiliyordu?

"Hayır, onunla burada ben kalacağım şimdilik. Siz gidin ve yeni vardiyanıza sıfırdan başlayın, soran olursa benimle olduğunuzu söylersiniz. Ram'e de haber verin. Artık hiçbirinizin bununla ilgili endişelenmesine gerek yok. Hepsini unutmanız en iyisi olur herhalde."

"Peki benim takip kaydım?" dedi George. "Neredeyse üç saat geçti. Biri kontrol ederse nerede olduğumu biliyor olacak."

"Ben düzelteceğim onu," dedi Julien. Kadının koruyucusu gibi hastane kayıtlarına erişimi yoktu ama bir şekilde üç hemşireyi hastanedeki normal rutinlerini gerçekleştiriyorlarmış gibi göstermeyi deneyebilirdi.

George başıyla onayladı, sonra da gitti. Mañalac geride kalmıştı, ağırlığını bir ayağından ötekine veriyordu.

"Benim vardiyam bitti. Bir saat oldu biteli. Bana ne zaman ihtiyacınız olursa dönebilirim, Dr. Julien."

Julien, Mañalac'ın omzunu tuttu. "Teşekkür ederim," dedi sessizce. "Bunu unutmayacağım." Parmaklarını bir anlığına Mañalac'ın koluna bastırdı, sonra da bıraktı. Mañalac utanmış vaziyette başıyla onayladı. Sonra o da kayboldu.

Julien kadınla yalnız kaldığında yatağın karşısındaki yumuşak sandalyeye oturdu ve uyuyuşunu izlemeye başladı. Renk yüzüne yeniden sızıyor, yanaklarını fildişinden gündoğumuna çeviriyordu. Göğsü su gibi kalkıp indi, bir kemanın tellerinde yavaşça ileri geri hareket eden bir yay gibi, dinlenmenin ve iyileşmenin uzun, net notalarını çalıyordu.

Julien hâlâ çok genç, Sürdürüm Bürosu tarafından bir Eş atanması için çok alt kademedeydi. Romantizm için tek şansı, hastanedeki dişi robotlardan biri olabilirdi; gülümseyip kafalarını oynatan, kolları ve bacakları uzayan ve erkeklerin kısa bir süre için de olsa onlar gerçek kadınlarmış gibi davranabilmelerini sağlayacak gerçekçilikte nefes alıp veren robotlar. Tanıdığı gerçek kadınlarla kıyasladığında –annesi, halası, o gençken ölen anneannesi– robotların belki de biraz kendiliğinden olma hali ya da yaşam enerjisi eksikti ama yeterince sıcak ve yumuşak başlı olacak şekilde geliştirilmişlerdi.

On sekizinci yaş gününden bir hafta sonra Julien iki arkadaşıyla birlikte, Kızıl Kent olarak bilinen şehrin yıkık dökük merkezine, onlara Sürdürüm Bürosu tarafından verilen "rahatlık parasını" kabul edecek bir genelev aramaya gitmişti. Bir orosbotla yatmak herkesin en az bir kez yaptığı bir şeydi, sadece gerçek bir erkek olduklarını kanıtlamak için olsa da. Hakkında övüneceğiniz bir şey değildi ama bekâr bir erkeğin ihtiyaçları vardı ve bu o ihtiyaçları tatmin etmenin

meşru tek yoluydu. Bunun gerçek kadınlara karşı olan dürtülerini kontrol etmelerine yardımcı olacağını düşünen Büro, yasal yaşına gelmiş erkekler için bir orosbota yapılacak ilk ziyarete maddi destek sağlıyordu, böylece ödenen para yok denecek kadar aza tekabül ediyordu. Ardından bazı erkekler gerçekten de fiziksel rahatlamaya bağımlı oldular; diğerleriyse orosbotların onları gerçekten umursayan, onlardan hoşlanan ve yalnızca para için değil, yanlarında olmaktan keyif aldıkları için onlarla vakit geçiren gerçek kadınlar oldukları yanılsamasına. Orosbotlara gitmek de tıpkı Yeşil Şehir'in sunduğu diğer farmakolojik bereketler gibi bağımlılık yapıcıydı.

Bir ziyaretçi orosbotlardan biriyle özel bir odada bir saat geçiriyor. Her şeye izin var çünkü tıp fakültesindeki anatomik olanlardan çok daha dayanıklı yapılıyorlar; izin verilmeyen tek şey isteyerek hasar vermek ya da parçalarına ayırmak.

Julien dişinin boynuna dolanmış uzuvlarında, dudaklarındaki sentetik dudaklarında, kayıt sesinde hiçbir gerçek haz bulamadı; bedeni karşılık veriyordu ama bu, sınavda kopya çekmek ya da para çalmak gibi hissettirmişti. Hemen sonrasında kafasındaki boşluk ve midesindeki çukur ağlamak istemesine yol açtı. Hal böyleyken bir araya geleceği herhangi bir kadının da en az iki başka kocasının daha olacağını düşünmek bunaltıcıydı.

O anda, Julien bir birlikteliğin tüm umutlarını profesyonel başarısı için feda etmeye karar verdi. Şu zamana kadar hep hedef odaklıydı, gece gündüz çalışıyor, hastane yönetimi tarafından fark edilmesine yol açacak ekstra mesailer ve acil çağrılar alıyordu. Hatta bu tempoda devam ederse önümüzdeki yıl terfi alacağı bile konuşulmuştu. Tarihteki seçkin cerrahlar arasına giren en geç doktor olacaktı; er ya da geç Büro tarafından bir Eş sahibi olmaya layık görülebilirdi.

Julien bitap düşmüştü ve aniden geniş hastane yatağındaki kadının yanına uzanmayı arzuladığını hissetti, bedeninin etrafına kıv-

rılıp kollarını ona dolamayı, yüzünü saçlarına gömmeyi ve basitçe gözlerini kapatıp uzaklara sürüklenmeyi. Ne de güzel bir unutuş olurdu bu, zamanı *öncesi* ve *sonrası* olarak kesen bir bıçak gibi. Bu, başka bir insanın sıcaklığına alışmanın fiziksel arayışı değildi. Yine de ondan dalgalar halinde gelen sıcaklığı hissetmek ve teninin, saçlarının kokusunu içine çekmek, onun yanında rahatlamanın özlemini duymasına sebep oluyordu.

Julien kendini yatağın yanındaki sandalyeye yerleştirdi ve gözlerini kapattı. Bedeninden ve kanından parçalar alıp içinde büyüyen yaşamı nasıl söktüğünü düşündü. Elleri bu bedeni yeterince kirletmişti. Gününden geriye ne kaldıysa onu da kendini ona daha da dayatarak geçirmeyecekti. Ayrıca o J. Faro'yla evliydi, her kimse artık. Annesinin kucağındaki bir çocuk kadar hızlı uykuya daldı.

SABINE

Ben on bir yaşındayken, anneme sorular sormaya başladım. "Senin niye sadece bir tane Kocan var?" Makyaj masasında oturmuş, dikkatle yüzünü pudralıyordu. Sadece özel durumlarda kullandığı, bir çekmece dolusu makyaj malzemesi vardı. Kadınların yüzlerini çok fazla boyaması teşvik edilmiyordu, dışarı çıktıklarında çok ilgi çekmesinler diye.

Gözlerinin altına pudrayla hafif hafif vurdu, önce sol, sonra sağ. Ağzı komik bir biçimde aşağı çekilmişti, o evde değilken ayna karşısına geçip yüzüme makyaj yapıyormuş gibi davrandığımda ben de o ifadenin taklidini yapıyordum.

"Bizim ailemiz farklı," dedi. "Bir anne, bir baba ve bir çocuk."

"Ama arkadaşlarım – Irene'in üç babası var, Jana'nın iki. Benden bir üst sınıftaki bir kızın dört tane babası var!"

"Daha fazla baban olsun mu istiyorsun?" Bana döndü ve dikkatle yüzümü inceledi.

Evet demek konusunda kötü hissettim. "Bilmiyorum."

Annemin elleri kucağına düştü. Bir saniyeliğine başını eğip derin düşüncelere daldı. Sonra tekrar kaldırdı, gözleri netti, bana bakarken hilesiz görünüyorlardı. "Benim hatam, Sabine. Başka çocuğum olmuyor, o yüzden beni istemiyorlar."

Sonraki yıllarda, ona inandım. Yeterince büyüdüğümde, katlan-

mak zorunda kaldığı acıyı hayal ettim, aylık muayenelerin getirdiği aşağılanmayı, bedenini dürtüp kurcalayışlarını. Zihnimde yıllarca kısırlığın kurbanı olarak yaşadı, her ay bedeninin onu ve Yeşil Şehir'i başarısızlığa uğrattığını beyan etmek zorunda kalan zavallı bir malul.

Bilmediğim şeyse annemin Sürdürüm Bürosu'nun kurallarına uymak yerine onlara karşı geldiğiydi. Hormon testlerinin sonuçlarını değiştirmesi için bir doktora rüşvet veriyormuş ki geçici kısır olarak sınıflandırılabilsin. Bu mühim yalan, onu iki, üç, dört adamla evlenmekten muaf tutmuş. Yalanı ailemize yıllar boyu normallik satın almış.

On iki yaşıma bastığımda doktor ifşa olmuş, hastalarından biri tarafından ihanete uğramıştı. Annem panik halinde her şeyi babama itiraf etti, o da anneme Yeşil Şehir'in yasalarına bağlılık yemini edip tövbe etmesi konusunda baskı yaptı. Kurum tarafından sorguya çekildiğinde annem doktorun hareketlerinden bihaber olduğunu söyledi.

Doktor hemencecik tutuklandı, halka açık duruşmada yargılandı ve elendi. Yardım ettiği bütün kadınların hemen daha fazla Koca alması emredildi. Cezalandırılmayacaklardı, onları doktor yozlaştırmış, yoldan çıkmalarına sebep olmuştu. Şu andan itibaren katıksız itaat sergileyerek bağışlanmayı hak edebilirlerdi.

Annem korkuyla bildirimi bekledi, yakında geleceğini biliyordu. Büyük ihtimalle bir pazartesi sabahında, Ağ aracılığıyla Yeşil Şehir'in ailelerine en önemli mesajların ulaştığı günde. Annemin atamayı reddetme, hatta kocasını seçme ihtimali bile yoktu.

Ama bildirim gelemeden annem öldü, birdenbire. Yetkililer uğradığında ve ekipler annemin cesedini almaya geldiğinde, onu intihar olarak etiketlediler. Annemin ölümünden önceki akli durumunun zorlama bir portresini çizdiler. Kurum tarafından gönderilen psikolojik danışmanlar, raporlarına annemin maruz kaldığı suçluluk ve endişenin ona fazla geldiğini yazdılar; bu onu dürtüsel ve fevri bir kararla kendini hayatlarımızdan silmeye itmiş, böylece bizi

isyanının sebep olacağı yankılardan korumuş.

Babam olayların resmi versiyonunu kabul etti. Ben doğru olmadığından emindim. Beni asla böyle bırakmazdı. Büyük ihtimalle onun başka bir koca almayı reddedeceğini biliyorlardı ve sessizce elediler, hayatını bizden çaldılar, sanki kendi mallarıymış gibi. Artık yapacak hamlesi kalmamıştı, o yüzden onu mat ettiler ve bizi sonsuza dek bununla yaşamaya mahkûm bıraktılar.

Annemi yatakta yüzükoyun bulduğum anı sık sık yeniden yaşıyorum; öğle sonrası cüppesi üstünde, hareket özgürlüğü verebilmesi için bacakları yukarı sıyrılmış mavi dökümlü bir kaftan. Kafasının hareket ettiğini görmeyi bekliyorum, bacaklarının oynadığını, uyanışının olağan ibarelerini.

Bekliyorum ve bekliyorum ve bekliyorum.

Sonra eline dokunuyorum, bu kadar soğuk oluşu beni şoka sokuyor ve çığlık atmaya başlıyorum.

Paniğe kapılan bir komşu acil hattını arıyor. Ambulans geldiğinde sağlık görevlileri beni onun bedeninden sökemiyorlar. Ona tutunuyorum, uyanması için yalvarıyorum. "Özür dilerim, Anneciğim, özür dilerim! Böyle olsun istememiştim! Lütfen uyan artık!"

Öldükten sonraki sayısız geceyi onun yatağında uzanarak geçirdim, yarı korkmuş, yarı onu rüyalarımda göreceğimden umutlu; onlarda mutlu ve gülüyor olabilirdi. Bazen uykuya dalmaktan korkuyordum ve bazen de uykuya dalamıyordum çünkü kendini benim yüzümden öldürdüğüne inanıyordum.

Tıslama, yumuşak bir bipleme, alçak bir vızıltı, derinlerden bir yerden – içimden mi dışımdan mı?

Şimdiden sabah mı oldu? Kalkmam lazım, beni bekliyor olacaklar.

Boğuk sesler duyuyorum, su altında gibi. Yükseliyorum, yükse-

liyorum, yüzey kafamdan çok yukarıda değil... Şimdi daha keskin. Açılan bir kapı. Geri kapanıyor. Açılıyor. Ama niye?... Panah'taki kapılar hiç ses çıkartmaz.

Ağzım kuru. Boğazım acıyor –

Üşüyorum, çok üşüyorum. Titreyerek –

Burnumdan dışarı bir boru kıvrılıyor, garip bir şekilde antiseptik kokuyor, şu zamana kadar soluduğum en temiz havayı iletiyor, serin bir esinti ciğerlerimde uğulduyor.

Davetsiz boruyu ve burun deliklerimi genişleten çatal ucunu çekip çıkartmak için içgüdüsel olarak ellerimi hareket ettiriyorum. Aynı anda karanlık kalkmaya, yerini kırmızıya, turuncuya ve pembeye bırakıyor. Gözkapaklarımın ardında bir gündoğumu.

Ama nerede –

Gözlerim şak diye açıldı. Bulantı midemden yukarı tırmanıyordu. Öğürdüm ve doğrulmaya çalıştım ama karnımdaki kaslar kasılmıyordu, sanki ta içimdeki bir şeylerin bağlantısı kopmuştu. O zaman tüm karnımı kaplayan, zonklayan ve ağrıyan ağırlığı fark ettim.

Bitkin bitkin sağıma döndüm ve yatağın kenarından dışarı doğru öğürdüm. Hiçbir şey çıkmadı. Karnımı ellerimle sıkı sıkı tutuyorum. Dönünce akkor yıldızlar patlıyor. Alnımı yatağın yanındaki soğuk demirlere bastırdım, saplanan her acıyla inliyorum.

"Dur, dur, dur!"

Bir anda yanımda bilinmeyen bir adam var, ağzıma metal bir tepsi tutuyor. "Yavaş, yavaş. Dikişlerini patlatmanı istemeyiz. Yani, aslında dikiş değiller, sırf alışkanlıktan öyle diyoruz ama yine de seni düzeltmek konusunda bu kadar güzel bir iş çıkarttıktan sonra bir şeylerin yırtılıp kopmasını istemiyoruz."

Onu zar zor duyuyorum. Karnım hâlâ zonkluyor, içimde birinin içimi didiklediği hissi... Yavaşça sızlanıyorum ve sırtımı sıvazlıyor, eli omurgamda.

"Üzgünüm, biliyorum canın yanıyor. Sana ağrı için daha fazla ilaç verebilirim. Ve bulantı için. Anestezinin sık görülen bir yan etkisi. Şansımıza, seni tenini dikmek için kullandığımız jellerin..."

Mideme bakabilmek için boynumu kaldırmaya çalışıyorum ama en ufak bir hareket bile göğsümün yüzeye yakın bir yerlerinde nefesimi kesiveriyor. Birden eli kafamın arkasında, yastığa geri gömülürken bana destek oluyor.

Kafamı tutan elleri nazik ve güçlü, beni desteğe en çok ihtiyaç duyduğum yerden tutuyor.

"Neredeyim ben?" diye fısıldadım.

Susup geriye çekildi, böylece ona iyice bakabiliyorum. Gözlerimi diktim, bu uzun boylu, zayıf, sarı saçlı mavi gözlü adamı tanımaya çalışıyorum. Onu daha önce hiç görmedim ama şu an bedenime benim olduğumdan daha aşina görünüyor.

İdrak edemeden etrafımdaki karartılmış odaya göz gezdirdim, yalnızca köşede bir ışık parlıyor. Solumdaki duvar boyunca uzanan geniş ekranların hepsi kapalı, sadece duvar nişindeki küçük bir makine hafifçe ötüyor. Tavana baktığımdaysa parıldayan ufak ışıkları görüyorum, minik yıldız takımları oluşturacak şekilde ayarlanmışlar.

Bir an çoktan ölmüş olduğumu düşündüm.

"Hastanedesiniz, Bayan Faro," dedi ve ona yine boş boş bakınca kaygılı göründü. "Adınız bu, değil mi? Bayan Faro – kaydınızda öyle diyor."

Kaydımda? Kaydım yok ki benim. Ben yokum, resmi olarak. "Ben hâlâ Yeşil Şehir'de miyim?"

Ani gülümseyişi yüzündeki yorgun kabuğu kırıp genç bir çocuğun arkadaşça bakışlarına yer açtı. "Evet, öylesiniz. Shifana Hastanesi'ndesiniz, Yeşil Şehir'in en iyisi. Ve ben de Dr. Asfour..." Duraksadı. Şunu fark ettim: Kontrolüm tamamen onda. Bildiğim kadarıyla, hastane yatağında yatıyor olmamın sebebi o olabilir, yılan misali par-

maklarımdan geçen kabloların, midemde yetişen bu sancı çiçeğinin.

Monitörden küçük bir cızırtı çıktı. Gözlerim ekrana kaydığında üzerindeki sayıların yükseldiğini, kulaklarımda hızla atan gümbür gümbür nabzımla eşleştiğini gördüm.

Adam şöyle bir monitöre, sonra tekrar bana baktı. "Ben Julien," diye fısıldadı. "Burada doktorum. Endişelenmenize gerek yok. Sizi incitmeyeceğim."

Kafamla onayladım, sanki benim için ağrılar içinde bir hastanede uyanmaktan daha mantıklı bir şey olamazmış gibi. Adımın Bayan Faro değil Sabine olduğunu söylemek için ağzımı açtım ama sancı beni geçici olarak dilsiz kıldı.

"Neden buradayım?" Sesim boğazımı tırmalıyordu. "Ne oldu bana?"

"Oturabilir miyim?" Julien sandalyeyi yatağın kenarına çekti ve kenarına tünedi. Kafasını bir yana eğdi kuş gibi mavi gözleri o kendisini izlememe izin verdikçe parlaklaşıyor, bakışları keskinleşiyordu.

Gözlerim artık daha net; çenesindeki soluk sarı kirli sakalı ve gözlerinin altındaki hafif torbaları görebiliyorum. Boyu epey uzun, neredeyse cılız, bilekleri çekip uzatılmış gibi ve belirgin bir âdemelması var. Uzun bacakları doktor ceketinin altından çıkmış. Yaşam henüz yara izlerini yüzüne kazımamış; alnı pürüzsüz ve kırışıksız.

"Siz... doktor olmak için... fazla gençsiniz," dedim elimden geldiğince küçümseyici bir şekilde. Ama kelimelerim acınası bir kedi miyavlaması gibi çıktı. Burnumdaki boru net konuşmamı zorlaştırıyor.

Güldü, kısa, patlayıcı bir ses, sanki ters köşe olmuş gibi. Aynı zamanda teni kırmızının daha önce hiç görmediğim bir tonuna döndü. "Teşekkür etmek için harika bir yöntem."

Ne için teşekkür? "Bu doğru. Daha genç görünüyorsunuz... benden."

"Yirmi altı yaşındayım." Rengi yoğun ve parlak kaldı.

Kaşlarımı çattım. "Yine de... doğru değil." Kelimeleri bulmakta güçlük çekiyorum. Keşke kafamı tekrar yastığa gömüp uykuya dönebilsem. İçinden çıktığım karanlık sulara savrulsam geri, acının olmadığı, bulantının olmadığı, arkadaşımmış gibi benimle konuşup duran tuhaf adamın olmadığı.

İfadesi hoşnut ve rahat duruyor Hâlâ. Mavi gözleri ipucu için beni arıyor. Gözlerimi kaçırıyorum. "Tekrar kötü hissetmeden önce bana neden burada olduğumu anlattın."

Arkasına yaslanıp iç geçiriyor. Monitörden gelen biplemeler yeniden hızlanmaya başladı, başlamadan önce bir anlığına kaşlarını çatıyor:

"Bu sabah erken saatlerde biri sizi hastanenin kapısına bıraktı. Bilinciniz kapalıydı ve şoktaydınız. Sizi hemen ameliyata almamız gerekti."

"Ben... ameliyat mı oldum?" Bu bütün sancıyı açıklıyor, deminki anestezi ve bulantı konuşmasını da.

"Ektopik gebelik yaşadığınızı öğrendik, sol yumurta kanalını parçalamıştı. Ne kadar süredir hamilesiniz, biliyor musunuz?"

Hamile mi? Sözcük kafamda sekiyor, alnıma ve koltuk altlarıma ter damlaları topluyor. Küçük makinenin ötüşü daha da hızlandı şimdi.

Ellerim içgüdüsel olarak karnıma gitti ama parmaklarımın tek bulabildiği gazlı bez, kendi tenimin güven verici hissi değil. "Bu imkânsız! Anlamıyorum. Ne anlatıyorsunuz bana?"

"Üzgünüm, Bayan Faro..." Uzanıp tuttuğu bileklerimi bedenimden uzaklaştırdı. "Yapmayın, Bayan... Lütfen. Kendinize zarar vereceksiniz. Şu an hissettiğinizden daha kötü hissetmenizi istemiyorum."

Bir an mücadele edip tutuşuna direndim ama sonra gevşedim.

"Bilmiyor muydunuz?" diye sordu, nazikçe. Yüzümün çöktüğünü görünce, gözleri perişan bir ifadeyle kocaman açılmıştı.

Utançla, hıçkırarak ağlamaya başladım. Bileklerimi bırakıp sandalyesinin ucuna oturdu, ağlamamı izliyor. Hareket etmiyor, ses çıkartmıyor.

Beni sarsan hıçkırıklar midemi o kadar acıtıyor ki onları tekrar yüzeyin altına itiyorum. Ne sözcükler ne de düşünceler, yalnızca sessiz umutsuzluk. Nasıl hamile kalmış olabilirim ki?

Tepemizdeki küçük ışıklar parlıyor; bazıları açılıyor, bazıları kapanıyor, kafamızın üstündeki takımyıldızları değiştiriyorlar. Çevremizi saran hastane vızır vızır çalışmaya devam ediyor, gerçi bu odanın kapısının ardında olup bitenlerin sesinden korunuyormuşuz gibi duruyor.

Bekliyor. Sabırlı. Ben derin bir iç çekene dek belki on dakika geçti. Bunu doğru yorumluyor: Şahsi gizemimi yendim, bir süreliğine.

"Bütün bunların sizin için nasıl bir şok olduğunu görebiliyorum. Üzgünüm."

Bana yaptıkları –*yaptığı*– şeylerin bir kısmını fark etmeye başladım. Tam olarak ne olduğunu anlamıyorum ama midemin alt tarafındaki yaranın hissiyatı, parmağıma bağlı nabız monitörü ve boğazımdaki sızı yalan söylüyor olamayacağını gösteriyor.

"Şimdi, Bayan Faro. İzin verin size başınıza neler geldiğini anlatayım. Eğer anlamadığınız bir şey olursa lütfen sorun bana."

Biri beni sahte bir isimle vaftiz etmiş, Faro. Bu hastaneye gelip birilerinin benden bir şeyler kesip çıkarmasını ben seçmedim. Gerçekten de hamile miydim? Bütün bunlar bana kim olduğumu ve nereden geldiğimi itiraf ettirmek için tasarlanmış yalanlar olabilir. Boynunun yanında Dr. Julien Asfour'un bir Shifana çalışanı olduğunu onaylayan bir yaka kartı var.

Düzgün düşünemediğimi biliyorum ama huysuz bir hassasiyet ânında şöyle mırıldandım: "Bana Julia deyin."

Aşağı bakıyor, ona gerçek adımı söylemediğimi anladı.

"Peki, Julia. Şimdi: Ektopik gebelik, döllenmiş yumurtanın olması gereken bir yerde sıkışması demek. Normalde rahim boyunca aşağı yol alıp kendini rahim duvarına yerleştirir."

Anlattığı şeylere dair okul yıllarımdan kalma belli belirsiz bir fikrim vardı. Yine de tıbbi prosedürler hakkında konuşurken, yönerge verirken ya da ders anlatırken herkes cihaz kullanıyor. Bu Julien Asfour'un üstünde cihaz falan yok ama. *Ne garip,* diye düşünüyorum. Ben cidden hastanede miyim? Yoksa rüya görüyorum da Panah'taki yatağımda mı uyanacağım? Belki de öldüm ama henüz farkında değilim.

Kafamda birden Lin'in suratı belirdi. Ona nasıl ulaşacağım? Daha kendim bile anlamamışken ona neler olduğunu nasıl anlatacağım?

Oda etrafımda dönmeye başladı. Julien kafamın halinden bihaber, hâlâ konuşuyor.

"Ama sizin durumunuzda, yumurta kendini yumurta kanalına yerleştirmiş ve orada büyümeye başlamış. Yaklaşık beş haftadır orada olduğunu düşünüyoruz, fazla büyümeden önce. Sonra kanal patlamış. Kan kaybından şoka girmişsiniz. Sizi hemen ameliyat etmem gerekti. Kocalarınızın rızasını almak için bekleyemezdik..."

Bana bir bakış atıyor ama sessiz kalıyorum.

"O yüzden embriyoyu ve yırtık yumurta kanalını çıkartmak için acil operasyon gerçekleştirmemiz gerekti. Ayrıca kan nakli yaptık. Artık tehlikede değilsiniz."

"İyi haber, yalnızca sol taraftı. Sağ kanalınız hasar görmemiş. Gelecekte çocuk sahibi olabilirsiniz... Sorun ne, Bayan – Julia?" Yüzünde yeni bir alakayla bana doğru eğildi. "Canınız mı yanıyor?"

Kafamı salladım ama yüzüm gerçekleri ele veriyordu. Julien aramızdaki birkaç santimlik mesafeye eğilip elini omzuma koydu. Avuç içi tenimde sıcacık hissettiriyor, sanki bana güvenlik ve selamet aktarıyor gibi ya da belki arkadaşlık, yapabildiği şekilde. Herhangi bir

talep olmadan, yalnızca beni rahatlatmak için kurulmuş olan bir fiziksel temas, gözlerime yaşlar doldurdu. Kafamı yana çeviriyor ve onlara teslim oluyorum.

"Çok yorgunsunuz. Biraz daha dinlenmelisiniz. Daha iyi hissettiğinizde daha çok konuşabiliriz."

Artık monitöre bakıyor, ekrana dokunuyor. Bir bip sesi duyuyorum, sonra taze bir uyuşturucu dalgası sistemime nüfuz ediyor ve ağrıyı öldürerek beni yeniden geriye itiyor.

Konuşması bitmeden uyuyakalıyorum. Gözlerimi kapatmadan önce gördüğüm son şey, parmakları gözyaşlarımla ıslanmış elini omzumdan çekerken yüzüne yayılan kızarıklık.

REUBEN

Sabine'in konumunun koordinatları Reuben'ın ekranında vızırdıyor, bir fincan çayı ise arabasını hızla Şehir'e sürerken hâlâ bahçesindeki bankta soğuyordu. Kendisinin gitmesi başkasını göndermesinden çok daha güvenliydi; gizlilik konularında yalnızca kendine güvenirdi. Ayrıca kimse onun nereye gittiğini ya da neden gittiğini sorgulamazdı.

Yeşil Şehir'in Joseph'ın yaşadığı bölgesine gitmesi yirmi dakikasını aldı. Reuben arabasının elektronik kontrol noktalarındaki Kurum sicillerinde çıkacağından endişeli değildi. Yeşil Şehir'deki herhangi bir noktada trafiği durdurabilir, üst geçitlerini ya da yeraltı kavşaklarını kapatabilirdi. Silahını tehdit edercesine savuran üniformalı bir kendini bilmez tarafından sorgulanmazdı – ki o silahın o adamda olmasının sebebi zaten büyük ihtimalle Reuben'di. Kurum herkesi izlerdi ama üst düzeyler kendileri için eksiksiz mahremiyet, özerklik ve dokunulmazlık konusunda ısrar etmişlerdi. Onların sınırsız özgürlüğü diğer herkesi hizaya getirdi: Mutlak yurttaşlık düzenini garantisi edebilmek için mutlak güce ihtiyaç vardı.

Lin'in ona itaat edip Panah'a dönmüş olmasını umuyordu. Lin'in itaatkâr biri olduğu söylenemezdi, hatta onun ricasına itaat edip Sabine'i içinde olduğu tehlike her neyse ondan kurtarmak için bu çılgınca atılımı yapan kendisiydi.

Ah, Lin. Lin hakkında daha önce kendine binlerce kez söylememiş olduğu ne söyleyebilirdi ki? Onu reddedemezdi. Hiç edememişti. İlişkileri başladığından beri kadın onu yönetiyor, o da bundan keyif alıyordu. Birlikte geçirdikleri daha ilk gecede bir tür beceri ya da büyüyle bedenini fethetmiş, onu esir almıştı.

Yeşil Şehir hiyerarşilerle ayaktaydı: fakirin üstünde zengin, zayıfın üstünde güçlü. Ve hepsinin de üstünde, Liderler, krizdeki toplumların üzerinde dönen uyanık şahinler. Reuben dindar değildi ama bazen onun güce doğru meteor gibi yükselişini hangi tanrının denetlediğini merak ediyordu. Hangi tanrıydı onun tepede kaldığından, düşmanlarını atlattığından, her geçen sene daha da kudret kazandığından emin olan?

Belki de savaş tanrısıydı teşekkür etmesi gereken. Savaş fikri Reuben'ı hep büyülemişti. Okuldaki derslerinde, yeni Yeşil Şehir'in ilk liderlerinin gücü doludizgin nasıl ele geçirdiklerini ve Son Savaş'ın kaosunun yarattığı vakuma nasıl girdiklerini hep ilgiyle dinlerdi.

"Son Savaş" terimi aslında yanlış bir isimlendirmeydi; tek bir çatışma değil, eski Doğu Akdeniz'den eski alt kıtalara dek tüm Asya'da süren bir savaşlar serisiydi mevzubahis olan. Şam ve Irak'tan deniz kıyısı boyunca uzanan eski Dindar bölgelere, Afrika'nın kuzey şeridi boyunca uzanan yeni Dindar bölgelerdeki monarşilere: Tarih kitapları toplu göçün, eski sınırların çözünmesinin ve yerlerinden edilen eski kralların ve diktatörlerin vahim günlerinin kaydını tuttu.

Üniversitede, Reuben titizlikle Savaş üstüne çalıştı, görünürde sarsılmaz olan güç yapılarının, içeriden ve dışarıdan gelen birden fazla ağır kuvvetin altında nasıl un ufak olduğuna eğildi. Bu kuvvetler, tarihçilerin üç dalga dediği şeyin altında toplanıyor, toplumun temellerini birdenbire değil, onyıllar içinde yavaşça çökertiyordu.

Yeşil Şehir'de ilk dalga doğudan geldi. Yirmi birinci yüzyılın ortalarında Güney Asya'da ezici bir iklim değişikliği yaşandı, eşi ben-

zeri görülmemiş şiddette yağmurlar ve sel aylar boyunca aralıksız sürdü. Çamur kaymaları ve heyelanlar kuzeydeki bölgelerin altyapılarına o kadar hasar vermişti ki birtakım nükleer tesislerin yerleri ifşa oldu. Militanlar silahlara el koydu ve birbirlerine ateş açmaya başlayıp karanın çoğunu yok ettiler.

Şok dalgaları hem doğuya hem de batıya yayıldı, yalnızca yaşamı değil, milyonlarca hektarlık tarıma elverişli araziyi ve içilebilir suyu da beraberinde götürdü. İkinci dalga bölgedeki tüm devletlerin ekonomik istikrarını bozdu, Çin'den Avrupa'ya uzanan ticaret yollarını kapattı sanki dünyanın bir kısmı şipşak kesilip atılmıştı.

Bütün öğrenciler üçüncü dalganın ne olduğunu bilirdi, Yeşil Şehir'deki kadınların ölmeye başlayışını ve Yeşil Şehir'in anarşiye boğuluşunu doğrudan ebeveynlerinin ya da ninelerinin, dedelerinin ağzından dinlemişlerdi. Genç adamlardan oluşan ekipler, çeteler halinde şehrin sokaklarını gezip vahşi suçlar işliyorlardı – hırsızlık, özel mülklerin yıkımı, saldırı, tecavüz. Cinayet oranları zirvelere çıkmıştı. Yeşil Şehir'deki yaygın âdet ön kapıları ardına kadar açık bırakmaktı, sığınacak bir yere ihtiyacı olan herhangi birini karşılamak için. Dediğine göre Reuben'ın babası, Yeşil Şehir'in sonsuza dek değiştiğini geçtiği sokaklardaki evlerin hepsinin kapılarının kilitli olduğunu fark ettiğinde anlamış.

Reuben'ın babası hiç Kurum'a katılması için davet edilmedi ya da Sürdürüm Bürosu'na ya da Yeşil Şehir'de Olağanüstü Hâl ilan eden Liderlerin arasına. Güvenlik talimatları ona da diğer herkes gibi geldi; adamları sokaklardan uzak tutmak için konulan akşam 7'den sonraki sokağa çıkma yasağına uymak zorundaydı, hiçbir zaman o suçlulardan biri olmamış olsa da.

Tüm çocukluğu boyunca babasının tüm bildirimlere uyup Kurum'dan korkmasını izleyen Reuben, kimin güçlü, kimin zayıf ve kimin hiç kimse için bir şey ifade etmeyecek denli önemsiz olduğu ko-

nusunda muazzam bir farkındalığa ulaştı. Babası ikinci kategoriye giriyordu; Reuben ilki dışında hiçbir kategoriye dâhil olmayacağına yemin etti. Babasının katlandığı aşağılanma ona göre değildi. Reuben hiçbir zaman evlenmemeye karar verdi, elitlerin arasına doğru gerçekleştireceği dikey gidişata odaklanacaktı. Zengin ve güçlü olduğunda hayatının nasıl olacağına dair kafasında bir imaj vardı; diğer çocuklar oyuncaklarla ya da oyunlarla meşgul olurken o resmin konturlarına ve detaylarına odaklanmaya takmıştı. Onlar oyun oynarken Reuben Liderlerin yaptıklarını okuyor, ünlü konuşmalarını ezberliyordu. Onu herhangi bir oyun sahasında ya da sınavlarda geçtikleri zaman, egzersizlerine ya da çalışmalarına iki kat eğiliyor, nihayetinde günlerini gösteriyordu. Bir yetişkinin tahammülüne ve disiplinine sahipti, bir oğlanken bile bir adam kadar duygularına hâkimdi ve arkadaşları yalnızca çocuk parkında ağız dalaşı yapan veletlerden ibaretti.

Kimse Reuben Faro'yu ağlarken görmemişti.

Yıllar içinde, Reuben çalışmalarında kendini iyice geliştirdi ve güçlü babaları olan sınıf arkadaşlarıyla dostluklar kurdu. O babalara "amca" diye hitap ediyor, onlarla saygılı ama kendinden emin bir biçimde konuşuyordu. Bu laubalilikten rahatsız olmuyorlardı, hatta hoşlarına gidiyor, bunu şaşırtıcı buluyorlardı. Kendi oğulları hiçbir zaman yaptıkları işe böyle bir ilgi göstermemişti. Oysa bu yeni çocuk, uzun boylu ve yakışıklı, spor alanında tam bir yıldız ve meslekleriniin her bir yönü onu büyülüyor. Zamanla onu kendi kısa, sıska ve sosyal açıdan tuhaf kaz yavrularının yerine sahip olmayı istedikleri asıl oğul olarak görmeye başladılar. Ona işlerini anlatıp mahrem resmi sırların ipuçlarını vererek Reuben'ın iştahını kabarttılar.

Reuben titizlikle amcaları üzerine çalıştı, olmak istediği adamın planlarını aradı, kendi yaşamındaki babasının değil – sessiz, uşak gibi itaat eden, ruhtan ve güdüden yoksun, sanki tüm kanı çekilmiş

bir ceset gibi. O amcalarının önemli ve heyecan verici yaşamına açık açık hayranlık duyuyordu, sahip oldukları güç babasının zayıflığıyla nasıl da bir tezat içindeydi.

Reuben'ın amcaları, üniversiteye gittiğinde de onu takip etmeye devam ettiler. Diplomasını aldığında hediyeler ve tebrikler yolladılar. İçlerinden biri, Yeşil Şehir Lideri olması için tüyolar verdi, direkt kendi himayesi altında Kurum'da staj ayarladı – oğlu, Reuben'ın onur belgesiyle mezun olduğu sene okulu bırakıp Ordu'ya katılan adam. Genç adam, savaş başladıktan onyıllar sonra bile hâlâ Doğu Akdeniz'in kontrolü için savaşan bir grup kuzeyli militanla birlikte ufak bir çarpışmada öldürülmüştü.

Amca, oğlu için uygun görülen bir süre kadar yas tuttuktan sonra yaşamını, oğlu için umduğu ve heveslendiği ne varsa onları Reuben Faro'nun ayaklarına müsrifçe sermeye adadı. Amcasının iltimasıyla Reuben üniversiteden mezun olduğunun ertesi günü Kurum'a katıldı.

Zaferden zafere koşuyordu. İlk birkaç yılında büyük bir kaçakçılık ağını çökertti, gelinleri bölge dışına kaçıran trafiği durdurdu, altına dayalı dijital jeton dolandırıcılığını ortaya çıkarttı ki ortada altına dair hiçbir şey yoktu. Beş yıl içinde terfi almış, bölüm şefi olmuştu.

Başarısı Kurum'un efsanesi oldu.

Yeni ayrıcalıklarını kendine sadık bir çevre kurmak için kullandı: Kurum ve Büro'nun bürokratları ve çaylak Yetkilileri. Onları haftalık şuralarda topluyordu, onlar da inançla geliyorlardı, haftalar boyu, sanki onun yakınında olmak onları da birer balon gibi şişirecekmiş de hiyerarşide onun gibi yükseleceklermiş gibi. Bir gün bu küçük adamlardan biri onun halefi olabilirdi. Kim olurdu? Hazinedeki ıvır zıvırları cebe indirme alışkanlığı olan Süleyman mı? Orduda görev aldı ve bir gözünü kaybetti diye, görüşünden azalanı zekâsına kattığını zanneden Behrani mi? Doğu Akdeniz bağlantıları sayesinde

Kurum'da şu anki konumuna gelen Zimmer mı? Bu, kendi güneşi nihayet battığında yerine içlerinden kimin doğacağını umursaması için çok uzak –büyük ihtimalle Reuben'ın ölümünden sonraki– bir gelecekti.

Panah'ı keşfetmek, Reuben'ın planının bir parçası değildi. Beş yıl önce günlük aldığı istihbaratlardan birinde, bir kadının hastaneler için ayrılan erzaklardan yasadışı kripto para karşılığı yemek satın aldığı ortaya çıkmıştı. Reuben, Yeşil Şehir'in kuruluşlarına yemek sağlayan şirketleri araştırdı ve içlerinden birinin kargo servisinin Şehrin dışına, herhangi bir hastane, üniversite ya da hapishaneden kilometrelerce uzağa rastgele yolculuklar yaptığını keşfetti.

Kargo servisinin sahibi sorgu için getirildi. Sadece Kurum'dan bahsetmek bile çoğu Yeşil Şehir vatandaşını dize getirecek kadar korkutmaya yeterdi; adam neredeyse Reuben sorgu odasına girdiği an çözülüverdi. Kendisine Yeşil Şehir'in kuzeyindeki çölde bir ambara ayda iki kez bakliyat, pirinç ve kurutulmuş sebze götürmesi karşılığında yüksek miktarda illegal para ödendiğini itiraf etti.

"Kiminle anlaşıyorsun? Alıcı kim?" diye sordu Reuben. Sandalyede arkasına yaslanmış, keyifle karşısındaki ter-lekeli kıyafetleriyle dikilen tüccara bakıyordu. Daha onu dövmeye bile başlamamışlardı –en eski yöntemler en iyi çalışanlardı, şaşırtıcı bir şekilde– yine de adam daha şimdiden gözyaşlarıyla sözcüklerini birbirine karıştırıyor, korku hıçkırıkları arasında bağışlanmak için yalvarıyordu.

"Adını bilmiyorum. Ben sadece kadının bana bırakmamı söylediği yere malları bırakıyorum. Onunla hiç tanışmadım."

"Kadın mı?" Bu Reuben'ı sandalyesinde doğrultmuştu.

Adam gözyaşlarını yutup kafasını kaldırdı. "Bence o kadın kerhane işletiyor ya da onun gibi bir şey. Bir kadın başka niye böyle bu kadar çok yemek alsın ki? Ne olur, artık gidebilir miyim?"

Reuben onu baştan ayağa inceledi. Sefil bir teslimiyet temsili

sunmak adına herkes sesini titretebilir ya da çökük bir duruş sergileyebilirdi. Ama adamın gergin gergin yeri delen çıplak ayakları ve Reuben'ın gözleriyle buluşunca çabucak kaçıveren anlık, yakaran bakışları onun dürüstlüğüne ihanet ediyordu. Yine de tüccar daha erken salıverilmek için itirafını süslüyor olmalıydı.

"Bana konumun koordinatlarını verdikten sonra. Ve iletişim kodlarını."

Adam denileni yapmıştı ama Reuben onu yine de beş yıllığına hapse attı ve sonra da aklından çıkarttı.

Konumun takibinden bir şeyler çıktı. Onyıllar önce bir çift bilim insanı Yeşil Şehir'in hemen dışındaki toprakların, savaş bittikten yirmi yıl sonra Son Savaş'taki nükleer patlamaların radyasyonunun ne kadarını emdiğini görmek için bir araştırma ruhsatına başvurmuşlardı. Uygulamada iki isim geçiyordu: F. Dastani ve I. Serfati. Ilona Serfati Sürdürüm Bürosu için çalışmıştı; Kadın Vatandaşlar İçin Elkitabı'nın esas yazarıydı. Ve ikisi de ruhsatta yazan süreden az bir zaman sonra ortadan kaybolmuştu.

Reuben *Serfati* ismiyle bir not oluşturdu ve onu Sürdürüm Bürosu kayıtlarında taradı. Bulduğu şey, annesinin ölümünün ertesinde kalburüstü bir mahalledeki sakin bir sokaktan kaçırılan bir kızın çözülmemiş dosyasıydı. Bu Ilona olamazdı, yıllar uyuşmuyordu. Ama kız, Lin Sefrati, şimdi kırk yaş civarında olmalıydı.

Serfati... Reuben ismin notunu oluşturup yanına *kaybolan kadınlar ve kaybolan kızlar...* yazdı.

Çocuğun bir fotoğrafını buldu ve dijital olarak yaşlandırdı; saniyeler içinde bebek bir çocuğa dönüştü, sonra bir ergene, sonra da bir kadına. Gizli alıcı o muydu, bu ekranındaki kadın? Yeşil Şehir'de gerçek kadın genelevi yoktu, ama bu kadar yemeği kimin için alıyor olabilirdi? Tek miydi, suç ortağı var mıydı? Yeşil Şehir'in güney sınırlarında aktif olan asilerle mi çalışıyordu?

Fotoğrafını inceledikçe gözleri kısıldı. Bu Lin Serfati denen kadının sakin bir yüzü ve kendine güvenen, serin bakışları vardı. Gelgelelim, kıvrılmış dudaklarında ve yanaklarında sıcacık bir dişilik hissediliyordu. Aklına onun yakaladığı ilk kadın olacağı geldi. Ama önce onu bulması gerekiyordu.

Bu gizemli kadına bir sinyal gönderebilmek için kontrol edilemez ve denetlenemez Derin Ağ üzerinde tüccarın verdiği iletişim kodunu kullandı. Yeşil Şehir'deki herhangi bir vatandaş bunu kullanırken yakalansa ciddi şekilde cezalandırıldı ama Kurum'un gizli kapaklı aktiviteleri konusunda çok işe yaramıştı. Kodesteki tüccarın ağzından, Reuben ona anlaşmalarındaki bazı madde ve şartları değiştirmek istediğini söyledi. Buluşabilirler miydi? Kadın şüphelenmesin diye tüccarla olan iletişimi sırasında onun kullandığı dili ve deyimleri kullanmaya dikkat ediyordu.

"Bu mümkün değil," diye yanıtladı, sorusundan tam yirmi dört saat geçtikten sonra. "Ne değişiklik ne de buluşma. Anlaşmamız bir sene boyunca geçerli. Zamanı geldiğinde yeniden pazarlık yapacağız."

Reuben kadının üslubuna alayla gülmeden edemedi. Kraliçe edasıyla illegal işler. Neyin kraliçesi, bir grup direnişçinin mi? Hiçbir şey için kanıtı yoktu, bunu biliyordu. Büyük ihtimalle bir adi suçluydu, bir karaborsacı. Ya da ondan bile değersiz. Ya o ve bir grup diğer insan Yeşil Şehir'deki adamlara izin verilmeyen seksüel servisler sunuyorlardıysa? Bunu nasıl bilmezdi? Eğer kadından gerçekten bir fahişeyse ne sunacağını görmek isterdi.

Birkaç hafta sonra tekrar denedi, ona bir tüccar olarak Kuzey Afrika bölgelerinden bir miktar kaçak esrar getirttiğini yazdı – hakiki maldı, o hiçbir işe yaramayan elektronik esrarlı sigaraların içine konulan uyduruk zımbırtıdan değil. Biraz denemek ister miydi? Her zamanki kuryeye güvenemezdi. Onu ne zaman görebilirdi?

Bundan sonra Reuben onu gücendirdiğinden emin oldu ya da kor-

kutup kaçırdığından. Yanıtı için bekledikçe bir sonraki vuruşu isteyen bağımlılar gibi sabırsızlanmaya başladı. Tam bir gün geçti ve Reuben planının geri teptiğinden kuşkulanmaya başladı. Onu kaçmadan önce hızlıca bulabilmek için birtakım güvenlik detaylarıyla uğraşması gerekecekti. Tam emri vermek üzereydi ki kadından mesaj geldi, buluşmayı kabul etmişti. Daha fazla birbirlerinin etrafında dönüp durmadan, yalnızca buluşmanın zamanını belirten işten anlayan bir not: yarın gece, 11, tarafsız bir bölgede: "Ben yalnızca gece çalışırım."

Demek uyuşturuculardan hoşlanıyordu; onu içeri alma zamanı geldiğinde tuzağa çekecek bir şey daha. Şehir Parkı'nın doğu tarafındaki serada buluşmayı teklif etti, Yeşil Şehir evlilikleri için popüler bir mekândı. Geceleri kimse oraya gitmezdi ve olağan Güvenlik devriyelerinin de o saatlerde onları rahatsız etmeyeceğinden emin olabilirdi (bunu ona söylemedi). Orada gizlilik içinde buluşabilirler, karanlığın ve sessizliğin içinde, güvenle konuşabilirlerdi.

Kadın kabul etti, sonra da iletişim panelini kalıcı olarak kapattı.

Geleceğini biliyordu, efendisinin koluna dönen bir şahin gibi. Kafasında onun tutuklanışını kurgularken, vahşi, neredeyse cinsel bir istekle saatlerin geçmesini bekledi. Onunla dövüşür müydü, kaçmaya çalışır mıydı, yoksa süklüm püklüm otoritesine boyun mu eğerdi? Avucunda başarının keskin heyecanını hissetti, bıçağın açtığı ilk kesikle kanın tenin yüzeyine fışkırması arasındaki ânın sarsıntısını.

Reuben akşam onda seraya doğru sürdü. Önümüzdeki hafta Kolachi'den gelecek bir kodaman için o bölgede bir temizlik harekâtı yapacağı bahanesiyle bölgeyi boşalttırmıştı. Haftanın sonunda kodamanın karşılama töreninin gerçekleşeceği parkın doğu bölgesini bizzat araştıracaktı. Hayır, yanına kimseyi almak istemezdi. Ve orada bulunduğu süre boyunca da yalnız olmak istiyordu. Astları emirlere uydu; ona memnuniyetsizlik vermekten tırsıyorlardı.

Reuben parka vardığında başka kimse yoktu, Güvenlik devriye-

leri, hatta bakım elemanları bile. Şehrin uzak ışıkları ileride hafifçe parıldıyordu ama karanlık ve mahzun sessizlik parkın sayısız mucizesini bir sis perdesiyle örtüyordu: yağmur ormanı simülasyonu, devasa besin bahçeleri, kurakçıl peyzaj terasları... Gün içinde hepsi kalabalıkla dolup taşıyordu ama şimdi bomboş ve yavanlardı. Reuben hepsini uzun adımlarla geçip çağlayan akarsuyun kenarına yöneldi. Endişeyle, karşıya, sudaki adanın üstünde bulunan soğutulmuş seraya geçebilmek için köprünün açılıp düzleşmesini bekledi.

Ön kapıdan içeri girdi –hükümete ait tüm binalara ve kamu alanlarına direkt erişimi vardı– ve kapının kilidini açık bırakabilmek için bir kod girdi. Seranın etrafını saran serin, nemli havasına alışmak biraz zamanını almıştı. Küçük fosforesan ampuller kıvrılan yolları aydınlattı ve ateşböcekleri, kandilkurtları ve biyoışıltılı kırkayaklar hareket ederek titreşen ışık zerreleri halinde her bir yanı ışıldattılar.

Reuben, fazla büyük nilüfer yapraklarının, ıslak ve karanlık çay fincanları gibi suyun yüzeyini kapladığı havuzun kenarına yanaştı. Yanına oturup hafifçe yosunlu, küflü kokuyu içine çekti; elini şöyle bir suya uzattı ve hemen çekti; gülümseyerek bir balık parmaklarının ucunu kemirerek hiddetli konsantrasyonunu bozsa da kapıları izleyip gelmesini bekleyerek. Bir şeyin onu en son ne zaman gülümsettiğini hatırlayamadı, özellikle de tutuklamadan önce o diş gıcırdatan adrenalin içinden böyle aktığında. Ama damlayan suyun ve bitkilerin arasına gizlenmiş gekoların tıkırtılarının kesikli sesleriyle uyum sağladığı bu perde arasının tadını çıkartırken buldu kendini. Planında her şey yerli yerindeydi ve tek yapması gereken kraliçenin, onu mat etmek için işaretlediği kareye adım atmasını beklemekti. [7]

Kadın seranın kapısında belirdi, yekpare siyah duvağının ardında hayaletimsi ve biçimden yoksun görünüyordu. Reuben pustuğu yerden kadının etrafa göz gezdirişini, sonra kapıyı açıp hole adım atışı-

7 Kraliçe, vezirin İngilizcedeki karşılığı (ç.n.)

nı izledi. Tepesinde yay çizerek yükselen cam tavan ve nemlendiricilerden gelen serin havanın nazik devinimlerle bedeninin etrafında dalgalandırdığı duvağıyla, hâlâ yeterince gerçek görünmüyordu.

Reuben kendini kalkıp sakince hareket etmeye zorladı, ona sanki bir eşikte duruyormuş da yakınına çok hızlı gelirse devrilebilirmiş gibi yaklaşıyordu. Onunla yüz yüze geldiğinde, nefesini tuttu ve kalacak mı yoksa kaçacak mı diye görmeyi bekledi. Kaçmaya kalkarsa iki saniye içinde ensesinde olurdu. Ama kadın duvağını kafasından geriye atarken bacakları titreyen ve midesinin çukurunda çekimin yarattığı muazzam tekmeyi hisseden Reuben oldu. Yakınındayken şimdi onun Lin Serfati olduğunu görebiliyordu ama dijital fotoğrafı yalan söylemişti. Yüzünde, hiçbir kameranın yakalayamayacağı tipte bir güzellik ışıyordu: Mükemmel simetrik hatlar, duyguların değişen manzaralarına ev sahipliği yapan yarı saydam bir ten – cüret, korku, katiyet, şüphe. Melankoliyi tanıyor gibi görünen keskin ela gözleri, onu muhalif bir bakışla incelemiş, olduğu yere sabitlenmesine sebep olmuştu.

"Lin Serfati?" Sesinin otoriter çıkmasına uğraşmıştı ama içten içe öksüz bir çocuk gibi hissediyordu. Kalbi hızlandı, kulaklarında zonklamaya başladı. Onun kim olduğunu nereden bildiğini ya da onun kim olduğunu merak ediyor olmalıydı. Reuben Faro'yu ismen ya da icraatlarıyla tanımıyor olması için uzun yıllardır yeraltında yaşıyor olması gerekirdi.

Kafasını salladı. "Kim olduğumu nereden biliyorsun?" Sesi alçaktı ve ayırdına varamadığı bir aksanı vardı. Nerede büyümüştü? "Ayrıca sen tüccar falan değilsin. Beni buraya neden çağırdın?"

"Ben Reuben Faro."

"Kim olduğunu biliyorum." Yüzünün aşağı kısımları yukarıya bakacak şekilde başını eğdi ve onu ölçercesine gözlerinin alt köşelerinden adamı süzdü. "Bu şehirde Reuben Faro'yu kim tanımaz ki?" Sonra,

beklenmedik bir şekilde ona yanaştı ve dudakları neredeyse kulaklarına değecekken fısıldadı: "Beni tutuklamak için mi buradasın?"

"Bu suçuna bağlı." Bütün vücudu nefesinin teninde bıraktığı hisle ürpermişti. Ona çok yakındı, kokusunu alabileceği kadar yakın. Geriye doğru çekilerek vücudundaki her bir hücrenin arzusunun tam tersini yaptı.

Kadın karanlıkta gülümsedi; o bunu görememişti ama sesindeki hafiflikten kendisiyle dalga geçildiğini anlayabiliyordu. "Burası da sorgulamalarını yürüttün yer mi?"

Ne cüretle böyle keyif alıyormuş gibi konuşabilirdi? Şu an şüphesiz ki kendisinin onunla oynuyor olması gerekirdi, tam tersi değil. Reuben'ın bedenindeki her bir kas tamamen hareketsiz kalmak için harcadığı çabayla gerildi. Kendini töhmet altında bırakmak istiyorsa konuşmaya devam edebilirdi. Hesaplaşmadan kaçmaya çalışırken kendi kendilerini tuzağa düşürmeleri Reuben için her zaman daha tatmin edici olmuştu ama kendine yalan söylediğini biliyordu. Tek isteği sesini daha çok duymaktı.

"Takdir edersin ki burası buluşmak için alışılmadık bir yer. Her yerde gözler var. Gerçi sanırım onların çoğu zaten sana ait."

"Seni saklandığın yerden çıkartmak için birtakım alışılmadık yöntemlere başvurmam gerekiyordu. Bulunması pek de kolay değilsin." Kanatlarını Reuben'ın yanaklarına sürten bir güve uçuştu. Onu kovadı, rahatsız olmuştu, ikisinin de neden burada olduğunun gerçekliğine yeniden aydı: onu tutuklayabilsin diye. Ama kadın vereceğini düşündüğü tepkileri vermiyordu, gözyaşları ya da korku yoktu. Şimdi pazarlığa başlar, diye düşündü ya da onu yolundan saptırmak için sarsak bir baştan çıkarma denemesine.

"Gelgelelim, sonunda beni buldun." dedi. "Ne de akıllıymışsın." Bedenini çevirip adamın yanından geçti, sanki nereye gittiğini tam olarak biliyormuş gibi yaprakların arasından kendine bir yol çiziyor-

du. Reuben hızlıca peşinden gitti, onu tutup kolundan yakalamak, sertçe çekmek ve Kurum'a sürüklemek istiyordu. Sorgu odasında, tüm gösterişinden sıyrılmışken bu kadar pervasızca davranmazdı. *Akıllı* mı? Daha önce kimse onun için bu kelimeyi kullanmamıştı. Zeki. Dâhiyane. Güçlü. Ama *akıllı?* Bu, sıkılmış bir izleyiciye yorgun numaralar sergileyen bir maymuna yöneltilecek türden bir iltifattı.

Yürümeye devam etmesine izin verdi. Neyse ki açıklığa gelince birdenbire durdu, küçük bir mağaradan çıkan şişe palmiyeleri, kafalarından biraz daha uzun olacak kadar büyümüşlerdi. Birkaç spot ışığı açıklığı ortaya çıkartıyor, etrafını saran kasvetin içinde bir ışık çemberi oluşturuyordu. Palmiye ağacının uzanan yaprakları, nazik parmaklar gibi Reuben'ın göğsüne dokundu.

Kadın tekrar konuştuğunda, sesinde daha önce orada olmayan bir yan vardı. "Suçlarımı zaten bilmiyor musun? Gönülsüzlük, isyan, başkaldırı. Hepsini de işledim." İnce uzun parmaklarını kaldırıp tek tek saydı, havadaki eli Reuben'ın suratının dibindeki bir lanet gibiydi. İşte beklediği muhalefet, öfke gösterisi buydu. Birdenbire, kadının avuç içini kendi yanağında, sızlatan bir tokatla hayal etti. O darbe için resmen iştahı kabarmıştı.

"Bana her şeyi anlatsan iyi edersin," dedi Reuben. "Öyle yaparsan sonuçları senin için daha hayırlı olur."

"Ah, sana her şeyi anlatacağım. Senin şu kutsal cinsiyet suçları listende bir şeyi atladığını biliyor muydun? Onun ne olduğunu tahmin edebilir misin?"

"Hiçbir şeyi atlamadık. Mükemmel bir sistem o." Bütün hayatını onu savunmaya adamış bir adamın kendinden eminliğiyle konuştu. Bu kadın neden onu bırakması için yalvarmıyordu? Koca koca adamların dizlerinin üstüne çöktüğünü, müsamaha göstermesi, yaşamı için yalvardığını görmüştü. Bu kadın sanki suçlu oymuş gibi bir de tersliyordu. Cidden işin ucunda neyin olduğunu bilmiyor muydu?

"*Senin* için mükemmel. Yeşil Şehir için mükemmel. Yenilen, yeniden nüfusu artır, Savaş sonrası içinde bulunduğumuz dengesizliği onar. Ama bütün iş *bize* düştü. Sistemin işlemesi için bel bağladığınız şey biziz. Büyük planınınız için rızamız olup olmadığını bize sormadınız bile. Kaldı ki hayır desek dinleyecek miydiniz? *Anlamak, kör rızadan iyidir.* Bizden hapishanelerimizi kendi isteğimizle seçmemizi istiyorsunuz. Oo, bakıyorum bu tabiri zaten biliyorsun. Ben o rezil Elkitabı'nın her bir kelimesini biliyorum. Mecburum."

Gerçekten bu derece sakin rolü yapıyor olabilir mi ya da içten içe ödü kopuyor mu, diye merak etti Reuben. Hiçbir adam bu kadar iyi oynayamazdı. "Ilona Serfati yüzünden mi?"

"Teyzem."

"Seni kaçıran o mu?" Bütün parçalar bir araya geliyordu. Ama soluk alıp verişi neden bu kadar ağırlaşmıştı? Zekâsı hâlâ çalışıyordu, bedeninin kadının varlığına verdiği her türlü düşmanca ve hayvani tepkiye rağmen. "O bize çalıştı, biliyorsun." Tepkisini görmek için dikkatle yüzünü izliyordu ama kendini o konuştuğu sırada dudaklarını izlerken buldu.

"Beni o kurtardı. Her şeyi o öğretti. Üreme çizelgeleri. Doğurganlık testleri. Bize hormonları dayayıp inek gibi çocuk üretmemizi bekliyorsunuz. *Her bir yeni bebekle, Yeşil Şehir ve Güneybatı Asya için yeni bir umut doğuyor.*"

"Öyle değil. Onurunuzu ve saygınlığınızı koruyoruz. Bu olmasa pazarda alınıp satılırdınız, köle gibi."

"Anlamıyor musun? Zaten öyleyiz." Sanki ona beğenmediği bir hediye vermiş gibi yüzünü ekşitti. "Lakin dediğim gibi Elkitabı'nda bahsetmediğin bir suç var. O kadar da akıllı değilmişsin."

Sanki her şey onun başının altında çıkmış gibi *sen* deyip durmasa keşke, diye düşündü. "Neymiş o suç?"

"Ret."

"Ne?"

Çenesini kaldırdı "Sisteminizin bir parçası olmayı reddediyorum. Tutukla beni, buna mecbursan."

Tam o anda kestane rengi bir tutam saç duvaktan kurtulup omzuna düştü. Onu eline dolayıp boğazının çizgilerini açığa çıkartacak şekilde kafasını arkaya çekmeye, sonra da parmak uçlarıyla boynundaki duvağın izini sürmeye dair bir istek bütün vücudunu ele geçirdi. Onu hangi kuvvet buna itti bilmiyordu ama dudaklarını onunkilere uzun ve sert bir şekilde bastırdı. Kadın ona direnmeye çalıştı ama kendini durduramıyordu. Bir an sonra o da kendini durduramaz hale gelmiş görünüyordu. Kadın kollarında titrerken onu öfkeyle, açgözlülükle öptü.

Öpüşme yardımcı olduğu kadar can da yakmış, dudaklarını morartmış ve dişlerini birbirine çarptırmıştı. Nezaket ya da kontrolden yoksun bir şekilde ellerini duvağından içeri soktu, kadın bacaklarını tüm uzuvları boyunca ona bastırırken o da omuzlarından kalçalarına, onun bedeninin tüm hatlarını hissediyordu.

* * *

Reuben arabayı Joseph'ın apartmanına sürdü ve ânında yerde yatan Sabine'i fark etti. Ağzından bir lanet kaçmıştı. Yüzükoyundu, siyah pelerini vücudunun üst kısmını gizliyordu, kolları ve bacakları bükülmüş, kırık bir oyuncak bebekti, bir kız değil. Lin onun için ne gibi bir şey yapabileceğini düşünmüştü ki? Lin'le yatmak başka, bir zamanlar yerin üstünde yaşamış bir Panah kadınına yardım etmek başkaydı; bu, tenkitten kaçamayacağı bir işbirliğiydi. Kurum onların kendi tasarımları olan düzenlerine müdahale ettiği için onu asla bağışlamazdı. Bu denli büyük bir ihlal, onun için bile ölümcül olurdu. Bir Kurum çalışanı ya da Lider için işbirliği, gönülsüzlüğün, isyanın

ve başkaldırının toplamından bile beterdi. İşbirliği vatana ihanete eşti ve bunun geri dönüşü yoktu.

Ama kızın bedeninde, adamı rahatsız eden bir şey vardı, sanki şu an bu noktada olmasında, farkında olmasa da onun parmağı var gibiydi. Onu orada bırakırsa başka birileri bulurdu ve işin izini Lin'e kadar sürebilirlerdi. Onu hemen alması lazımdı; bir sonraki adımı ona güvenli bir yere koyduktan sonra düşünürdü.

Arabanın açısını, o emniyet frenini çekip kapıyı açarken kızı koruyacak şekilde ayarladı. Sokağın aşağısına ve yukarısına doğru baktı, başka kimse yoktu, ancak her an robot temizlikçiler gelip kimyasal cümbüşü ve dezenfekte cihazlarıyla sokaklarda yuvarlanabilirlerdi. Joseph yüksek güvenlikli, düşük suçlu bir mahallede ikamet ediyordu; sabahın erken saatlerinde Kurum devriyeleri burada Yeşil Şehir'in kalabalık bölgelerine nazaran daha az görülüyordu. Yine de hiçbir zaman resmi olarak böyle bir açıklama yapılmamıştı ki Yeşil Şehir'in bütün yaşam alanlarının, izlendikleri için güvenli oldukları illüzyonunu daha iyi sürdürebilsinler. Joseph'ın binasının girişinde pusuya yatmış kimsecikler yoktu ama yine de birileri göğe yükselen kulenin yansıtıcı mavi camlarının ardından gizlice onu izliyor olabilirdi.

Reuben kendini koltuğundan dışarı attı, birkaç adım koştu ve Sabine'in üstüne çömeldi. Duvağını çekip yüzünü açığa çıkarttı. İlk bakışta hoş olduğunu söyleyebilirdi ama benzinin solukluğu alarm veriyordu. Onu kaldırıp hızlıca arabaya taşıdı, bir yandan da nazik olmaya çalışıyordu. Eğer bir kızı olsaydı o da dünyanın ona karşı nazik olmasını isterdi.

Bir an sonra arka koltuktaydı. Arabanın motoru kız için garip bir ninni mırıldanıyordu. Reuben kızın yaşam çekilmiş yüzünden, kapalı gözlerinden ve arkaya düşen kafasından dolayı alarma geçmişti. Kızın kollarını kaldırıp başını onların arasına sıkıştırdı ve ardından

kızın sırtının görünür olmasından rahatsız olarak üstündeki tuniği düzeltti. En azından ona onurunu verebilirdi.

Reuben sürücü koltuğuna geçti. Rotayı Shifana Hastanesi'ne ayarladı, sonra da güzergâhı sildi. Navigasyon olmadan da sürerdi, yolu yeterince iyi biliyordu ve buradan çok da uzak değildi. Hem orada Sabine'i Panah'a geri götürmeden önce iyi olduğundan emin olmak konusunda işe yarayacağını düşündüğü biri vardı, tabii götürebilirse. Kızı kontrol etmek için dikiz aynasına baktı. Göğsü inip kalkıyor görünüyordu, nefes aldığı için mi yoksa arabanın sarsıntısından mı, tam ayırt edemese de.

Pedalı neredeyse yere yapıştırarak gaza bastı. Ancak ayağını frenden çekip Joseph'ın kolonisinin olduğu sokakları çok geride bıraktığında kızın siyah duvağını yerde yatan bir kefen gibi kaldırımda, düştüğü yerde bıraktığını hatırladı.

Bölüm 3
Başkaldırı

KADIN VATANDAŞLAR İÇİN YEŞİL ŞEHİR RESMİ ELKİTABI'NDAN

Doğum kontrol yöntemlerinin kullanımı Yeşil Şehir'de kesinlikle yasaktır. Gebeliği önlemek ya da sonlandırmak için kullanılan maddeleri almaya ya da satmaya, pazarlığını ya da takasını yapmaya çalışırken yakalanan herhangi biri Sürdürüm Bürosu tarafından ciddi şekilde cezalandırılacaktır. Tüm vatandaşlar, bütün gebeliklerin sonuna kadar gitmesi konusunda her şekilde destek olmak göreviyle yükümlüdür; her yeni bebek Yeşil Şehir için yeni bir umuttur. Aynı sebepten, kürtaj da tüm Güneybatı Asya bölgelerinde yasaktır. Hiçbir koşul altında, hiçbir hamilelik, hiçbir fazında sonlandırılamaz. Kendisi ya da başkaları için kürtaj yapmaya çalışırken yakalanan herhangi biri, Yeşil Şehir otoritesinin tüm gazabını üzerinde hissedecektir. Düzen, bizi ulusumuzun çöküşünün eteğinden döndürdü, oysa kaos, Yeşil Şehir'in geleceği için bir tehlike. Otoriteler, doğmamış bir bebeğe gelecek herhangi bir zararı vatan hainliği olarak değerlendirmekte. Sizi Yeşil Şehir'e başkaldırmak için kışkırtanlara karşı dikkatli olun; onlar güvenilmezlerdir ve siz, ne kadar genç olursanız olun, yandaşlarınızla aynı cezayı alırsınız.

SABINE

Ayakta durmak hiç rahat değil; yürümek daha da çaba istiyor. Omurgama gönderdiği darbeyi en aza indirgemek için her bir adımımı dikkatle planlıyorum. Julien şanslı olduğumu söylüyor: Onun korktuğu kadar çok kan kaybetmemişim, bu da iyileşme sürecimi hızlandıracakmış.

"Seni bir ton biyo-iyileştiriciyle ve kimyasal endorfinle doldurduk. Bu, bedeni kendini iyileştirmesi için uyaran bir uyuşturucu ve doğal hormon kokteyli," diye açıkladı Julien, bir profesör gibi. Sanki onu anlıyormuşum gibi ciddi bir şekilde kafamı salladım, gerçekteyse hâlâ başıma gelen onca şeyin etkisiyle sersemlemiş vaziyetteydim.

Başta yataktan çıkmak bile başlı başına bir eziyetti ama kendimi zorladım ve ayağa kalkabildim. Sonra yataktan birkaç adım uzaklaşmayı deneyip üstüne geri yığıldım. Birkaç deneme sonra banyoya kadar gidip dönebiliyordum. Tekrar, tekrar, tekrar, saatte beş kere, bacaklarıma binen yüke dayanabildiğim sürece. Julien döngümü devam ettirirsem ilaçların daha çok işe yarayacağını söylüyor: Kalbim bütün ilaçları beynimdeki doğru reseptörlere pompalayacak. Şu an kalbim göğüs kafesimden çıkmanın yollarını arıyor.

Sonunda, pencereye kadar gidebiliyorum, mesafe altı adım kadar ve orada durup güçsüzlükten titriyorum. İlk kez odanın muazzam bir yükseklikte olduğunu fark ediyorum; yerden en az otuz kat

yüksek. Daha önce hiç bu kadar yüksekte bulunmamıştım – Yeşil Şehir'in gökdelenleri zengin ve güçlü olanlar için inşa edildi, biz de toprağa yakın sürünüyoruz. İnsanların altlarında onları sabitleyecek bir zemin olmadan bu kadar yükseklerde yaşayıp hâlâ bütün fonksiyonlarını yerine getirebileceklerini bilmiyordum.

Aşağıdaki evlerin çatılarına baktığımda bir baş dönmesi vuruyor. Belki de kırkıncı katlara yakınız. Pencereler polarize camlı; ambiyans ışığı ve güneşin gökyüzündeki yolculuğuna göre renk değiştirip duruyorlar. Şu an her şeyi mavinin, yeşilin ve ılık grinin tonlarına boyuyor, göz kamaştırıcı şeyleri ortadan kaldırıyorlar, böylece hepsine gözlerimi kısmadan bakabiliyorum. Güneş panelleri, gökyüzü henüz günün o insanı cezalandıran akkor sıcaklığına geçmemiş olsa da sabahın erken saatlerinin parlak ışıklarını yakalıyordu. Binalar, şerit şerit denize uzanan düzgün yollarla kesişen ızgaralar oluşturmuştu, oradan oraya yolculuk eden arabalar her yöne doğru atılan küçük mermiler gibi görünüyordu. Denizi izlemek beni sakinleştirdi; uzaklarda derin mavi, dümdüz bir çarşaf, kendimi uçaktaymışım gibi hissediyorum, kıyıya masaj yapan kıpır kıpır yeşilimsi-mavi dalgaların üzerinden geçiyorum hızla.

İlk günün büyük kısmını uyuyarak geçirdim. Ertesi gün, tam da odanın ışıkları gün ortası parlaklığına dönmeye başlarken Julien odama geldi. Düşüncelerim şaşırtıcı biçimde odaklı; anestezinin tekdüze kadife dokusu aşındı ve bulantı da onunla birlikte öldü. Çevremdeki şeylerin ayırdına ânında varabiliyorum, tıpkı orada karşımda dikilen cılız adam gibi, elinde hastane mutfağından aşırdığı bir tepsi yemek tutuyor.

"Bu benim öğlen yemeğim. Umarım balık seviyorsundur."

Izgara balığın aroması içimde güçlü, kemiren bir açlığı uyandırıyor, bir de beşaltı yaşlarımdayken ebeveynlerimle deniz kenarında olduğumuz zamanların uzak anılarını, muz yapraklarına sarılmış

baharatlı balıklar yerdik. Elim içgüdüsel olarak karnıma gidip bastırıyor: Biri gazlı bezi küçük ve hafif bir bandajla değiştirmiş ben uyurken. Kendimi çiğ ve pert hissediyorum ama yarık yarı yarıya iyileşmiş bile; aslında geriye kalan yorgunluk ve midemin üstündeki ağırlık, bir de bu yeni hassasiyet, sanki derimin en dış katmanından soyulmuşum gibi.

"Artık yemek yiyebilirsin, Julia," dedi Julien ben tereddüt edince. "Canını yakmayacak."

Bundan hiç hoşlanmadım, ateşimi ölçercesine bir kolaylıkla en içteki düşüncelerimi bile ayırt etmesinden. "Ya sen? Seni öğününden mahrum bırakmak istemem."

"İkimize de yetecek kadar var. Beni hep şişirmeye çalışıyorlar. Açlıktan öldüğümü zannediyorlar çünkü."

"Paylaşalım öyleyse. Ben de o kadar aç değilim." Aslında öyleyim ama içinde bulunduğum bu karmaşa ve rahatsızlık halinde, canımın çektiği asıl şey refakat ve kibarlık.

Kendimi yataktan dışarı çektim, yapabildiğim kadar haysiyetli bir biçimde hastane önlüğümü düzelttim ve yaşlı bir kadın gibi ayaklarımı sürüye sürüye pencerenin altındaki koltuğa gittim, yan yana oturduk, pek birbirimize değmiyorduk ama teninden yayılan sıcaklığı çıplak koluma yansıyacağı kadar da yakınımdaydı.

Sessizlik içinde yedik. Yemeğin akılda kalır bir yanı yok, balık biraz soğuk ve lastik gibi, sebzeler turuncuyla kahverengi arası tarif edilemez bir renkte ve pilav da fazla pişmiş. Bu yetmiş iki saattir yediğim ilk katı yemek. Her şeye rağmen, lezzetli.

Bugüne kadar bir hastaneden içeri adımımı bile atmamıştım. Panah'ta hangi ufak tefek hastalıkla uğraşırsak uğraşalım, biz kendi kendimizi iyileştiriyoruz. Genç ve güçlüyüz; aramızdan hiç ciddi problemlerle karşılaşan olmadı. Benim ölüm vaktim geldiğinde, Lin'in kıvrak verimliliği bahçenin sonundaki küçük krematoryuma

yerleştirildiğimden emin olacak ve ölümümden sonraki bir saat içinde yakılmış olacağım. Ondan sonra nereye gittiğim benim için çok da fark etmiyor.

Julien'ın çatalı tutan parmaklarını izliyorum, balığın kendine düşen yarısını ve dondurulmuş sebzeleri ustalıkla ayırıyor. Bu kurumsal yemekleri mideye indirmeye alışkın olduğunu söyleyebilirim. Bir anda o ellerin vücudumun içinde bulunmuş olduğu kafama dank etti, o bundan gerçekten zerre kadar utanıyormuş gibi görünmüyor. Kendime yalnızca onun her gün uğraşmak zorunda olduğu sıra sıra bedenlerden biri olduğumu hatırlatıyorum. Ama bu diğer bedenlerle de yan yana oturup sakin sakin yemek yiyor mu, camdan dışarıya bakmak için kafasını çevirdiğinde, şehre ve denize bakarken yüzü yumuşuyor mu?

Daha önce hiç kendi yaşlarımda bir adamla vakit geçirmemiştim. Onun gibi bir ağabeyim olabilirdi. Ya da Kocam. Hatta bir âşığım, her ne kadar düşünceyi kafama geldiği gibi kovsam da. Julien'la göz göze geldiğimizde kızardı ve fark ettim ki bir doktor olarak ne kadar maharetli olursa olsun, benimle ne yapacağı konusunda hiçbir fikri yok, hayatımı kurtardığı şu anda. Uzanıp yüzüne dokunmak istiyorum, alev alan teninde parmak uçlarımı ısıtmak.

Julien odada etrafına bakınıyor, köşelerini ve detaylarını gözlemliyor, gözleri ilgiyle ışıl ışıl. "Burası VIP odası," diyor sonunda. "Hastanenin bu kısmı henüz kullanıma açılmadı. Bu yüzden burada bu kadar çok eşya var. Eğer sıradan bir hasta olsaydın diğerleriyle birlikte bir koğuşta olurdun. Tabii erkeksen, yani," diye ekliyor dikkatlice.

Yavaşça nefes veriyorum. Başlıyoruz, nihayet. "Buraya nasıl geldim?"

"Ben de bunu senin bana anlatmanı bekliyordum, Julia."

Daha birkaç saat önce sol elimin dışına, damarıma girmek için iğne yaptığı yerdeki küçük kırmızı noktaya baktım. "Ben hiçbir şey

bilmiyorum. Hatırlayamıyorum." Bu doğru. Joseph'ın dairesine gittikten sonra neler olduğunu hatırlayamıyorum.

Kafasını öte tarafa eğip beni yan bakışlarla süzüyor, ameliyat aletlerinden biri kadar keskin. "Peki madem, ben açıklayayım. Biri arabasıyla geldi ve seni bir ceset gibi hastanenin kapısının önüne attı. Eğer seni sadece on dakika daha geç almış olsaydık ölmüştün. Sorum şu: Böyle bir şeyi sana kim yapar? Kocaların nerede?" *Kocaların* derken sesi çatladı.

Yine şu normal bir Yeşil Şehir Eşi olduğuma dair korku dolu varsayım. Kaçabildiğim kadar hızlı kaçmak istiyorum. Nasıl kaçabilirim ki gerçi bu kör olası odadan, bu kör olası hastaneden, hem de bedenim o farklı parçaları bir araya getirip dikmiş, makineler tarafından korunuyormuş ve hastane de bizzat sahibiymiş gibi hissettirirken?

"Ben hamile olamazdım..." Sesim kendi kulaklarıma çok küçük geldi.

Julien "Ultrason görsellerinden hiçbirini saklamadım; silmek zorundaydım. Sana uyguladığım prosedürlerin kayıtlarını da. Yoksa sana kesinlikle hamile olduğunu gösterebilirdim." dedi.

"Niye?" diye sordum. Bu delice hikâyesine inanacaksam kanıta ihtiyacım vardı. "Niye silmek zorundaydın?"

"Kanıt olmadığına emin olmam gerekiyordu. Yoksa bütün olayı rapor etmem gerekirdi. Buraya nasıl geldiğini. Ne durumda olduğunu. Senin için neler yaptığımızı." Elini saçlarından geçirdi, ilk kez de değil. Bunun gerginliğinin bir işareti olduğunu kavramaya başlıyorum.

"Sonra da gelir beni bulurlardı," dedim.

Kafasını salladı. "Sadece seni değil, beni de götürürlerdi ve bana yardım eden tüm hemşireleri. Üç tane vardı. Hepsinin bu konuda susmayı seçmiş olduğuna inanamıyorum ama seçtiler işte. Şimdilik."

"E madem o kadar tehlikeli, bana niye yardım ettin? Hiçbir riski almak zorunda değildin. Sonrasında hiçbir soruya cevap vermek

gerekmezdi ya da kanıtlardan kurtulman. Güvende olurdun. Benim başıma ne geldiğini neden bu kadar umursuyorsun?"

İçtenlikle cevaplıyor, "Ben bu eğitimi insanları yol kenarında sokak köpekleri gibi ölüme terk edeyim diye almadım." Saçına öyle sert asıldı ki elinde bir yığın saç kalmamış olması beni büyüledi resmen. Kıpırdanıyor, burnundan ağır nefesler alıyor. Ama bakışları yoğun, benimkilere sabitlenmiş durumda ve o an ona sonuna kadar inanıyorum.

Yine de ona güvenmeye cesaret edebilir miyim? Yeşil Şehir'de bencilce davranmayan, başkasının güvenliğini kendininkinin önüne koyan birini duymamıştım daha önce. "Ama bu kurallara aykırı."

"Biliyorum. Bakalım, neler olacak göreceğiz. Öyle ya da böyle, bu işte birlikteyiz artık."

İçimdeki hengâmeyi gizlemek için bir güç gösterisi olarak durup dururken ayağa kalkıverdim. "Tuvalete gitmem lazım." Göbeğim bir krampla dalgalanınca dişlerimi sıktım, görüşüm acının ve kafa karışıklığının sebep olduğu yaşlarla bulandı.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

Yardım sunmak için uzattığı kolunu, kendimi ondan uzağa itmek için kullandım. "Kendi başıma yapabilirim. Bakma bana," diye de ekledim, geri kaçtığını görmek hoşuma gitti.

Ben banyo kabininin küçük kapısına doğru yalpalarken gözlerini kaçırdı. İçeri girince kapıyı arkamdan kilitleyip aşağı çömeldim. Rahatlama ağırdan ağırdan geliyor, duruyor, yeniden başlıyor, idrar boşluğumun derinlerinde acıya sebep oluyor.

Her görevi, her Müşteri'yi yeniden düşünüyorum çaresizce. Takıntılı bir şekilde kafamda dönüp durdu hep – o adamlar, Julien'ın hoyrat savı için sahip olduğum tek açıklama. Ama listedeki isimlerin üstünden kaç kez geçersem geçeyim, yüzlerini gözümde ne kadar canlandırırsam canlandırayım, hiçbir şeyin dank ettiği yok.

Cevap bana bu yolla gelmeyecek. Belki de onu kafamda kuruyorum bu imkânsız senaryoyu bir şekilde anlamlandırabilmek adına.

Dişlerimi gıcırdatarak duvara asılı tuvalet kâğıdı rulosundan bir parça koparttım ve lime lime edip yere attım. Tuvalet, kendi kendine sifonu çekti ve kalbim birbirine eş olmayan ritimlerle sıçradı. Hâlâ burada olduğum konusunda kendime güvence verebilmek için yüzüme dokunmak zorunda hissediyorum, canlı olduğumu hatırlayabilmek için, bütün olmasam bile.

Kapının öbür tarafından bir ses sesleniyor. "İyi misin, Julia?"

"Evet." Kapının kilidini açıp odaya döndüm. Julien camın orada dikilmiş, denize bakıyor, sırtı bana dönük, olmasını isteyeceğim gibi. Yavaşça ona doğru yürüdüm ve yan yana durup aynı yöne, uzun rüzgâr türbinlerine, belki de hiç gelmeyecek bir düşmana karşı sahil hattını koruyan nöbetçilere baktık. Biz de tıpkı onlar gibiyiz ama biz düşmanın geleceğini biliyoruz, er ya da geç.

Kendimi koltuğa doğru indirdim. "Demek hamileydim." Tabu kelimeyi söylemek ne kadar da zormuş; Panah'ta bunun hakkında asla konuşmayız, sanki kelimeler olayın kendisine gebeymiş gibi. Julien'ın gözlerine bakamıyorum.

"Beş haftalık kadar, belki altı, evet."

"Ve bir şeyler yanlış gitti. Sen de çıkartmak zorunda kaldın."

"Yumurta kanalını almak zorundaydım, gebelik oraya yerleşmişti. Bunu yapmaması lazımdı." Ses tonu nazik ama hâlâ profesör gibi, biraz lütfeder bir havası var, sanki çocuğa bir şeyler anlatıyormuş gibi.

Ağlamamak için mücadele veriyorum. "Bana niye sormadın?"

"Bilincin yerinde olsaydı iznini isterdim. Ama seçme şansım yoktu. Ölürdün."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Bu tıbbi bir gerçek. Hamileliğin talihsiz risklerinden biri. Bir kadın için taşıması zor bir yük, biliyorum." Omuzlarını silkip kane-

peye yanıma oturdu. "Kocaların biliyor mu?"

"Ben bile bilmiyordum," dedim, olayların onun düşündüğünden çok daha karmaşık olduğunu net bir şekilde anlamasına ihtiyaç duyarak.

Kafasını sallıyor. "Cinsel üreme mükemmeliyetten çok uzak. Ama içinde bulunduğumuz durumu düşünürsek bu günlerde sahip olduğumuz tek şey aslında."

"Rıza vermemiştim."

Gözkapaklarının etrafındaki deri titreşiyor. "Ameliyata mı? Biliyorum, dedim ya..."

"O değil."

"Neyi ima ediyorsun?"

"Eğer olduysa," yutkundum, "ben uyurken olmuş. Ya da bilincim kapalıyken. Hiçbir şey hatırlamıyorum."

Alnında kırışıklıklar belirdi, sanki endişe ve zaman onları öyle derine sıvamış ki en ufak bir kışkırtmada hayat buluyorlar. Ve biliyorum ki bu büyük bir tane. "Kocaların mı?" diye soruyor nazikçe. Demek ki Eşler ve Yeşil Şehir evliliklerinde aslında neler döndüğü hakkındaki hikâyeleri duymuş. Ama bu benim sorunum değil şu an.

"Benim hiç Kocam yok. Kimsenin Eşi değilim. Yeşil Şehir'de bile olmamam lazım. Kaçağım ben."

Julien'ın gözleri yavaşça sıcak bir maviden soğuk ve bağışlamaz bir griye döndü. Gözbebekleri küçüldü ve bedeni geriye kaykıldı ki kollarımız ya da dizlerimiz birbirine değecek kadar yakın olmasın. Çıplak ayaklarım, beyaz ayakkabılarının yanında cıbıl ve savunmasız. Sağdakinin üstünde bir damla kan var. Benim mi o? Anlıyor mu sonunda, benim kim olduğumu, ne olduğumu?

Uzunca bir duraksamadan sonra yeniden konuştu. "Dönüp testlerine tekrar bakacağım." Sesi sakin, ifadesi nötr. Ama artık yapmış olduğu şeyi tam olarak anlıyor. Organları çıkartılmış bir balık gibi

beni kesip açtığında dünyamı yeniden şekillendirirken bunun kendisi için de geçerli olduğunu ve kendi kaderini içinden çıkılamayacak bir biçimde benimkine bağladığını ancak şimdi fark ediyor.

Ani ve sersemletici bir bezginlik tarafından ele geçirildim. Onun uzaklaşmasını istiyorum. "Sanırım benim biraz daha uyumaya ihtiyacım var."

"Hayır," diyor Julien. "Uyuma. Yürüyebildiğin kadar yürü. Eminim buradan olabildiğince çabuk çıkıp gitmek istiyorsundur. Yürümen işleri hızlandıracaktır."

Bana bu talimatları verirken bir elini kapıya koymuş bile. Bu odadan olabildiğince çabuk çıkıp gitmek isteyen kendisi; kaçamayacak olan benim. Pencereye doğru göz atıyorum – keşke açıp uçarak gidebilsem, dosdoğru Panah'a dönsem. Ama burada, Julien'ın keyfine göre kalacağım, beni burada tutmak istediği sürece.

Akşam, kesintili bir ya da iki saat boyunca kestirdim. Elim yatağın yan tarafındaki metal raylara değdikçe irkilerek uyanıyorum. Birdenbire uyanıyorum, aldığım nefesler düzensiz, karanlık kafamı bulandırıyor, odadaki tüm biçimlerden garip yaratıklar çıkarıyor, kapının nerede olduğunu ayırt edemiyorum. Sonra hepsi geri geliyor.

Keşke Panah'ta, düşüncelerin beynimde karıncalar gibi uygun adım ilerlediği, sabahların keyifsiz bir donuklukla kaplı olduğu ve bedenimin yorgunluktan dikişleri atıyormuş gibi hissettirdiği o gecelerde de bu hastane-seviyesi anesteziye erişimim olsaydı. Böylesine dinlenebilmek için her şeyi yapardım. Sonra hatırladım: Joseph'ın yanındaki son gecemde onun yatağında uyuyakalmıştım. Acaba sonunda bütünüyle tükendiğim için miydi, yoksa bu deforme gebeliğin yükü altındaki bedenim bana ihanet etmeye başlamış mıydı bile?

Anımsamalarımı bir kenara itip Lin üzerine düşünmeye çalıştım. Şu an beni mi arıyordur? Ama zihnim binadan çıkıp arabaya bakındığım âna doğru yalpalıyor. Yolu hatırlıyorum, bana doğru meyledişini,

ben devrilirken benimle buluşmaya geliyor gibi görünüşünü. Sonra da bu garip oda ve Julien'ın tepemde dikilen, aşina olmayan yüzü. Ve bütün o acı, kafa karıştıran uyuşturucular, geçmişte bir noktayı işaret ediyorlar, bedenime karşı yapılan ve benim hatırlamadığım bir eylem...

Yeniden anıyı çekmek için kendimi zorluyorum: Müşterilerimden hangisi bana böyle bir şey yapar? Bildiğim kadarıyla hiçbiri bana dokunmadı. Bana bir şey enjekte edildiğini hatırlamıyorum ya da bir şey koklatıldığını. Julien'ın dediğine göre en az beş haftadır hamileymişim, yani buraya gelmeden önce bayıldığımda başıma gelen bir şey değil. Söylediği şeye inanabilir miyim? Belki de hamile falan değildim ve bütün bunlar Kurum'un beni yakalamak için yaptığı bir numara?

Neden hiçbir şey hatırlayamıyorum? Ellerimi sertçe gözlerime bastırıyorum. Yeterince sert bastırırsam gerçeği görmemi sağlarlar mı? O şey olurken uyanık mıydım yoksa şuursuz mu, sırtüstü mü yoksa yüzükoyun mu?

Bütün Müşterilerimin suratları zihnimde beliriyor ama yine de hiçbiri herhangi bir tanıma belirtisi ya da *o* olduğunu kesinlikle bilmemi sağlayacak salt bir an uyandırmıyor zihnimde. Bu adamlarla geçirdiğim saatlerin mefhumu genişleyip büzülüyor. Beşaltı hafta önce içlerinden birinin bedenimden seksi çalacağı kadar uzun süre uyuyakalmış olabileceğim bir âna parmak basamıyorum. Bu onu bir hırsız yapar, sadece tecavüzcü değil. Ama karşılığında bana bir şey de verdi, sahip olduğumu bile öğrenemeden kaybettiğim bir şey.

Buradan çıkmalıyım. Kaçmalıyım.

Ne yaptığımın farkına bile varamadan bacaklarımı yatağın kenarından sarkıtıp ayakkabılarımı giydim ve acıdan iki büklüm, yürümeye başladım. Ayaklarım yatakla kapı arasında yerde duran bir şeye çarptı. Çığlığımı bastırdım. Bir battaniyeye kıvrılmış bir insan bu; kafasını tekmelemekten kıl payı sıyırdım.

Dönünce pencereden giren ay ışığı yüzünü, fal taşı gibi açılmış

gözlerini aydınlatıyor. Julien'mış.

"Ne yapıyorsun burada?"

Gözleri bana odaklandı. "Nereye gidiyorsun?"

"Buradan çıkıyorum."

"Öylece olmaz..." Doğrulup battaniyeyi kenara itti. İnce bir pijama var üstünde, ışıkta çıplak, ince kolları parıldıyor.

"Burada kalamam. Dönmem lazım..."

"Julia," diyor, "bu güvenli değil. Lütfen bunu yapma. Nereye gitmek istediğini ya da ne yapacağını bilmiyorum. Burada kal!"

"Beni burada tutamazsın."

"Yeterince iyileşmedin, görmüyor musun?"

"Bana bir şeyler anlatma. Eve gitmem lazım." Bir planım yok ama yapmam gereken tek şey bir ekran bulmak – hastanede bir yerlerde mutlaka olmalı. Derin Ağ üzerinden Lin'e nerede olduğumu söylemek için bir mesaj göndereceğim. Nasıl yapıldığını hâlâ hatırlıyorum. O bana yardım etmenin, beni yeniden eve götürmenin bir yolunu bulur.

"İyi de evin nerede?" diyor Julien, gözlerindeki uykuyu ovalarken. Yarı-ışıkta bir baykuş gibi bana gözlerini kırpıştırıyor. "Yeşil Şehir'den olmadığını söyledin. Nerede yaşıyorsun?"

"Bana neden odamda olduğunu söylemedin."

Yaklaşık bir dakikanın ardından yeniden konuştuğunda, karanlıktan göremesem de sesinden yüzünün kızardığını hissediyorum. "Sana göz kulak olmak için."

"Ben mahkûm muyum?"

"Seni koruyorum," diye mırıldanıyor. "Benim hastamsın."

"Bunu tüm hastaların için yapar mısın? Onların da yerinde yatar mısın?"

"Hayır..."

"O zaman kapıyı aç."

Julien her an uzanıp beni bacağımdan yakalayabilir; zayıf düşmüş bedenimdeki tüm kuvvetle tekme atmak için hazırım. Yavaşça ayağa kalkıyor, bana dokunmayacağını göstermek için ellerini kaldırmış. Elini, o kilidini açarken hafifçe öten kapının koluna koyuyor. Sonra da benim için kapıyı açıyor. "Git," diye fısıldıyor. İhtiyatlı ve kafam karışmış bir şekilde onu izliyorum. Bu kadar kolay teslim olan bir düşmana hiç alışkın değilim. "Gideceksen git ama hızlı ol. Dördüncü katta acil çıkışı var; kuzeye giden bir koridora açılıyor, Eski Semt'e doğru. Ama her yerde alarm var. Onları görmen bile mümkün değil."

Alarmları hiç düşünmemiştim bile. "Ben... benim bir cihaza ya da ekrana ihtiyacım var. Hepsi bu. Şey göndermem... birine bir mesaj göndermem lazım. Sende var mı?"

Kafasını salladı. "Bunu yapmana izin veremem. Beni izliyorlar. Ben bir doktorum ama bu beni aynı zamanda hükümet yetkilisi yapıyor. Ufak da olsa. Cihazımda ne yaparsam yapayım, bunu görebilirler."

Çöktüm, kapana kısılmış hissediyorum.

"Ama alt katta çalışanların kullanmasına izin verilen bir ofis var. Orada bir şeyler var, galiba. Biriki umumi ekran. Ben hiç gitmedim ama hepimizin erişimi var. Ama tek başına gitmen gerekecek. Oraya senin için ben gidemem. Beni takip edebilirler."

Tam da kavrayamadan, "Doğru odayı nasıl anlayacağım?" diye sordum.

"Kapıda bir sembol var. Maymun kuyruğuna benziyor. Ekran erişimi olan bütün mekânlarda var ondan."

"Sadece bu hastanede mi?"

"Bütün Yeşil Şehir'de. Sanırım. Ama benim hiç kullanmam gerekmedi."

Elimi alıp cebinden çıkarttığı derma-kalemle avuç içime bir şeyler yazdı. Kısa bir seri numarası tenimin üzerinde parlıyor.

Yanından hafifçe ona sürtünerek geçerken eğilip dudaklarını yanağıma bastırdı, yalnızca bir kez, o an saçma gelen bir duyarlılıkla. Tenimdeki dudakları yumuşacık ve belli belirsizdi.

"Ne yapıyorsun?" Onun dokunuşunu istemiyorum, hiçbir erkeğin dokunuşunu istemiyorum, bir daha asla.

Kaskatı kesilip geri çekiliyor. "Özür dilerim. Özür dilerim."

"Yapma bir daha!"

Bu kez kızardığında ay ışığı görebileceğim kadar parlak.

Koridorun zemininde servis asansörlerine giden yolu gösteren fosforlu ışık çizgileri var. Hastanenin bu kullanılmayan bölümü için belirlenmiş spesifik güvenlik kodları yok, o yüzden Julien'ın derma-kalemiyle elime yazdığı genel kodlar geçerli. Avuç içimi asansör boşluğunun yanındaki duvara yerleştirdim. Birkaç saniye içinde kapılar açıldı ve titreyerek içeri adımımı attım. Asansör büyük bir hızla aşağı iniyor, iniyor, iniyor ve basınç kulaklarımı tıkarken midem kramp giriyor.

Koridora temkinli bir adım atarken gölgelerin içindeyim, sağa ve sola hızlıca göz atıyorum. Aradığım şey, hastanenin ana holünden önce duvarda birkaç ekranın durduğu masaların gömülü olduğu bir girinti.

Hareket ederken hızlıca bir plan yapıyorum: Lin'e bir imdat sinyali göndermek için Derin Ağ'a giriş yapmayı deneyeceğim. Mavi ışıkları takip ederken planı tekrar kafamdan geçiriyor, bir yandan da yolumun üzerinde hiç nöbetçi olmamasını ve iletişim kanallarının onları son kullandığım zamandan beri hâlâ açık olmasını diliyorum.

Geçerken duvarlardan birinde ışıklı bir termometre gözüme ilişiyor. Soğuk, nasılsa bütün sesleri boğuklaştırıyor, bir yeraltı mağarasındaymışım gibi. Titriyorum, hem korkudan hem de havanın serinliğinden.

Dikkatimi dağıtmak için Julien'ın bahsettiği tuhaf sembolü arı-

yorum – maymun kuyruğu. Yerin üstünde hakkında hiçbir fikrimin olmadığı çok fazla şey var: jestler, konuşma biçimleri, şakalar, işaretler. Normal yaşama dönecek olsam baştan yepyeni bir dil öğrenmem gerekirdi.

Koridorun sonundaki sıcak bir ışığın sızdığı köşeyi döndüm. Yavaşladım, gözlerim duvarlarda kayıyor. Bu mu? Yok, o tuvaletmiş. Peki şu? Hayır, o bir ofis.

Her bir kapının üzerindeki kilitlerde yeşil ışıklar yanıp sönüyor, doğru el izini davet ediyor ama yanlış bir dokunuş bütün Güvenliği alarma geçirecek. Başka bir köşeyi daha döndüm ve birdenbire ana hol beliriverdi, boş bir in. Bir araya gelip dağılan bütün o hastalar, doktorlar, hemşireler nerede? Burası daha çok terk edilmiş bir uçak ambarı gibi, boş masalar, geri itilip öylece bırakılmış sandalyeler. Ana ışıkların hepsi kapalı; gece döngüsünün sarı ışıklarının yarattığı desenler, dört odacıklı insan kalbinden geçen kanı andırıyor.

Ama bu çok gittiğim anlamına geliyor. Ya da koridorlar labirentinde yanlış yöne gittim.

Geldiğim adımları takip ederek koridorun başına geri döndüm. hâlâ tuhaf sembolü, hatta ona benzer herhangi bir şeyi bile bulabilmiş değilim. Belki de o kadar küçüktür ki loş ışıkta gizli kalmıştır. Bakış hizamı alçaltıp daha aşağılara bakmaya başlayınca kapı koluna işlenmiş sembolü gördüm. Maymun kuyruğuyla hiç alakası yok, diye düşündüm sinir olarak. *Aptal doktorlar.*

Uzanıp kapı kolunu kavradım, deri kodu damgayla eşleşti. Yeşil yeşil parladı ve kapı açıldı.

Tam o sırada ekranların olduğu odanın hemen yanındaki kapı açılmaya başladı. Tepki vermek için tek bir ânım var: Dehşet içinde kendimi girintiye ittim, sindim, bacaklarım titriyor, girintinin kapısı hiç çıkamayan bir esneme gibi sonsuza dek açık kaldı sanki.

Biri odadan koridora çıktı. Gölgedeki yüzünü tanıyamadım – Ju-

lien olabilecek kadar uzun boylu değil. Benim kapım yeterince hızlı kapanmıyor. O kişi her kimse, eğer meraklı biriyse içeri bir göz atacak. Bir ses çıkartırsam beni görecek.

Koridorda dikiliyor, mavi bir hayalet sanki. Sonra içeri geri giriyor ve girintinin kapısı yavaşça kapanıyor. Tuttuğum nefesimi bırakıyorum sertçe, kollarımı mideme bastırıyorum.

Kapı kapanır kapanmaz odanın ışıkları açılıyor. Basit bir kilerdeyim, birkaç yatak malzemesi dışında tamamen boş sayılır. Ama bir dakika: köşede, bir masa, üzerinde de tek bir ekran. Burası Julien'ın bahsettiği yer mi emin değilim.

Yavaşça masaya doğru seğirttim, ekrana uzandım ve derma-kaleminin kodunun kabul edilmesini bekledim. Bir ya da iki kez gözümü kırptım ve ekranda beliren mesajı gördüm:

Kod geçersiz. Erişim engellendi. Daha fazla bilgi için Bilgi İşlem ile iletişime geçin.

"Hayır!" diye inledim sesli bir şekilde.

Düşünecek zaman yok, yeraltındaki hayatımı hayal edecek, Lin'in üzülüp üzülmediğini merak edecek ya da Diyah'ın Charbagh'daki mabette benim için mum yakıp yakmadığını düşünecek zaman yok. Bütün koridorlar boyunca adımları takip edip asansöre geri döndüm. Aç mideler gibi bomboş olan koridorlara, yalnızca hayal gücümde nöbetçiler ve Yetkililer musallat oluyor.

Kısa zamanda tekrar oda kapımın önündeyim, titriyor ve terliyorum. Kapıya yaslanıyorum, elimi kaldırıp kapı koluna koyamayacak kadar yorgunum. Kapı benim için kayarak açılıyor, tökezleyerek dengesiz bir şekilde odaya giriyorum.

"Julia?"

Julien bütün bu süre boyunca buradaymış, beni bekliyormuş, sözünün eriymiş. Yatağımın kenarında oturuyor, saçları pürüzsüz alnından geriye itilmiş. Karanlık, gözlerinin altındaki çukurları be-

lirginleştiriyor. Genç bir adamı bu kadar yaşlı gösteren şey ne?

"Yapamadım. Ben... kod çalışmadı," dedim.

Dizlerimin bağı çözüldü. Julien sessizce bana uzanıp ben ona doğru düşerken beni yakaladı. İnce ve güçlü kollarının arasına aldı, yatağa yatmama yardım etti.

Ay pencereden bizi gözlemliyor. İkimiz de onun şahane uyanışındaki ruhlarız. Yarın bana neler olacağının korkusundan uyuyamayacağım. En azından şimdilik, bu birkaç aydınlık saat içinde, biz birbirimize sığınırken bize hiçbir şey dokunamaz.

JULIEN

Ne ara birlikte uzanmışlardı? Sabine başarısızlıkla sonuçlanan görevinden döndükten ve Julien onu rahatlatmak için kollarına aldıktan sonra. Nasıl olduğunu hatırlamıyordu ama aniden o ve Sabine, kendilerini birbirlerine bastırmış, dar hastane yatağında yatıyorlardı, boğulmaktan korktukları için sala tutunan iki insan gibi. Aralarına biraz mesafe koymak için bedenini birkaç santim uzağa kaydırmıştı ama görünen o ki görünmez akımlar tarafından bir şekilde bir araya getiriliyorlardı.

Sonunda adının gerçekte Julia değil Sabine olduğunu ona söylemişti; on yedi yaşında evden kaçtığı zamandan beri "Panah" denen bir yerdeydi. Panah'la illegal bağlantılar üzerinden iletişime geçmişti. Bir yeraltı yaşamında izini kaybettirmişti: Onun cüretini, aptallığını hayal bile edemedi. Mesleği: Yeşil Şehir'in zengin ve güçlü erkekleriyle gece geçirmek, seksle damgalanmaktansa uykunun paylaşıldığı geceler, onyıllar önce imkânsızlaşan bir rahatlama ve bağ. O kadar uzun zamandır Panah'taymış ki, öyle dedi, başka bir hayata dair bir arzusu yokmuş.

"Ebeveynlerin neredeler şimdi?" diye sordu Julien ona.

"Annem ben on iki yaşındayken öldü. Babam... öldü mü hayatta mı bilmiyorum."

"Ne oldu? Virüs mü?"

Julien'ın elinin üzerinde gevşekçe duran parmakları katılaştı. Geriliminin yükseldiğini hissedebiliyordu; tekrar durulana kadar etrafına sardığı kollarını biraz gevşetti, tıpkı tüylerini kabartan bir şahin gibi. "Kendini öldürdü."

"Aman Tanrım," dedi. "Çok üzgünüm."

"Aman Tanrım mı? Bir süredir kimsenin bunu dediğini duymamıştım."

"Anneannemle dedem eskiden çok kullanırlardı. Sanırım bana onlardan geçti. Onlar Dindardı. Eski kafalılardan." Karanlığın kızarıklığını saklamasına minnettardı.

Zihni hep pratik, bilimsel şekilde çalışıyordu. Bir adamı ve bir kadını yalnız başlarına bir odaya koymak ve hiçbir şey olmamasını beklemek... Amma imkânsız bir paradokstu. Bu, oyunların en tehlikelisiydi. Ve o kadınlar, o güçlü adamlar için ne kadar da incinebilirlerdi! Sabine'in sonunun burası olması tevekkeli değildi. Hangisinden daha çok etkileneceğini bilemedi: kadınların cesaretinden mi yoksa Sabine'in naifliğinden mi?

Onun doğruyu söylediğine inanıyordu. Bütün gün hastaları dinleye dinleye insan doğasına dair bir anlayış kazanmıştı. Geçmişleri, ne kadar egzersiz yaptıkları, ne kadar yedikleri, tüttürdükleri, içtikleri – kimin dürüst kimin kaçamak cevap verdiğini ayırt edebiliyordu; söylenilmeyeni duyan bir kulak geliştirmişti, açıklanmayanı, ifade edilemeyeni. Sabine'in, hayatı buna bağlıymışçasına doğruyu söylediğini görebiliyordu. Kafasını salladı, kendini içine soktuğu senaryo onu sersemletmişti. Bu kadını kollarına almak, zamanlanmış bir bombayı yakına çekmek gibi bir şeydi.

"Ne?" diye fısıldadı.

"Korkmuyor musun?"

Sessiz kahkahasının o kadar çok rengi vardı ki onunla dalga mı geçiyor, yoksa yatıştırıyor mu, ayırt edemiyordu. "Beni asla incitmezsin. Değil mi?"

Julien ânında alarma geçti. Aslında Panah'taki hayatını kastetmişti ama birden kendini bir saldırgan gibi hissetti. "Ama... sana olanlardan sonra ve bir de üstüne ben seni rızanı almadan ameliyat ettim. Benden nasıl nefret etmezsin?"

"Hatırlamadığım bir şeyden nefret edemem."

Julien erkek erkeğe cinsel saldırı kurbanlarını tedavi etmişti, ânında Kurum'a rapor edilmişlerdi, direkt idamla cezalandırılabilirdi. Bu, Yeşil Şehir'deki yaşamın kaçınılmaz bir parçasıydı; kadınların yokluğu, otoritelerin açık ettiğinden çok daha fazla zarara yol açıyordu. Julien onlarla klinik ve prosedür olarak nasıl ilgileneceğinin eğitimini almıştı. Hangi raporları dosyalayacağını, hangi Yetkililere haber vereceğini biliyordu. DNA protokollerini keskin bir titizlikle uygulamış, adamı travmasının iyileştirilmesi için alışkanlıklarının bıraktırılacağı, gereken departmana yollamıştı.

Hastanede paralel bir izlek vardı: Julien'ın üstü ve gayriresmî mentoru Dr. Rami Bouthain'in öncülük ettiği daha merhametli bir felsefe. Beyaz saçlı, kırışmış ve haşmetli Bouthain, altmış sekizindeyken bile hâlâ ayakları üzerinde dimdik duruyordu. Shifana'nın dâhiliye bölümünün başhekimi olarak günde altı saat çalışıyordu.

Ordunun genç sıhhiyecisi olarak Bouthain, erkekler arasında ağza alınmayacak şeylerin döndüğü sınır çarpışmalarında birçok yaralı erkeği tedavi etmişti. Tecavüz, işkence ve kopan uzuvlar her yerdeydi ve askerlik görevlerinden sonraki uzun yıllar boyunca o adamların akıllarından çıkmamıştı. Zihinsel yüklerini azaltan tek şey, deneyimleri hakkında konuşmaktı. Sonuç olarak Bouthain psikiyatri ve psikolojiye dair ince bir merak geliştirdi. Şimdi çoğu psikiyatrik destek, beyinden ziyade bağırsak bakterilerini ve vücut iltihaplanmalarını hedef alan psikotropiklere indirgenmiş durumdaydı. Konuşma terapisi onyıllar önce gözden düşmüştü. Ama Bouthain, savaştan sonra Shifana Hastanesi'ne geldiğinde, savaş gazilerinin rehberlik ve

rehabilitasyon hizmeti aldıkları bir travma programı oluşturdu. En önemlisi, başlarına gelenler hakkında konuşabiliyorlardı, iyileşmeye giden tuhaf bir yoldu bu ama Julien hastalar üzerindeki sonuçlarına tanık olmuş biri olarak buna katıldığını düşünüyordu.

Şimdi Julien kendisine soruyordu: Başka ne yapılabilirdi? Sabine üzerinde uyguladığı prosedür tam anlamıyla bir başarıydı, tıbbi açıdan. Ama Sabine'in karanlıktaki konuşmalarını dinledikçe, Bouthain'in çalışmalarını hatırladı ve deneyimlediklerinin onda yarattığı travma konusunda neler yapabileceğini merak etti. Annesinin intiharı, babasının kayıtsızlığı, Panah'taki hayatı, bilinmeyen bir canavar tarafından ırzına geçilişi... Hepsi üst üste binmişti; birine dokunulsa hepsi yıkılacak ve onları içeren kadını paramparça edecekti.

Sabine gece boyunca yatakta kaydı ve döndü, ondan uzağa, ona doğru, köşeye sıkıştırana kadar kendini ona bastırarak, öteye çekilip aralarında onları üşütecek birkaç santimlik boşluk bırakarak. Julien ona biraz çocukluğundan, ailesinden, okul yıllarından bahsetti. Yoğun yalnızlığını anlatamadı, başarıya olan hiddetli güdüsünü açıklayamadı. Birlikte büyüdüğü çocuklara güvenemediğini söyleyemedi. Diğer insanlarla arasında nasıl hep bir duvar olduğunu.

Sabine çok az konuştu ama kollarını ona sarıp sıktı ve o da nefessiz ve hareketsiz, orada öylece uzandı. Onun yakınlığının elektriklendirdiği haz noktaları bedeninde değil, zihnindeydi ve sabah olduğunda artık inanıyordu ki kalbindeydi.

Gönül ferahlığı ve endişe dalgaları arasında gidip gelen Julien, planlarını gözden geçiriyor, desteyi karıştırdıktan sonra köşesi kıvrılmış kartları aynı sırayla ve aynı kombinasyonla tekrar tekrar açıyordu. Hayatını riske atıyordu ve diğerlerinin hayatını, Sabine'e yardım etmek için. Yine de onu hastanenin kapısına atıp giden adam gibi terk edemezdi. Ne olacaktı şimdi: Kendi kendine çıkıp gidebileceği kadar güçlenene dek, birkaç gün daha onu burada mı

saklayacaktı? Onu gelip almaları için onun yerine Panah'a mesaj mı gönderecekti? Yoksa Kurum'un olayı öğrendikten sonra gelip hepsini tutuklamasını mı bekleyecekti? Onu kurtararak kendini ve iş arkadaşlarını ölüme mi mahkûm etmişti?

Julien alnındaki gerginlik düğümünü sökmek için başparmaklarını kaşlarının arasına bastırdı. Ardından geriye, tekrar onun sıcaklığına yaslandı ve şafak öncesi ışığı odayı filtreleyene kadar, bütün o düşünceleri kafasından atmaya çalıştı. Ama aklı o gün olan bir şeye takıldı, devriyesi sırasında koridorda Mañalac'la karşılaşmasına. "Durun, Doktor Julien, durun. Benden istediğiniz testin sonuçlarını getirdim."

"Toksikolojiden mi? Ee?"

"Pozitif çıktı. Deneysel bir ilaç. Ebriatas. Bizim veritabanımızda yok. Bilim Bürosu'na kontrol ettirmek zorunda kaldım. Sonuçları almam o yüzden bu kadar uzun sürdü."

"Ne yapıyor?"

"İlacı kesmeden önceki Midazolam gibi çalışıyor," diye fısıldadı Mañalac. "O kadar mide bulantısı ve baş dönmesi yapmadan uykusuzluğu iyileştiriyor. İleriye dönük amnezi yaygın. Ama bir şey daha var: Hamilelikle ilgili her türlü problem yaratıyor, düşüğe sebep oluyor, özellikle de kadınların aldığı bütün o doğurganlık ilaçlarıyla birleştiğinde. Bu yüzden henüz piyasaya sürmemişler."

Mañalac'ın verdiği bilgiden sonra Julien, bir doktor olarak kendisinin bile duymamış olduğu deneysel bir ilacın Sabine'in eline nasıl geçmiş olabileceğini anlamaya çalıştı. Ektopik gebeliğe sebep olan o olabilir miydi? Amneziyi açıkladığı kesindi. Bu konuyu ona büyük bir özenle açmalıydı; yasadışı ilaçlar kullandığını itiraf etmek konusunda gönülsüz olabilirdi. Ondan kaçan uykuyu bulabilmek için buralara kadar gittiğine göre gerçekten çaresiz olmalıydı.

Gece bayılsın diye Sabine'e sentetik morfin vermeyi denedi ama hiçbir etkisi olmadı. O zaman Sabine, geceleri yatağında nasıl ses-

sizlik içinde saatlerce yattığını, uyumaya çalıştığını, zihninin doğacak güne dair gittikçe daha endişeli olmak konusunda nasıl adeta yarıştığını anlattı. Yalnızca prosedür sırasında verilen anestezi onu uyutabilmişti ve Julien de sırf uyumasına yardımcı olabilmek için ona anestezi veremezdi. Acaba Sabine hipervijilanstan[8] mustarip olabilir mi, diye merak etti Julien – Bouthain travma yaşamış hastalarda görülebildiğinden bahsetmişti, özellikle de savaştan dönenlerde. Sabine hiç cephede çarpışmamıştı ama bu onun da kendi savaşlarını vermediği anlamına gelmiyordu.

Julien onun üstünde basit bir rahatlama egzersizi denemeye karar verdi: Ona nefeslerini saymasını söyledi. "Bu doğal bir sakinleştirici. Bütün sinir sistemini rahatlatıyor. Dört saniye boyunca nefes al, yedi saniye boyunca tut, sekiz saniye boyunca ver."

Sabah saat beşte, Sabine nihayet yanında sessizce yatıyor, düzenli nefes alıp veriyordu. Julien'ın aygıtı turuncu parlamaya başladı, onu ana koğuştaki sabah devriyesi için uyandırıyordu. Kafasını yataktan kaldırdı, sonra da bedenini oturur pozisyona doğrulttu, uzun bacakları kolayca yere değiyordu. Bir süreliğine öylece oturup sabah ışığının altında gözlerini kırpıştırdı. Biraz sersem hissediyordu ama önemli değildi. Geceyi bu kadının yanında geçirmiş olmak onu gençleştirmiş, günün ona getirebilecekleriyle yüzleşmeye hazır hale getirmişti.

Omzunun üzerinden ona bakmak için döndü. "Sabine?" Adını söylemek, içinde bir şeyleri kıpır kıpır ediyor, göğsü genişliyormuş gibi hissettiriyordu.

Kımıldandı ve kuruluktan ve uykusuzluktan kızarıp gerilmiş gözlerini açtı. Kuruluğu dindirmek için ona damla vermek istedi; acısını azaltmak için gözkapaklarını parmak uçlarıyla ovmak istedi. "Benim gitmem gerekiyor. Bir saat içinde sana yiyecek bir şeyler getirecek birini yollayacağım. Adı Ram, kendisi cerrah asistanı. Senin

8 Olası tehditlere karşı aşırı hassas ve tetikte olma hali. (ç.n.)

ameliyatın sırasında bana o yardım etti."

Herkesin kimliğini korumak daha iyi olurdu, böylece sorgulanma zamanları geldiğinde –ki gelecekti, Julien, Shifana'yı da, Yeşil Şehir'i de gelmeyecekmiş gibi davranamayacak kadar iyi tanıyordu– kendilerini ya da birbirlerini Kurum'a karşı töhmet altında bırakamazlardı. Yine de Sabine'in bir tür, geçici de olsa, burada, hastanede güvenebileceği bir aileye sahip olduğunu bilmesi lazımdı. Ram, Mañalac ve George, ameliyathanedeki o gergin saatlerde onun bir nevi vekil yakınları olmuşlardı.

"Ne zaman döneceksin?" Sabine'in sesi alçak ve incecikti. Sabah ışıklarının onun üzerindeki etkisi Julien'dakinin tam tersiydi: Yatağın içinde büzüşmüş, önceki güne göre çok daha küçük ve kasvetli görünüyordu.

"Mola vaktimde," diye yanıtladı Julien. "On bir civarı." Bu bitmemiş katta gelip onu görebilmek için daha kaç nöbetinden çalabileceği konusunda zaten endişeliydi, er ya da geç yokluğunu birinin fark edeceğinden korkuyordu.

Sabine tek dirseği üzerinde doğrulup başını eline dayadı. "Gitmelisin. Ben iyiyim." Ağzının yorgun kenarları, yüreğine beklenmedik bir su serpen ufak bir gülücüğe kıvrıldı. Kablo gibi gergin sinirleri aniden gevşedi. "Dönebildiğin kadar çabuk dön."

Koridorda aşağı yürürken Julien sonraki hamlesini değerlendirdi. Sabine en azından bugünlük güvende olmalıydı ama Yeşil Şehir Güvenliği hastanede her hafta rutin tarama yapıyordu. Sınır direnişlerinde anlaşmazlıkların arttığı zamanlarda habersiz teftişler oluyordu ama yönetim, Güvenliğin her istediğinde paldır küldür hassas bölgelere ve tedavi odalarına dalmasına izin vermeyi reddetmişti. Bu yüzden Güvenlikle hastane yönetimi arasında gittikçe artan bir gerilim vardı. Ama Güvenlik bitmemiş katları teftiş etmeyi talep edebilirdi, sonuçta buralarda hasta olmadığına göre önceki uyarılar gereksizdi.

"Merhaba, Julien."

Julien koridorun orta yerinde donakaldı. Kalbi katır gibi göğsünü tekmeledi ve sırtından soğuk terler akmaya başladı.

Yabancının sesi bilinmedik ama yine de tanıdıktı. Yüzünde gölgeler olsa da Julien hâlâ bedenini, boyunu ve ceketinin altındaki iyi gelişmiş kaslarını çıkartabiliyordu. Sigara ve derinin silik kokusu onu bir sis gibi sarmalamıştı.

"Ben de seni bekliyordum."

"Sen kimsin?" dedi Julien.

"Ben Reuben Faro. Beni hatırladığını zannetmiyorum."

Bir anda aklına geliverdi: madalyayı boynuna takmak için eğilen büyük, etli adam. O adam kameralara izleyen herkesi güvenlik ve sıcaklık hissiyatında yüzdüren gülücükler sunan, babacan ve şen şakrak biriydi. Gölgelerin içinde belli belirsiz görünen bu adam ise bambaşka bir kişiydi. Amcalık gösterişi buraya kadardı; adamın her bir hücresinden gözdağı fışkırıyordu.

Birden başka bir yapboz parçası önüne düştü. "Reuben Faro?" dedi Julien nefesi kesilerek. "Julia'yla mı evlisiniz – yani Sabine?"

Reuben Faro kısa ve keskin bir kahkaha koyuverdi. "Pek sayılmaz."

"Anlamıyorum. Onun kayıtlarında sizin isminiz vardı."

"Onun yerine yazdım diyelim. Bu iş bittikten sonra kimse o kayıtları görmeyecek."

"Ne demek 'bitmek'?"

"Ah Julien. Dr. Asfour? Yok, bence Julien ilişkimize daha çok uyuyor. Biz doktor ve hasta değiliz, o yüzden de hastane geleneklerini izlemem gerekmiyor. Sizi bihaber bıraktığım için üzgünüm. Ama bu karmaşık bir durum." Faro koluyla havada geniş bir halkayı süpürdü.

Julien daha fazlası da geliyor mu diye merak etti: Kurum Temsilcileri, Yetkililer ve Güvenlik, silahları, yasakları ve kimyasallarıyla bekliyorlar mıydı? "Burada neyin karmaşık olduğuna karar verecek

kişi benim, Mr. Faro."

Faro'nun eli, Julien'ın kolunu dirseğinin hemen üzerinde sıkı bir tutuşla kavradı. "Sen bir kerede tek bir insanın yaşamı ve ölümü arasında karar veriyorsun Julien. Bense kimin yaşayıp kimin öleceğine çok daha büyük bir ölçekte karar veriyorum. Benim işimi isteyeceğini hiç sanmam."

Faro, Julien'ı asansöre yürütüp onu içeri itti. Elini ekrana doğru salladı ve Julien'ın daha önce hiç görmediği renkli bir idari paneli açtı. Kısa bir kod girdi. Asansör yarım kat çıkıp iki katın arasında sarsılarak durdu.

Faro, Julien'a gülümsedi. "Böyle daha iyi değil mi? Şimdi gizlice konuşabiliriz. Erkek erkeğe."

Julien sesini sakin ve alçak tuttu: "Bu kapıları hemen açın ve beni bırakın."

Faro arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. "Aslında seni takipteydim, Julien, yıllar önce mezuniyetine geldiğimden beri. Doğru zaman geldiğinde, belki seneye, belki beş sene içinde, sana gelip bize katılmak isteyip istemediğini soracaktım. Biz hep lider arıyoruz, potansiyeli olan insanlar. Ama görünen o ki şans ayağına beklenenden erken geldi. Eğer bana yardım edersen büyük şeylerin senin için kolayca oluvermesini sağlayabilirim."

Faro'nun varlığı öyle azametliydi ki Julien neredeyse asansörde oksijenin bittiğini hissediyordu; adama bakmak istemiyordu ama Faro'nun gözleri her yerde onu takip ediyordu, optik bir yanılsama gibi. Kırışıklar yaşlı adamın alnında ve yanaklarında epey derindi.

"Şimdi beni iyi dinle Julien. Sorularıma cevap vermeni istiyorum. Senin için böylesi daha iyi, inan bana. Sabine nasıl? Ayağa kalkabiliyor mu? Yürüyebiliyor mu? Burayı terk edecek kadar iyi mi?"

"Sana onunla ilgili hiçbir şey söylemem icap etmiyor."

Faro, Julien'ı sırtı asansörün duvarına yaslanana kadar sıkıştırdı.

Faro'nun gemi direği gibi sağlam sol kolu, Julien'ın omuzlarıyla boynu arasına bastırıyor, yumruğu ise tek bir keskin darbede onu elden ayaktan kesecek bir acı vermeye hazır, omurgasının alt tarafına hafif bir baskı uyguluyordu. Julien, Faro'dan daha genç ve uzundu ama onda ne Faro'nun bedeninin meşemsi kuvveti ne de şiddete meyli mevcuttu.

"Bak, Sabine sende. Başka kimse öğrenmeyecek; bundan emin olacağım. Ama onun dört saat içinde yola çıkmaya hazır olmasını istiyorum, sonra da onu götüreceğim."

"Nereye?" dedi Julien soluk soluğa ve Faro'ya yan yan bakmak için kafasını çevirdi. Başındaki baskı, gözleri patlayacakmış gibi hissettiriyordu. Faro kolayca boynunu kırıp ölüsünü asansörde bırakabilirdi.

"Seni ilgilendirmez."

"Sen beni ilgilendirttin! Onu buraya atıp bana bıraktın, ben ilgilenmek zorunda kaldım!"

Faro birden Julien'ı kıskacından bıraktı ve bir adım geri çekildi. "Haklısın. Özür dilerim. Ama yine de sana hâlihazırda bildiğinden fazlasını anlatamam."

Julien yavaşça, öksürerek döndü. "Onu Panah'a geri mi götüreceksin?" demeyi başardı hırıltılar arasından. Faro durumu yeniden gözden geçirmek zorunda kalmıştı ve bu Julien'ı memnun etti, acının altında adamı hazırlıksız yakalamıştı.

"Sana Panah'ı anlattı, öyle mi? Lin Serfati'den de bahsetti mi?"

Julien dikkatle adamı izledi, Lin'in adını niye ortaya attığını merak etmişti. "Panah'ı biliyorum," dedi tedbirle, Faro'ya hiçbir şeyi açık etmek istemiyordu. "Orası gitmek istediği yer. Döneceği ev."

"Onunla gerektiği şekilde ilgilenilecek. Sen işin sana düşen kısmını yaptın. Bırak ben de benimkini yapayım."

"Bir *kadını* infaz etmeye gönüllü müsün?" Julien en mantıklı gibi görünen sonuca atlamıştı.

"Ben olmazdım ama otoriteler olurdu, eğer öğrenselerdi. Şimdi olayın ne kadar ciddi olduğunu biliyorsun. Onu onlardan koruyabi-

lecek olan tek kişi benim."

Julien, Sabine'in ikisi için de eşit değere sahip olduğunu biliyordu, epey farklı gerekçelerle de olsa. İkisi için de onun için mücadele etmek Yeşil Şehir'deki bütün kurallara karşı gelmek demekti: Kadınlar değer verilecek, saygı duyulacak, paylaşılacak şeylerdi, erkekler arasındaki çatışmaların kaynağı değil. Erkekler, ne de olsa, Yeşil Şehir'in en değerli kaynaklarının koruyucusu ve muhafızlarıydılar. Eşlerini paylaşma fedakârlığını gösterecek kadar asil davranmışlardı; kıskançlık ya da rekabet hırslarının yüzeye çıkmasına izin vererek kendilerini küçültmemelilerdi.

Julien zar zor doğruldu ve gücünü yapabildiği kadar sesine yansıtmaya çalıştı. "Otoriteler *sensin* zaten."

Faro'nun sesi artık ivedi ve pes çıkıyordu. "Cidden anlamıyorsun, değil mi? O, oradan alıp buraya koyacağım bir manav poşeti değil."

Renkli panel sessiz bir alarmla yanıp sönmeye başladı. Birkaç dakika içinde ana sistem incelemeleri için Güvenliği gönderecekti. Julien sessizce paneli işaret etti. Faro dönüp kafası karışmış bir halde ekrana baktı.

"Ah," dedi Faro, "Unutmuşum onu. Gördün mü? Her şeyin dilediğim gibi gitmesini sağlayamam. En azından her zaman."

"Demek ki düşünmeyi tercih ettiğin kadar güçlü değilsin," dedi Julien.

"Güç bir yanılsama," dedi Faro üzgün üzgün, elini panelin önünde sallamadan önce. Kapı kayarak açılırken Julien'a doğru döndü, güveni ve otoritesi yerine gelmişti, sanki maskesi hiç çatlamamış gibi. "Dört saat. Sonra onun için geliyorum. Sana bir nasihat: Onun iyiliği için kariyerini tehlikeye atma. O buna değmez. Kimse değmez." Faro dudaklarını Julien'ın çok yakınına getirdi. "Ama beni durdurmaya çalışırsan sen de onun kaderini paylaşırsın. Bana bir şans bırakmamış olacaksın Julien. Seni sevsem de infaz etmem gerekecek."

LIN

Bülten'de kayıp bir Eş'e dair haber var mıydı? Diğer Müşterilerden herhangi biri Sabine'den bahsetmiş miydi? Herhangi bir şekilde tuhaf davranan birileri var mıydı?

Lin'in gözleri bir kadının suratından diğerini taramaya geçiyor, cevaplar arıyordu. Hepsi sessiz ve ürkmüştü. Yalnızca Rupa'nın yanaklarında renk, gözlerinde parlaklık ve sesinde, kötü haberi getiren kişi olmak konusundaki heyecanını ele veren yüksek perde vardı.

"Hiçbir şey yok mu? İyi." Lin topukları üzerinde bir askerin netliğiyle döndü ve ölçülü adımlarla odasına doğru yürürken arkasına doğru, "Rahatsız edilmek istemiyorum," diye seslendi. Onların yanında kalıp güvence verebilecek bir modda değildi. Umumi korku gösterilerine katılacak değildi, diğer hepsinden çok daha fazla korkuyor olsa da.

Kapısını kilitledi, masasına oturdu ve Reuben'a çaresiz bir mesaj yazdı: "Kuştan haber var mı?" Mesajlaşmalarını her zaman olabildiğince kısa ve şifreli tutarlardı, tehlikesiz semboller ve görsellere dayanan ortak bir kodları vardı. Kendini metin olmaya hazırladı ve mesajı yolladı.

Bu felaket nasıl olmuş olabilirdi? Lin bazı Yetkili ve Kurum Temsilcilerine yüksek meblağlar ödüyordu. Müşteri adisyonlarını büyük bir itinayla tutuyor, evlerinin ve ofislerinin detaylarını takip ediyor, finans

durumlarını, tatillerini, ailelerini araştırıyordu. Şüpheleri yatışana kadar her şeylerini araştırıyordu çünkü zincirdeki her bir halka, ihanet için bir ihtimaldi. Sabine'e her ne olduysa dış bir güç tarafından gerçekleştirilmiş olmalıydı, tamamen kontrolünün dışındaki bir şey. Reuben'dan haber almadan geçen her an, boynundaki ilmek yavaş yavaş sıkılaşıyormuş gibi hissettiriyordu. Zihni hiddetle çalkalanıyor, Sabine'e tam olarak ne olmuş olabileceğini hayal etmeye çalışıyordu. Yakalanmış mıydı? Kaçırılmış mıydı? Hastalanmış mıydı? Kayıp mı olmuştu?

Sonra, dehşet verici düşünce: Gidip teslim olarak hepsine ihanet mi etmişti? Eğer Sabine Kurum'a teslim olduysa Panah'la ilgili bildiklerini ihbar ederek daha az ceza alabilirdi.

Lin'in aklı haftalar önce gördükleri Bülten'e gitti, Eş'e –Nurya Salem– kendi kanından oluşmuş bir havuzda bulunan. O sansürden nasıl kaçmıştı? Büro kadınları düzenli olarak Ağlarda teşhir ediyordu: endişenin çizgilerinden muaf genç ve güzel suratlar. O alımlı kuklalar, harmanlanmış aileleriyle ne kadar mutlu ve başarılı olduklarına, ne kadar iyi göründüklerine, Kocaları tarafından nasıl kraliçe muamelesi gördüklerine tanıklık ediyorlar: Yeşil Şehir'deki mükemmel hayatın cansız ve aşırı şekerli şahadetnamesi.

Nurya Salem'in intihar haberinin yayınlanmasına kim izin verdiyse Yeşil Şehir'deki bütün kadınlara bir uyarı gönderiyordu. Kurum, direnen hiç kimseye ıslah şansı verilmeyeceğini herkesin görmesi için haberin sansüre uğramaması yönünde talimat vermiş olmalıydı. Sabine onların bu kurnazlığı karşısında mı sökülmüştü?

Lin, Fas'a özgü lambasının kırmızılı turunculu uğursuz ışığı altında saatlerce oturdu; dört yanındaki oyma tasarımlar, odasının duvarlarına, masanın ve yatağın üzerine lamba döndükçe hareket edip değişen, büyük çiçeklere benzer gölgeler düşürüyordu. Lamba, tenine ışık dövmeleri işliyordu ve Lin onları izlerken işin buralara kadar nasıl geldiğini düşündü.

Ilona yirmi sene önce öldüğünde ve Lin, Panah'ı devraldığında, korkunç geleceklerinden kaçan genç kadınlara yardım etmek istemişti. Cesurlardı ve Lin onların bu cesaretine kendi kuvvetiyle karşılık vermişti. Yirmi yıl boyunca, takıntının sınırlarında gezen bir adanmışlıkla görevlerini yerine getirmeyi sürdürmüştü.

Sistemden kaçtıklarını düşünmüştü ama iş ona kaldığında hâlâ gidip Reuben'den yardım istemesi gerekmişti. Doğrusunu söylemek gerekirse evlendiğinde nasıl olacaksa şimdi de öyle bir erkeğe muhtaçtı. İlk kez, Lin yıkıldı ve özgürce ağladı. Kurum'a teslim olmalı mıyım, diye düşündü, aklı selametin sınırlarında kayıp düşmeden önce.

Sonunda, saatler sonra, Reuben'ın yanıt mesajı, doğrudan kalbini dürten bir bildirimle birlikte geldi: "Kuşu buldum. Her şey yolunda. Devamı sonra."

Parmakları cihazın üstünde gezindi ama kelimeler kafasına ulaşmadı. Elini masaya vurdu ve ardından hüsran ve acıyla çığlık attı. Kahrolası herif! Nasıl daha fazlasını söylemezdi? Baştan sona bütün detaylara ihtiyacı olduğunu bilmiyor muydu? Bu onun kendince onu kontrol altında tutma çabasıydı, bir sonraki mesajı için soluksuz bir bekleyiş.

Delice doğru cevabı ararken kapının diğer tarafından bir ses geldiğini duydu. Lanet olasıcalar, onlara rahatsız etmemelerini söylemişti! Sandalyesini masadan geriye itip ayaklarının yere sürtüşünden çıkan gıcırtıyı yok saydı. Tamamen ayağa kalktığında kafası Fas lambasına çarparak onu duvarlarda ileri geri seğirten bir yıldız kaleydoskopuna dönüştürecek çılgın bir yörüngeye soktu.

Kapıyı çarparak açtı: Kimse yoktu. Ama sesi kafasından uydurmamıştı. Kapıyı kapatıp odaya dönmek üzereydi ki sesi yeniden duydu, ona kapının karşısındaki duvardan geçen bir gölge eşlik ediyordu. İzini sürmek için odasından kayarak çıktı, koridor boyunca takip etti, mutfağı geçti ve sonra Sabine'in kapısına yöneldi. Lin kendini duvara yasladı ve bir saat önce bizzat aktive ettiği elektronik

kilidi dikkatlice açmaya çalışan bir elin boğuk seslerini dinledi.

Lin durdu ve kadın arkasını dönene kadar bekledi. Yavaşça Rupa'nın şok ve korku dolu gözleriyle buluştu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Lin.

"Hiç."

"Niye Sabine'in odasına girmeye çalışıyordun? *Cevap ver!*"

"Ben bir şey yapmıyordum, sadece Sabine'i merak etmiştim, yapabileceğim bir şey var mı diye bakmaya geldim, yardım edeyim..."

O sırada bir şey Rupa'nın avcundan kayıp metalik bir *dank* sesiyle yere düşüp Lin'in ayaklarına doğru yuvarlandı.

Lin almak için eğildi. Koridorun loş ışığına doğru kaldırdı. Sabine'in matarasıydı, bir Müşteri'yle geçirdiği her gecenin ardından çay doldurup arabayla ona yolladığı matara. Onu elinde çevirip ağırlığını ve hatlarını hissetti. Hâlâ doluydu; şimdi Sabine kayıp olduğu için içindeki sıvının çalkalanışının yeni bir önemi vardı.

"Bu niye sende Rupa? Bu Sabine'e ait."

Gergin ve soluk yüzler koridorun loşluğunda belirdi Diyah, Su-Yin ve diğer birkaç kız. Lin aralarında Sabine'in yüzünü aradı, sonra tekrar gitmiş olduğunu hatırladı. "Ne yapıyorsun bununla?"

Rupa fısıldadı, "Arabadaydı. Yıkıyordum."

"Niye? Bunu yıkamak senin işin değil." Matarayı tehditkâr bir biçimde Rupa'nın suratına doğru salladı; Rupa ürküp refleks olarak kendini korumak için kollarını kaldırdı.

"Lütfen yapma... lütfen, Lin. Buraya sana bir şey söylemeye geldim. Sabine'le ilgili."

Lin yalnızca gözlerini hareket ettirdi ama onun yan bakışı Diyah ve diğer kadınların apar topar geri adım atmasına sebep oldu. Hepsi yaşamlarında korkuyu ve öfkeyi tatmıştı ama daha önce hiçbiri Lin'i bu şekilde görmemişti; çehresi, o bildikleri dengeli ve onurlu kadın-

la bağdaştıramadıkları bir hiddetle çarpılmıştı.

"Defolun!" dedi Lin diğer kadınlara, yüzlerine bile bakmadan. Silah sesiyle harekete geçen kuşlar gibi dağılıverdiler. Nereye gittiklerini, aralarında neler konuşabileceklerini umursamadı. Şu an Rupa'ya konsantre olması gerekiyordu.

Rupa kalçası üzerine oturup bir papaza tövbe edercesine ellerini kucağına koydu. Lin defedemediği şeytanlarla lanetlenmiş bu kızı hiçbir zaman anlamadığını fark etti. Rupa sırlarını derisinin altında taşımayı tercih etmişti, onu içeriden yiyor ve dışarıya doğru zehirliyorlardı. Tekrar tekrar Lin'in anlamadığı bir şeyleri geveleyip duruyordu.

"Ne dedin?"

"Benim suçum."

"Ne?"

"Sabine'in gitmiş olması benim suçum. Bu benim yüzümden oldu."

"Neden bahsediyorsun?"

"Joseph. Sabine'e âşık..."

"Bunu biliyorum. Bunun seninle ne alakası var?"

Rupa, Lin'e bakmak için kafasını kaldırdı, yoğun, güzel gözleri korkunun közüyle kızarmıştı. "Sabine'e deli oluyor ama Sabine ondan nefret ediyor ve o da bunu biliyor. Bana ne yapacağını sordu ve ben de yardım etmek istedim."

"Anlamıyorum. Nasıl yardım edecektin ki?"

"Bana Sabine'in ondan hoşlanmasını nasıl sağlayabileceğini sordu. Ben de ona bir içki verip yanında daha rahat olmasını sağlayacak mı diye bir bakmasını önerdim."

"Ne demek, bir içki?"

"Bilirsin, alkollü bir şeyler. Böylece Joseph'la olan görevleri daha

iyi geçer diye düşündüm, eğer Sabine biraz daha..."

"Ama o içmez ki!"

"Biliyorum. Ona onu sarhoş etmemesini söyledim. Bir zarar vereceğini düşünmemiştim."

Ve birden, Lin hatırladı. İlaç. Uyku, Reuben'ın ona verdiği, onun da Sabine'e verdiği. Alkolle karıştırılmaması konusundaki uyarısı.

Lin kendini düşünmeye zorladı. Sabine çay matarasını yalnızca arabadayken içiyordu, Müşteri'den dönerken. Ama eğer ilaç Lin'in onu çayına koyduğu haftalar boyunca sisteminde kaldıysa – ah, Tanrım, ya Sabine'e çok fazla verdiyse? Joseph da ona alkol verdiyse, Sabine'i hasta eden bu olabilir miydi? Onu öldürebilir miydi, yoksa sadece bilincini mi kapatırdı? Lin, Joseph'ın Sabine'e yapmış olabileceklerini düşününce irkildi, öyle savunmasız ve hissizken...

Lin dik durabilmek için elini duvara yasladı. "Bu ne zaman oldu?" diye sordu Rupa'ya. "Bunu yapmasını ona ne zaman söyledin?"

"Joseph'a son ziyaretimde. Birkaç ay önce. Sabine'e zarar vermeye çalışmıyordum. Yalnızca yardım etmek istedim, yemin ederim."

Lin gözlerini Rupa'ya dikti. Kızın sözleri kendi düşüncelerinin yansımasıydı adeta. Sabine'i öyle geceler boyu uykusuz, yanakları uyuyamamaktan çökmüş halde görünce o kadar endişelenmişti ki. Lin, Panah'ın kadınlarını himayesine aldığı günden bu yana birçok karar veriyordu, uzun yıllardır. Sabine'in uykusuzluğu konusunda kimseden yardım kabul etmemek konusundaki inatçılığı, Lin'in canını kabul ettiğinden çok sıkmıştı. Sabine'in bedeni üzerinde kurduğu hâkimiyet, Büro çalışanlarınınkinden beterdi. Ama şimdi hesaplarının tutmadığını biliyordu. Sabine'in haberi olmaksızın böyle bir ilaçla asla deney yapmamalıydı.

Rupa hâlâ konuşuyordu, Lin'in kargaşasından habersizdi: "Düşündüm ki Joseph'la olmak konusunda daha az stresli olursa onun yanında olmaktan daha çok keyif alabilir. Yaptığımız şey kolay bir şey değil, bi-

liyorsun. Eğer Müşteri şeyse – yani Müşteri'den hoşlanıyorsan her şey daha kolay oluyor. Ve Sabine Müşterilerinden hoşlanmıyor. O benim gibi değil: Benim kadar dost canlısı değil... ya da açık fikirli."

Lin sözcükleri kafasındaki sisin ardından duyuyordu ve onlardaki bir şey, ona Rupa'nın da istemese bile burada onlarla birlikte yaşadığını fark ettirdi. En başta, kalbi hiçbir zaman onlardan yana olmamıştı.

Ne zaman bir kadın asansör boşluğundan aşağı tırmanıp Panah'ın kapılarını çalsa, adrenalinden uçmuş, kaçmış olmanın zaferiyle sarhoş oluyordu. Gözleri ışıldıyor, ciltleri parlıyordu. Sarhoşluğun geçmesi birkaç gün, belki bir hafta sürüyordu. Sonra yaşamlarının artık kaçıştan önce ve *sonra* olarak iki parçaya ayrıldığı kafalarına dank etmeye başlıyordu. Her bir kadının zihninde, Panah'a girmeden öncesine dair bildikleri her şeyin öldüğü bir an mutlaka oluyordu. Ardından, genelde birkaç hafta sonra kadınların artık nerede olduklarını anlayıp ve Panah'taki bu yeraltı yaşamının getirdiği kısıtlamaları, kuralları ve düzenlemeleri idrak ettikçe gelen derin bir depresyon. Bazıları, Diyah gibi, bulundukları yeri kabullenip ellerinden geleni yaptılar, varış tarihlerini ikinci doğum günleri yaparak bunu ikinci bir şans olarak görmeyi seçtiler. Bir kadın Panah'a bir kez geldiğinde, ona hayatının geri kalanı boyunca sahip olacağı bir sığınak sağlanıyordu – istediği buysa.

Ama belli ki Rupa hiçbir zaman bunu istememişti. Panah'a zorla gelmişti. Yapılarına ve kurallarına bu kadar az saygı duyuyor olması şaşılacak bir şey değildi. Kafasında, yalnızca Panah'tan ayrılıp bir daha geri dönmeyebileceği o günü bekliyordu.

"Gel benimle, Rupa."

Lin, Rupa'nın elini tuttu ve onu koridordan aşağı, kendi odasına götürdü. Onu odanın ortasına doğru dürtükledi ve kendisi Reuben'dan haber var mı diye cihazını kontrol ederken orada dikilme-

sini sağladı. Hiçbir şey olmayacağını zaten biliyordu ama kendini cihazın düğmesine basıp durmaktan, yeterince denerse bir yanıtın mucizevi bir şekilde belireceğini ummaktan alıkoyamıyordu.

Gözleri ufak bellek çipini yakaladı, masanın kenarındaki küçük bir kabın içinde duruyordu. Rupa'nın günlüğü! Onu, içeriğine dair mantıklı birtakım karşılıklar üzerine çalıştıktan sonra, Rupa'yla yüzleşmek için oraya koymuştu ama Sabine'in ortadan kayboluşundan sonra her şey çok çabuk gelişmişti.

Rupa'nın sözleri yeniden zihninde dönmeye başladı: "Bana karşı çok iyiydi. Çok kibar ve nazik. Ve bittikten sonra burnumdaki hızmaya dokunmaya devam edip, beni ne kadar güzel gösterdiğini söylüyordu. Gedrosyalı bir prenses gibi." Olan biten şeylerin ışığında, kelimeler yeni anlamlar kazandı; ihanetten ziyade cinayet gibi hissettiriyorlardı. Artık Lin, Rupa'nın Joseph'la yattığından ve Sabine'i de ona aynı amaçla yolladığından emindi. Ya Joseph ona para ödüyordu ya da kendini ve ardından da Sabine'i aynı adama pazarlıyor olmak ona müstehcen bir kudret hissi yaşatıyordu. Düşüncesi bile Lin'in iğrenmeyle geri çekilmesine sebep oldu. Ama şimdi Lin'e kendi suçluluğu feryat ediyordu, Sabine'in kayboluşundaki tek gerçek sorumlunun kendisi olduğunu fısıldıyordu. Rupa değil. Joseph değil.

Rupa'yla yüzleşmek için döndü, yerde oturuyordu, bir dizi yukarıda, suratını dirseğinin kıvrımına gizlemişti. "Joseph'la seviştin." Bu bir beyan değil, vahşi ve öfkeli bir suçlamaydı.

Rupa kafasını kaldırdı, gözleri kocaman açılmıştı. "Hayır!"

"Okudum. Günlüğünden."

"Ne günlüğü?"

Lin bellek çipini Rupa'nın suratının önünde, ışığa doğru tuttu. "Senin için değerli olan şeyler konusunda daha dikkatli olmalısın."

Rupa'nın minnacık kayda odaklanması bir an sürdü, sonra yüzü kardı. "O benimdi. Buna hakkın..."

"Onunla yattın. Sonra Sabine'i de ona vermeyi düşündün. Siz ikiniz ne tür bir hastalıklı plan yaptınız bilmiyorum ama..."

"Hayır, yanlış düşünüyorsun. Yemin ederim, Joseph'la yatmadım."

"Gerçek? Gedrosyalı bir prenses için nedir ki gerçek?"

Lin, Rupa'nın korkacağını düşünmüştü ama Rupa'nın suratından, onu şaşırtan, hazin bir gülücük geçti. "O başka biriydi, Joseph değil." dedi.

"Kim öyleyse?" Lin odayı adımladı ve geçip Rupa'nın yanına oturdu. "*Anlat bana.* Sabine senin yüzünden ölmüş olabilir." *Benim yüzümden*, diye düşündü.

Kız, Lin ona doğru uzanınca bir darbe bekleyerek geri kaçındı ama Lin, Rupa'nın çenesini parmaklarının arasına aldı ve nazikçe kızın yüzünü kendisine çevirdi. Burun halkası, teninin kıvrımında ihtiyatla duruyor, pırlantası Lin'le ve onun bu kadınların hayatındaki rolü konusunda sahip olduğu yanılsamayla dalga geçiyordu.

"Le Birman'dı."

"Le Birman?" Bir an isim Lin'e hiçbir şey ifade etmedi. Sonra hatırladı: Bir eczacılık firmasının başındaydı, duldu, kendi halindeydi. Hatta onu Müşteri listesine eklemeden önce Reuben'dan kontrol etmesini istemişti. "İşadamı olan?"

Rupa başıyla onayladı. "Bana karşı çok kibardı. Nasıl bir şey olduğunu bilmek istedim, o da bana göstermeye istekliydi. Ama bana hâlâ uzun zaman önce ölmüş olan karısına âşık olduğunu söyledi, o yüzden fikirlere kapılmamalıymışım. Lin? Bunun Sabine'le ne alakası var? Sence onu Joseph mı incitti? Bunların hiçbirinin olmasını istememiştim."

Lin hızlıca kayıtlarına bakmak için cihazına tıkladı. Le Birman denen Müşteri son sekiz ay içinde Rupa'yı üç farklı gece çağırtmıştı. Konuşmaya ya da mesaj bırakmaya pek istekli değildi ama her

atamayı vaktinde ve cömertçe ödemişti. Lin onu uzun uzadıya araştırmış, hatta Reuben'dan onun için bir güvenlik kontrolü yapmasını istemişti. Reuben onun bir tehdit olmadığını söylemişti: Karısı, diğer birçok kadın gibi Virüs'ten ölmüş bir işadamıydı. Rupa onun yanında güvende olacaktı.

Lin'in serinkanlı ve sakin bir şekilde düşünmeye ihtiyacı vardı, tüm bu yeni bilgileri kafasında tartmaya. Rupa'nın dürüst olup olmadığı konusunda hâlâ emin değildi. Uzun, yavaş bir nefes verdi ve işaretparmağıyla Rupa'nın burun halkasına dokundu. "Bu çok güzel. Bunu daha önce görmemiş olmam tuhaf. Birçok hata yaptım, Rupa. Ve hepsi için üzgünüm. Ama lütfen, eğer Sabine'e yardım edeceksek bana Joseph ve Le Birman hakkında gerçekleri anlatman lazım, her şey hakkında. Söz veriyorum, artık kızmayacağım."

JULIEN

Julien, Bouthain'in ofisine doğru depar attı, uzun ve çaresiz adımlarıyla koştukça bileklerindeki ve kasıklarındaki kaslar yanıyordu. Sabine'i orada tek başına yatarken bırakmaktan nefret etmişti ama Bouthain'e ulaşamazsa birileri Güvenliği alarma geçirecek ve o ortaya çıkar çıkmaz hepsi tutuklanacaktı. Julien bir doktor olduğunu ve bu meslekte önce yardım edip soruları sonra sorması gerektiğini tartışarak kendini hafif suçla savunabilirdi. Ama Tanrı bilir Kurum Sabine'i bulursa ona neler yapardı. Bouthain'in sempatisi, izni olmasa bile –ona kesinlikle bu konuda onay verecek değildi, Julien bunu hayal edecek kadar naif değildi ama en azından diğer açıdan bakmaya söz verebilirdi– onlara biraz zaman kazandırabilirdi.

Bouthain'in ofisi, binanın iki kanadını birbirine bağlayan asma yolun tepesindeydi. Bir kuş gibi oraya tünemiş, aşağıda olup biten her şeyi gözetliyordu. Oda basit ve büyük oranda boştu, iyi aydınlanıyordu. Geniş masasının bir kenarında ona hastaneden farklı sahneler gösteren ekranlar kümelenmişti: ameliyathaneleri, yoğun koğuşları, danışma kliniklerini, hatta gruplar halinde personel odalarına girip çıkan adamları teftiş ediyordu. Bouthain, gözetleme noktasından, bir doktorun çok uyuduğunu görebilir ve depresyon değerlendirmesinden geçirilmesi için not alabilirdi. Gece vardiyasındakilerin bir hastayla gerekli şekilde ilgilenip ilgilenmediğini

anlayabilir ve onları fırçalayabilir ya da süpervizörlerine gerekenin yapılmasını salık verebilirdi.

Julien, ofisine kapıyı bile çalmadan daldığında pencerenin önünde durmuş gökyüzüne bakıyordu.

"Ne oluyor – Dr. Asfour?"

"Özür... dilerim..." Julien kelimeleri zorla çıkarttı, sonra da eğilip dizlerini sıkarak soluklanmaya çalıştı. "Sizi rahatsız... etmek istemezdim..." Tıp eğitimi ve hastanedeki çalışma yaşamı boyunca bedenini ihmal etmişti; hiçbir zaman egzersize vakit olmuyordu, toplantı, nöbet, klinik ve daha fazla toplantı derken günün çoğu gidiyordu.

"Acil bir durum mu? Çabuk anlat."

Bouthain'in yazılı olmayan bir kuralı vardı: Eğer tıbbi bir aciliyet söz konusuysa ve Bouthain'in yardımına ihtiyaç duyuluyorsa herhangi bir doktor Bouthain'in ofis saatini bölebilirdi. Sabine konusundaki tıbbi aciliyet bitmiş olsa da Reuben'ın tehdidi ikisini de yeniden tehlikenin kucağına atmıştı. Ama Bouthain'e Sabine'i nasıl anlatacaktı? Nereden başlayacaktı?

"Dr. Bouthain, ben... ben çok aşırı yanlış bir şey yaptım. Bana beni sonuna kadar dinleyeceğinize söz verin, ondan sonra beni disipline verebilir ya da isterseniz kovabilirsiniz. Ama lütfen, yardımınıza ihtiyacım var." Hem yaş hem de boy olarak küçülürken sesi artmıştı. Artık üstüne danışan ast bir doktor değil, çok geç olmadan gelip hatalarını düzeltmesi için babasına yalvaran bir oğlandı. Sabine'i almak, ona yardım etmek, hiçbirini raporlamamak: Yaptığı bütün bu yanlışları düzeltmenin bir yolu var mıydı, onu bile bilmiyordu.

Bouthain bir an Julien'e ne anlama geldiği belirsiz bir ifadeyle baktı. Ardından ekran yığınına gitti ve önünde elini salladı. Bütün ekranlar ânında kararmıştı. Konuşmaya başladığında sesi kısık ve boğuktu. "Bu 3214 numaralı odadaki kadınla mı alakalı? Bitmemiş kattaki?"

Julien'ın beti benzi attı. "Nereden biliyorsunuz?"

"Gördüm," dedi Bouthain basitçe.

"Dikkatli olmaya çalıştım," dedi Julien. "Her şeyi sildim. Bir şeyi mi unutmuşum? Uyarı mı aldınız?"

"Hayır. İki gece önce mesaiye kalmıştım ve gece vardiyasından biriyle konuşmam gerektiği için aşağıya, resepsiyona indim. Onu bulamadım. Asansöre dönerken depo odasının önünden geçtim. O sırada da onu gördüm. Çıkana kadar köşeye saklandım ve sonra onu otuz ikinci kata kadar takip ettim. Sen de oradaydın." Bouthain duraksadı. "Mesai bitiminden sonra doktorculuk oynuyorsun, öyle mi?"

Julien kızardı. Doktorlar arasında Bouthain'in insanüstü olduğu uzun zamandır konuşuluyordu: Yalnızca beyaz püsküllü gözkapaklarının yarı yarıya kapattığı ve bir baykuşun göz kırpışı gibi bir gizleyip bir açığa çıkardığı o soluk gri gözleriyle şöyle bir tartıp hastaların gizlediği bir sürü şeyi açığa çıkarabiliyordu. "Neden bir şey söylemediniz? Neden beni raporlamadınız?"

Bouthain omuz silkti. "Seninle konuşana kadar yapmam. Gelip bana anlatmanı bekliyordum. Adil olmazdı. Ee, kim o?"

Rahatsız uykularla geçen geceler, gerilimi yüksek günler ve korku ve endişe, hepsi bir araya toplanıp Julien'ı dizlerinden vurdu ve Julien sendeledi. O neler olduğunu bile anlayamadan, Bouthain onu bir sandalyeye götürmüş, bir bardak suyu ellerine tutuşturuyordu.

Julien, Bouthain'in geçici toleransının sağladığı koruma için şükran duydu. Genelde, bir şeyler yanlış gittiğinde, herkes direkt otoritelere koşardı. İnsanlar, onları töhmet altında bırakabilecek herhangi bir şeyden korkuyorlardı; başkalarını suçlu ilan ederek kendi masumiyetlerini anons etme ihtiyacı duyuyorlardı. Bouthain'in inceliği, Julien'da adamın ellerini avcuna alıp minnetle öpme isteği uyandırmıştı. Onun yerine kollarını Bouthain'e doladı ve sıkıca sarıldı. Bouthain apışıp kalmıştı ama o da bir anlığına Julien'a sarıldı ve sonra kendinden uzaklaştırdı.

Julien sakinleştiğinde Bouthain'e itiraf etti. Bütün hikâyeyi: Sabine, ameliyat, gizli odadaki iyileşme süreci. Vücudundaki gizemli ilaç, Ebriatas. Panah ve Reuben Faro: Hepsi ağzından dökülüverdi.

"Kadınlar için bir yer mi? Bunca zamandır Kurum'dan nerede saklanıyorlarmış ki?" dedi Bouthain.

Julien açıkladıkça Bouthain ıslık çaldı, ince dudakları arasından çıkan ufak bir takdirkâr ses demeti. "Çılgınlık. Cesurca ama çılgınlık. O zaman kız sadece illegal de değil, aynı zamanda Asi. Faro için çok tehlikeli olmalı."

"Tanıyormuş gibi göründüğü başka birinden daha bahsetti: Lin Serfati diye bir kadın. Liderleri oymuş."

Yaşlı adam kaşlarını çattı. "Hiç duymadım. Ama isim tanıdık geliyor. Niye bilmiyorum. İyi de Faro onu nereden tanıyor?"

"Büyük ihtimalle onu yakalamaya çalışıyordu ama sormadım. Yalnızca ondan uzaklaşmak ve Sabine'in güvende olduğundan emin olmak istedim."

"Peki, sana ameliyatta kim yardım etti? Ram? Mañalac?"

"Ve George," dedi Julien, gönlü hiçbirinin adını vermekten yana değildi ama artık Bouthain'den bir şeyler saklamaya çalışmanın bir anlamı yoktu. Sabine'le önce odayı, sonra da yatağı paylaştıkları o günü düşünürken kızarıklık yüzünden boynuna ve göğsüne yayıldı. "Onun odasında da ekranınız var mı? Kayıtları değiştirdiniz mi?"

Bouthain kafasını salladı. "Odada hiç yoktu ki bakımı alarma geçirmeden nasıl kuracaktım? Ayrıca ben ajanlıklarımı eski usul yapmayı seviyorum. Sen de onunla odadaydın. Kızın başınızı belaya sokabileceğiniz bir şeyler yapacak kadar hali yoktu." Sırıttı, yüzü bir düzine kırışık parçaya bölünmüştü. Sonra yeniden ciddileşti. "Gelgelelim, Reuben Faro ciddi bir problem. Kayıtları değiştiren oymuş, ben değilim. Bunu yapacak gücü var yani."

"Biliyorum," dedi Julien. "Sabine'i istiyor."

"Ve onu alacak da," dedi Bouthain. "Eğer Reuben Faro'yu tanıyorsam."

"Ne? Tanıyor musunuz?" Julien afallamıştı. Bouthain'in kenarda daha kaç sürprizi vardı?

"Benimle aynı okuldaydı. O kadar şaşırmana gerek yok. Yeşil Şehir küçük bir yer. Yoksa o kadar yaşlı olduğumu fark etmemiş miydin? Kafanı hayır dercesine sallıyorsun ama aslında eveti kastettiğini biliyorum." Bouthain kıs kıs güldü. "Benden daha genç. Faro'yu kimse sevmezdi. Öğretmenlere yaranmak için her şeyi yapan tiplerdendi, gücü ya da torpili olan kim varsa gözüne girmeye çalışırdı. Hep hırslıydı, o zamanlar bile. Ama gaddar bir adam. Onu tanımakta kim daha talihsiz bilmiyorum: dostları mı düşmanları mı."

"Onu almasına izin veremem."

Bouthain parmaklarını birbirine vurdu. "Onu nasıl durduracaksın?"

Yeniden tıbbiyeye dönmüş, sınavlarından birinde oturuyor gibiydi. Eğer Julien testi geçerse o da Sabine de güvende olacaktı. "Onu bir şekilde Panah'a geri götüreceğim."

"Ama Faro bu Panah'ın nerede olduğunu biliyor olmalı, değil mi? Onun Sabine'i oraya götüreceğini sanmıyorum gerçi. Büyük ihtimalle onu bir hücreye tıkıp kendi canını kurtaracak."

Julien küfrünü tuttu. "Devam etmelerine neden izin verdi peki?"

"Tahminlerim doğruysa kadınları oyuncak gibi görüyor ya da kukla. Onların kendi sınırlı biçimlerinde var olup yaptıkları şeyi yapmalarına izin veriyor olmak onu eğlendiriyor olmalı. Bir bakıma, o kadınları kendi yaratıları olarak görüyor olmalı."

"O ikiyüzlünün teki."

"Eh, olmayı kaldırabilir, çünkü bu çok küçük ölçekte bir isyan. Ama o da yenilmez değil. Bu kadınların yapması gereken şey işlerini perdeler ardında sessizce yapıp sonra da münasip bir şekilde ortadan kaybolmak. Bütün Yeşil Şehir'in görebileceği şekilde hastane

kapısında bitivermek değil. Suç Faro'ya kalacak."

"O zaman onu neden buraya getirsin ki? Niye onu ölüme terk etmedi?"

Bouthain ellerini ovuşturdu, sonra da bir krampı geçirmek için sallamaya başladı. Julien, Bouthain'in parmaklarında oluşan eklem iltihaplanmalarından kaynaklı boğumları fark etti. Bouthain'in de diğerleri gibi bir insan olduğunu düşünmek tuhaftı. "Ona neden yardım etti bilmiyorum. Belki onu başkasının bulma ihtimalinden korktuğu için orada bırakmak istememiştir. Ya da belki ona acımış, gencecik bir kadını ölüme terk edememiştir. İçinde bir yerlerde hâlâ bir insanlık kaldığının göstergesi bu. Ama o tahmin edilemez biri, tehlikeli, bu yüzden de senin için daha da büyük bir tehdit. Adım gibi eminim."

Julien başıyla onayladı. "Bence onu 'yakalama' gösterisi düzenleyip adalete teslim edecek. Böylece dikkati kendi suçlarından uzağa çekmiş olacak."

"Evet," dedi Bouthain. "Olay numarayı sürdürmekte. Kurtarıcı surat. Kız bir 'temizlik' olarak feda edilecek ki büyük olan kök devam edebilsin. Böylece Faro pozisyonunu, statüsünü koruyacak. Hatta Panah bile devam edebilecek. Ama aynı zamanda seni de halletmesi gerekecek."

"Ben ne yapabilirim?"

Bouthain bir kez daha pencereye bakabilmek için sandalyesini döndürdü. Ofisinin manzarası, elli altıncı kat, göz alıcıydı. Havanın kapalı olduğu günlerde bulutların oluşturduğu kalın beyaz halıyı, gökdelenlerin üst yarıları camdan ve çelikten ağaçlar gibi delip geçiyordu. Altında Yeşil Şehir'in işlerinin nasıl yürüdüğünü hayal etmek zordu: arabaların ve otobüslerin üç boyutlu kaleydoskopik hareketi, yüksek hızlı trenler ve farklı yüksekliklerde havayı kesip geçen metrolar, binalardan içeri ve dışarı akın eden, cam duvarlı asansörlerde yukarı aşağı gidip gelen yayalar. Sanki bu oda başka bir düzlemde gibiydi, yere yakın olandan daha saf ve daha doğal.

Bouthain'in derin düşüncelere dalmış, sandalyesinde hafifçe sallanarak geçirdiği her an, Julien onun Sabine'i Reuben'a teslim edeceğine daha da ikna oldu. Belki Bouthain ona Sabine'i bırakıp kendini kurtarmasını söylerdi. Öyle yapacaksa hemen oracıkta kızın ölüm fermanını imzalasa da olurdu. Yüzünü avcuna gömdü.

Bouthain, parmak uçlarında Julien'a doğru yanaştı, ellerini omuzlarına koydu ve yakınına eğildi. "Sabine'i Yeşil Şehir'den çıkartmanın bir yolu var."

Julien güç bela nefes alarak ona baktı. "Nasıl?"

"Reuben bir Lider olabilir ama insan bedenini bizim bildiğimiz gibi bilmiyor. Onu Sabine'in öldüğü konusunda kandırabiliriz. Diğerlerine durumu rapor eder, hatta belki üstünü kapatır. Ölü bir kadını ibret olsun diye sunamaz. İşe yaramaz."

"Anlamadım..."

"Sabine'e bir madde şırınga edeceğim. Bir süredir üzerinde çalıştığım bir şey. Nabzın öyle düştüğü bir komaya sokuyor ki sen bile kanarsın."

"Ne ki o?"

"Ebriatas."

Dehşet içinde Bouthain'e baktı. "Ama... ciddi olamazsınız, Dr. Bouthain. Hiç güvenli değil. Onu neredeyse öldürüyordu! Onu üzerinde tekrar kullanmayı düşünüyor olamazsınız. Buna izin vermem."

Beyaz saçlı adam kafasını salladı. "Endişelerini anlıyorum, Dr. Asfour. İzin ver açıklayayım: Birkaç sene önce, onu üreten firmayla Bilim Bakanlığı'nda Ebriatas üzerine çalışıyordum. İlk sürümleri umut vaat edince deneme yapmam için bana yolladılar. Alkolle karıştırılmaması gerekiyordu ama bu ufak bir pürüzdü; yalnızca uyuşturucu etkisini artırıyordu. Ama istediğimiz kadar test yapamadık çünkü klinik deneyler için yeterince kadın yoktu. Deneyen birkaç kadın başlarda gayet iyi durumdaydı ama denemeler bittikten sonra

hamile kaldılar ve hepsi düşük yaptı. Ben de güvenilirliğinden emin olamadığım için kullanılmamasını tavsiye ettim."

"Ben de onu diyorum! Sabine'in sistemine nasıl girdi aklım almıyor."

"Rafa kaldırdılar diye biliyorum. Daha fazla test yapmaya değmeyeceğini söylediler. Ama ben kendi kendime üzerinde deneyler yapmaya devam ettim. Hâlâ umut vaat ettiğini düşünüyordum. Sonra tamamen şans eseri, Ebriatas'ın içindeki, uykunun REM döngüsünü derinleştiren bir aktif molekülü ayrıştırdım. En azından benim teorim bu. Uyku felcine benzer bir sendrom üretiyor ama bunda hasta çevresinin farkında olmuyor, uyur gibi."

"Ama ne kadar güvenli olabilir ki?" dedi Julien, Bouthain'in açıklamalarını anlamak için mücadele veriyordu.

"Onu seyreltmek için birkaç farklı bileşen ekledim ve başkasına vermeden önce kendimde denedim. Bizim amacımız için yeterince güvenli duruyor."

Julien elini saçlarından geçirip kafatasındaki ağrıyı dindirmeye çalıştı. "Yeterince güvenli. Peki, hiç başkasına verdin mi?"

"Senin şu Juliet bu şekilde yardım ettiğim ilk kadın olmayacak diyelim."

"Julia, Juliet değil," Julien, Bouthain'i otomatik olarak düzeltti. Kurum'un vatandaşları gözetlemek için çok fazla yöntemi vardı: elektronik takip, dijital gözetleme, bir aracın aktardığı ya da yaydığı enerjinin izini sürme, gibi. Yine de Bouthain, Julien'ın kulağına fısıldarken daha çok eski moda yöntemler konusunda endişeli gibi görünüyordu, mesela insanların sohbetlerini dinleyebilen ya da izleyebilen, bir masa veya sandalyenin altına ya da odanın bir köşesine yerleştirilen böcekler.

"Boş ver. Siz gençler yeterince okumuyorsunuz. Yazık. Tıp eğitimi, iyi doktorlar ama eğitimsiz adamlardan ibaret, bazen. Sen hariç,

tabii."

Bouthain deli miydi? Böylesine tehlikeli bir krizin ortasında Julien'ın eğitimsizliğine mi takmıştı? "Peki ya doğurganlık üzerindeki etkileri? Düşükler? Daha yeni ameliyat..."

"Dr. Asfour, işe yarayacak. Kalp atışını neredeyse sıfıra indirecek ve bütün dünyaya ölmüş görünecek. Virüs'ten öldüğünü söyleyeceğiz. Sonra onu buradan çıkarıp Virüs'ten ölenlerin götürüldüğü krematoryuma götüreceğiz, sınırın hemen dışındaki. Oradan kendisi daha güvenli bölgelere devam edebilir."

Julien kendini toparlamaya çalıştı. "Diyelim ki onu hastaneden çıkartıp bütün Yeşil Şehir boyunca taşıdık ve sınırı geçti. Sonra ona ne olacak?"

"Orası da sana kalmış, değil mi?" dedi Bouthain. "Senin de onunla gitmen lazım. Aynı şekilde."

"*Ben?*"

Bouthain, Julien'a babacan bir endişeyle baktı. "Gerçekten bütün bu olanlardan sonra Faro'nun senin burada yaşamana, hayatının geri kalanını huzur içinde Shifana'da çalışarak geçirmene izin vereceğini mi düşünüyorsun?"

"Ama..."

"Şöyle altı ya da sekiz saat güzel bir uyku çekeceksin, sonra da uyanacaksın."

"Emin misin?"

"İçine yavaş-salınımlı ampakin ekledim; sizi götürür, merak etme. Aslında biraz da zekâ geliştirici. Hafızaya iyi geliyor, o yüzden amnezi yaşamayacaksınız. Biz tıp okurken böyle bir şeyin olmaması ne kötü. Eskiden olduğundan daha zeki uyanacaksın."

"Ne zaman yapıyoruz?"

"Ne kadar erken, o kadar iyi. Biraz yardıma ihtiyacımız olacak.

Sana yardım eden adamlardan en çok hangisine güveniyorsun?"

"Mañalac," dedi Julien otomatik olarak. "Ona hayatımı emanet ederim. Ettim hatta."

Bouthain ofisinin uzak köşesindeki kilitli bir kabine gitti ve sesli komutla açtı. İki tane etiketlenmemiş şişeyi aldı ve tezgâha götürüp pipet aracılığıyla ikisinin içeriğini üçüncü bir şişede karıştırdı. Elleri emin bir şekilde hareket ediyordu, gözleri sıvı birer elmas gibi pipetten düşen damlaların üstünde sabitti.

Virüs, yalnızca kadınların yakalanabildiği bir hastalıktı. Ama erkekler taşıyıcı olabiliyordu – Yeşil Şehir'deki kimsenin tartışmaktan hoşlanmadığı bir gerçek. Yine de kadınların katliamındaki payları Sürdürüm Bürosu'nu savunmaya geçirmiş, Liderlerin ağzını sıkılaştırmış, sıradan erkekleri evliliğin sınırlarına uyacakları kadar korkutmuştu. Liderler, sınır komşusu Semitya'yla krematoryumun iki ülkenin sınırları arasındaki polisin bile giremediği bölgeye yapılması konusunda bir sınır anlaşması imzalamıştı. Eğer herhangi bir kadın Virüs'ten ölürse nüfusun geri kalanını korumak adına, cesedi yakılmak ve unutulmak üzere oraya gönderiliyordu. Yalnızca birkaç hastane Virüs kurbanlarıyla uğraşmaya yetkiliydi: Shifana onlardan biriydi. Bouthain, Virüs'ün kadınları buradan Şehir'in dışına kaçırmak için mükemmel bir mazeret olduğunu keşfetmişti.

Bouthain çalışırken Julien da panoramik pencereden aşağıdaki şehre baktı. Bütün hayatı boyunca Yeşil Şehir'de yaşamış, hiç taşınmayı düşünmemişti. Cidden Bouthain'in dediği gibi miydi durum: Reuben Faro, Sabine'in öldüğünü öğrenince kendisi için gelir miydi? Faro'nun onu dirseğinin üstünden tuttuğu yer şimdiden Julien'ın kolunu kırmızı-mor çürütmeye başlamıştı.

Şefkatli ebeveynleri Johannes ve Celine'i düşündü, balkondaki bitkileriyle ilgilenen, yazın dili damağı kuruyan kuşlar için camın önüne bir kap su koyan ebeveynlerini. Faro, Julien'ı bulamazsa onla-

rın peşine düşer miydi? Veda edemeyecekti. Bir gün onları hastalığa ve ölüme kaybedeceğini biliyordu ama en azından son günlerinde onlarla ilgileneceğinin düşüncesi ona teselli vermişti.

Keliki'nin fakir doğu mahallelerinden birinde, küçük bir apartman dairesinde yaşıyorlardı. Artık genç değildi ebeveynleri: Johannes kır saçlı ve hafiften kamburdu, Celine de son birkaç yıldır osteoporozdan mustaripti. Sürdürüm'ün projesindeki bütün katılımcıların girmek zorunda olduğu, yeniden evlenmeye uygun olup olmadıklarını ölçen tıbbi testlerden hiçbir zaman geçememişti; çocukken yetersiz beslenmiş, bu da onun yetişkinliğini temelli etkilemişti. Bu ve kötücül anemi, ona Büro'nun kurallarından muafiyet sağlamıştı.

Eve en son gittiğinde, Celine onu kapıda karşıladı, elinde bütün ağırlığını verdiği bir bastonla. Julien, dengesini sağlamak için ne kadar mücadele ettiğini ânında görmüş, hareket kabiliyetindeki bu ani gerileme onu şoka uğratmıştı. Onu hemen kucaklamak yerine tereddüte düşmüş, onu incitebileceğinden endişelenmişti. Celine geri çekilmiş, soluk mavi gözlerinde gerginlik ve çekinceyle onu süzüyordu.

"Bu da ne?" dedi Julien şakayla karışık bir tonda, inanamayışını örtbas etmeye çalışarak. "Bulaşıkları yıkamazsam beni onunla mı döveceksin?"

"Bunu düşmeyeyim diye kullanıyorum. Bana bir şey olursa babana kim bakacak?" diye yanıtladı Celine. "Gel hadi, sana yemek hazırladım."

Julien, Celine'i ertesi sabah uzun zaman önce yapmış olması gereken vücut taramasına girmeye ikna etti ki yıllardır kemik yoğunluğunda azalma olduğu böylece ortaya çıkmış oldu. Tarama sedyesine uzanırken elini sıktı ve kötü sonuçları aldığında gözyaşlarını sildi. Beş yıl içinde tekerlekli sandalyede olacaktı; hiçbir bilim onun zayıflamış kemiklerini yeniden inşa edemezdi.

Eğer Yeşil Şehir'den temelli ayrılırsa o ikisine kim bakacaktı? Li-

derler, Yeşil Şehir'deki kimsenin ihmal, açlık ya da şiddete maruz kalmadığını iddia ediyordu ama yaşlıların kaderi belirgin değildi. Kendilerine bakamayacak hale geldiklerinde gözden ırak kalmaları bekleniyordu onlardan; bir Yeşil Şehir tesisine gidebilir ve bir daha hiç dönmeyebilirlerdi.

Onlara ne yaptığını anlatmayı deli gibi istiyordu: Daha yeni tanıştığı ama şimdiden sevdiği bir kadın için savaşıyordu. Onlara, otuz yıllık evlilikleri boyunca hiç böyle hissedip hissetmediklerini sormak istiyordu; bir katiyet kasırgası, yepyeni bir kararlılık hissiyatı, hayatta kalmak için öyle güçlü bir azim ki Yeşil Şehir'in gazabından kaçabilmek için ikisini de ölümün sınırlarına götürecekti. Eğer o ve Sabine başaramazlarsa bile ebeveynleri onun ne kadar uğraştığını bilmek zorundaydı. Ama Kurum'u hareketleri konusunda alarma geçirmeden onlara nasıl haber verebilirdi ki? İmkânsız bir durumdu. Ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu.

Hüsranla, zihnini başka bir yere yönlendirdi: Bouthain'in uyuşturucuyu Julien'ın ve Sabine'in damarlarına şırınga ettikten sonra tam olarak ne yapacağını bilmek istiyordu. "Ya Faro bizi kremoya kadar takip ederse? Ve yakıldığımızdan emin olursa, biz hâlâ canlıyken?"

"İçeri girmesine izin verilmeyecek," dedi Bouthain güvenle. "Karantina kuralları. Hatta cesetlerinizin yanına bile yaklaşamamalı. Tabii ki kuralları kıracaktır ama çok yaklaşamayacak kadar çıtkırıldım biri. Kadınlara bulaştıran şey bir taşıyıcıyla seks yapmak ama bu konuda hâlâ çok fazla cehalet var ortada. Virüslü biriyle aynı odada bulunmuşsan bile karantinaya gitmen gerekiyor. Faro karantina altına alınma riskini almayacaktır. Bir kez sınıra vardınız mı Semitya kanunları yürürlükte olacak; onları atlatamayacaktır."

"Ona niye krematoryum diyorlar? Hiçbir zaman anlam veremedim," dedi Julien, korkusunu dağıtmak için. Cesetlerden kurtuldukları yöntemin ateşle hiçbir alakası yoktu: Cesetler sıvı nitrojene batırılıp

pudra haline gelinceye kadar çalkalanıyordu. Bütün işlem toplam beş dakika sürüyor, ölüm sonrası Virüs aktarımını engelliyor, alandan tasarruf ediyordu, ekolojiye de son derece saygılıydı. Yine de geri dönülemez bir şekilde pudraya dönüşme fikri Julien'ı ürpertmişti, her ne kadar insanların cesetlerine ne olduğunun hiçbir önemi olmasa da.

"Tarihi bir şey," dedi Bouthain. "Binlerce cesedin toplu yakıldığı savaş kamplarından geliyor. Yeşil Şehir'deki herkes eski gelenekleri ve adlandırmaları yok edip yerlerine Son Savaş'tan ve yeni rejimden önce olan bitenlerle hiçbir bağı olmayan şeyleri koymaya takmış durumda. Belki Semitya'da eski zamanlar ve eski usuller konusunda daha hassaslardır."

Bouthain'in elindeki şişeleri görmek Julien'a kaygıya boğdu. "Daha üç gün önce anestezi altındaydı. Bu onu herhangi bir şekilde etkilemesin?"

"Bu uyuşturucu beyinde anestezinin etkilediğinden farklı reseptörleri etkiliyor. O yeterince genç ve bunun dışında sağlıklı. Şimdiye kadar gayet güzel iyileşti, değil mi? Kanı normal aralığa geri çıkmış bile."

"Onun kayıtlarını mı kontrol ettin?"

"Herhalde ettim. Bak, bu işin ikinizden herhangi biri için nasıl gideceğini söyleyemem Dr. Asfour. Bu uyuşturucum büyük ihtimalle ikinizi farklı şekillerde etkileyecek."

"İkimiz de ölmüş görünürsek Faro bundan şüphelenmez mi?"

"Neyden? Onun birtakım komplikasyonlar sonucu öldüğünden ve senin de yakalanmak istemediğin için intihar etmiş olmandan mı? Bana gayet mantıklı geliyor. Bak, burada." Bouthain odayı arşınladı ve elini kaldırıp Julien'a son şişeyi gösterdi. Renksiz sıvı, kabın içinde yavaşça oynadı, yağ gibi parlaktı. "Güzel, değil mi?"

"Ya ebeveynlerim? Onların peşine düşer mi?" dedi Julien çaresizce. "Suçluların ailelerine neler yaptıklarını biliyorsun. Onları nasıl uyaracağım?"

"Şimdi gitmek senin için güvenli değil. Ama sen gittikten sonra ben söylerim onlara. Reuben onlarla uğraşmayacaktır. Acizler. Zararsızlar."

Julien bunu değerlendirdi. Bouthain haklıydı. Yalnız ve yaşlı bir çifti karakola götürüp sahip olmadıkları bir bilgiyi çekip almak için onlara işkence etmekten kazanacağı hiçbir şey yoktu. Bekledikleri nden daha yalnız ve üzücü bir hayatı yaşayıp giderler, dışarıdan bakınca tek oğullarının ölümünün yasını tutuyor gibi görünürlerdi. Eğer kayıplara karıştığını bilirlerse de en azından onları teselli edecek bir sırları olmuş olurdu. Neşeden mahrum bir hayat olurdu ama belki, zamanla, kabullenmeyi öğrenirlerdi. Bouthain'e bu işi bir şekilde yoluna koyacağı konusunda güvenecekti.

Julien'ın gözü, göğe doğru çıkan bir hortum bulutunun içinde dönen yüzlerce siyah uçurtmaya takıldı. Kuşların ardında yükselen turuncu bulutların oluşturduğu fon, doğudan hızla ilerliyordu. Yarın akşam için fırtına öngörülüyordu; yoksa şimdiden geliyor muydu? Buna cevaben, rüzgâr şiddetlenmeye başladı, tozlu boraları yüksek apartmanların arasındaki boşluklarda hızlandırdı. Hastalıklı sarı bir tente, Yeşil Şehir'in artık anılmayan bir rüya gibi her zaman tepesinde asılı duran parlak mavi göğün yerini aldı.

"Kum fırtınası," dedi Bouthain.

"Ne!" dedi Julien. Yazın çıkan kum fırtınaları ölümcül olabiliyordu, kuzey rüzgârları moloz ve çerçöp yığınlarını taşıyor, motorcuları kör ediyor, şehir merkezindeki devasa reklam panolarının düşmesine, bir şeyleri yıkmasına ya da oradan geçenlerin kafasını kopartmasına sebep olabiliyordu. Fırtınalar yılda birkaç kez, herhangi bir uyarı vermeksizin kopuyordu; Çevre Kurumu'ndaki hiç kimse bunları nasıl kontrol edeceğini ya da önleyeceğini çözememişti ve en kötülerinin ölü sayısı çok yükseğe ulaşabiliyordu. Henüz bir anons geçilmese de Shifana Hastanesi zayiatla mücadele etmek için alarma geçmeden önce en az on beş-yirmi dakikaları vardı.

"Hadi harekete geçelim, Dr. Asfour," diye mırıldandı Bouthain.

Julien, Bouthain'a baktı. "Şimdi mi?"

"Herkes fark edemeyecek kadar meşgul olacak," dedi Bouthain tatlılıkla. "Faro seni Kurum'a bizzat götürmek için gelene kadar beklemek mi istiyorsun?"

Büyüyen kum fırtınası, kıyıdan yaklaşan turuncu bulut, şehrin manzarasına meşum bir gölge gibi düşüyordu. Bouthain haklıydı: Şimdi olmak zorundaydı. Reuben Kurum'da mahsur kalmış olacaktı, yollar acil araçlar ve ambulanslar dışında trafiğe kapalı olacaktı. Bouthain kapıdan çıkmıştı bile.

Julien onu yangın merdivenlerinden aşağı takip etti. Bu kadar gevşek ve formdan düşmüş olduğu için kendine küfretti, korkunç beslendiği, kendine iyi bakmadığı için ama doktorlar atlet olmak zorunda da değillerdi. Bouthain bu kadar hızlı hareket etmeyi nasıl becermişti? Kendine laboratuvarında kendi için tasarladığı, insanı genç tutan ilaçlar mı şırınga ediyordu?

Bouthain koştur koştur merdivenleri inerken, kasılmış dişleri arasından kısa ve öz yönergeleri fısıldadı. "Adamını ara. Ambulansı hazırlamasını söyle. Onbeş dakika içinde iki tane sedyeyi servis asansöründe hazır etsin. Uzun yol sürüşü yapacak, o yüzden pasaportunun yanında olduğundan emin olsun. Bu bir Virüs ölümü, o yüzden karantina kuralları geçerli: İki set tam önlük ve maske istiyorum."

"İki set?"

"Ne, bunu tek başına yapmana izin vereceğimi mi sandın? Gerçekten, Dr. Asfour, sana öğrettiğim onca şeyden sonra. Beni şaşırtıyorsun."

SABINE

Karnıma bakmak için önlüğümü kaldırdım, karnımın göbek deliğimden kasığıma olan uzunluğunu ortadan ikiye bölen düzgün kırmızı kesiğe hayran kaldım. Çizgi dünden daha az kızgın duruyor ve parmaklarımı üzerinde aşağı yukarı gezdirdiğimde daha sert, tenimin şimdiden birbirine kaynadığı fermuar gibi bir dokusu var. Ameliyatın acıları geride kalmaya başladı bile.

Yeşil Şehir'in çok yükseklerindeki hastane odamda saklanırken trafiğin vınlamaları da, güneşin gözleri kamaştıran ışıkları da kalın, boyalı camlar tarafından engelleniyor. Dinlendirici bir sükûnetten başka hiçbir şey hissetmiyor olmalıyım. Klimadan gelen hava, sanki Yeşil Şehir'den çok uzakta, daha serin bir kasabada bir yerdeki bir göl kenarındaymışım gibi saçlarımı kabartıyor. Ama sakin falan değilim: Julien'ın beni terk ettiği ve hiç geri gelmeyeceği düşüncesi tekrar tekrar, sonu gelmez döngülerle kafamdan geçip duruyor.

Güneş, sabahın erken saatlerinde gökyüzündeki tırmanışına başlarken kalbim öyle acıyor ki göğüs kafesimin yırtılarak açıldığını, içimden çıkan yüzlerce kara kuşun havayı kararttığını ve çırptıkları kanatlarıyla beni kör ederken çaresiz bedenlerinin kafamda aydınlığa dair ne kaldıysa ona çarpıp yok edişini hayal edebiliyorum.

Tuvalete gitmek için kalktığımda, ayaklarımın üzerinde daha sağlam olduğumu hissettim. Julien, bağırsaklarımı hareket ettirmeyi

denemem gerektiğini söylemişti, iyi bir iyileşmenin en önemli ibaresiymiş. Eldeki verilere göre gayet güzel iyileşiyorum.

Geri uzanıp gözlerimi kapattım. Nasıl da özlüyorum yatağımı, odamı, kızlarla gevezelik etmeyi, pişirdiğimiz bayat yemekleri ve Charbagh'ın çiçeklerinin kokusunu. Duyduğum özlem öyle güçlü ki terk edilmiş bir çocuk gibi ileri geri sallanmak için yatakta doğruldum. Lin'in, her zaman ağzının kenarlarından başlayıp ardından tüm yüzüne yayılan o gülüşünü özlüyorum. En son gözleri aydınlanıyor, tan ağarışındaki sabah yıldızları gibi. Beni elimden tutup ait olduğum yere geri götürmesini ne kadar da isterdim.

Başka düşünceler giriyor zihnime izinsiz: Julien'ın bedenimdeki bedeni, uyurken bükülüp vücudunun altında kalan eli. Dikkatlice düzelttim, onu uyandırmamaya çalışarak. Sonra dayanamayıp parmaklarımı parmaklarının arasına kaydırdım, ellerimiz birbirine geçti. Eli sıkıydı, parmakları uzun ve düzgündü, elinin dışındaki tüyler yumuşacıktı, beklediğim tel tel kılların aksine. Tırnakları güzelce kesilmiş, tırnak yatakları hafiften maviydi. Her bir parmağını tek tek okşadım ve başparmağımı avcunda gezdirdim, ellerinin çizgilerini parmak uçlarımda hissettim.

Onunla hiç kimseye anlatmadığım şeyleri paylaştım, Lin'e bile. Ona annemin kendini öldürdüğünü söylediğim halde aslında otoritelerin onu başkaldırıdan öldürdüğünden korktuğumu itiraf ettim. Bu, hep koruyacağımı düşündüğüm bir sırdı, Lin'den bile. Ama söz konusu Julien olunca damarlarımda akıp giden kan gibi kolayca çıkıverdi ağzımdan. Beni kendine çekip uzun uzun, sessizce sarıldı. Onu itmedim. Rahatça çöktüm oraya, gevşek, bomboş, sonunda.

İkimiz de gecenin başında olduğumuz insan değildik artık. Julien'ın gözleri değişti; bir şefkat vardı içlerinde bana bakarken, sonradan bende gördüğü yumuşaklığı yansıttığını fark ettiğim.

O uyur-uyumazlık halinin karanlığında, hayatımda ilk kez bir

adamın varlığında huzur buldum, o huzuru sağlayan taraf olmak yerine. Birlikteliğimiz, Panah'ın hazinesini doldurmak ya da bir Müşteri'nin egosunu tatmin etmek için yapılan bir işlem değildi. Panah'taki yatağımda dönüp duruyor da değildim. Yanımda, o uzun saatlerde benimle birlikte nöbet tutan birinin olması, geceyi Julien'ın sarıp sarmalayışında geçirmek, bedenimin sınırlarını ve ruhumun köşelerini tanımlamıştı. Sonunda bir ağırlığım, cismim vardı. Ben gerçektim ve kendimden başka biri için önem arz ediyordum. Bedeninin rahatlığı, kapalı gözleri ve uykulu nefesi, beni şu zamana kadar deneyimlediğim, doğal uykuya en çok yaklaşan sakinlik haline uyuşturdu.

Pencereden, kilometrelerce uzaktaki denizde, atmosferin net bölgeleriyle daha kalın ve donuk bulut kümelerinin sahil şeridinde yarıştığını görebiliyorum. Gökyüzü bulanıklaşıyor ve turunculaşıyor, sanki bütün şehir iliklerine kadar işlemiş bir hastalığın baş dönmesini yaşıyor gibi. Kuşlar fırtınanın hemen üstünde, aklı karışmış çemberler çizerek uçuyorlar, çünkü olan şey, aniden anladım – denizleri aşıp Yeşil Şehir'in üzerine çökmeye gelen kocaman bir kum fırtınası. Panah'ta hepimiz güvendeyken bile yaşaması korkutucuydu, tepemizde uğuldayan rüzgâr ve kırılan, çarpıp duran bir şeyler. Yerin üstündeki çıplak hiddetine hiç hazır değilim.

Koca bir bora, cama varillerce kum gibi görünen bir şey sıçrattı. Nefesim kesilerek geri çekildim, rüzgârın camı kırıp fırtınayı dosdoğru odaya taşıyacak kadar güçlü olabileceğinden korkuyorum. Sıkıca oturtulmuş levha camlar tıngırdamıyor ama hastanenin köşelerini dönüp duvarlarda bir zayıflık arayan rüzgârın öfkeli ve yüksek perdeden uğultusunu da tamamen bastıramıyor. Aşağıda, sokaklardaki arabalar uzunları yakmış yavaşça hareket ediyorlar; birkaç insan hâlâ dışarıda, sokakta hizalanmış binaların altında sığınacak yer bulmak için koşturuyorlar, binalar ağaçlar gibi sallanıyor sanki. Kapıya koşmalı mıyım acaba: Belki hastanenin derinliklerinde,

penceresiz bir merdiven boşluğunda saklanacak bir yer bulabilirim.

Odamın kapısı hafif bir tıslamayla açıldı ve içeri üç adam girdi: önce Julien, ardından onu takip eden, daha önce hiç görmediğim beyaz sakallı bir adam ve sonra da ufak tefek, kıvrak hemşire, hastane üniformasının üstüne ameliyat önlüğü giymiş, eldiven takmış ve suratındaki ameliyat maskesinden yalnızca kara, badem gözleri görünüyor. Üçüncü adam iki tane sedye soktu içeri, önce biri, sonra diğeri. Sırtımı duvara yasladım, tırnaklarım ekranların ve diğer makinelerin fişe takıldığı prizi aşındırıyor.

"Gitmemiz lazım, Sabine," dedi Julien, paniklemiş görünüyor. Onu hiç böyle görmemiştim.

"Ne oluyor?" dedim.

"Reuben Faro peşimizde." Boş boş baktığımı görünce açıklamaya başladı. "Kurum'dan biri. Bir şekilde senden haberi var. Ve Panah'tan. Sanırım seni tutuklamaya geliyor. Ve beni. Buradaydı, asansörde beni tehdit etti."

Titremeye başladım, nefesim vücudumun içinde kilitlendi.

"Çabuk, çabuk," dedi yaşlı adam, bana beni bir anda ölçen bir bakış atarak. Bakışları altında büzüldüm, beni başka bir ameliyata hazırlamak için mi, tutuklamak için mi yoksa uzaklara götürmek için mi burada, emin olamıyorum.

"Ah, üzgünüm, Sabine, üzgünüm," diyor Julien güvence veren elini bana uzatırken. "Sabine, bu Dr. Bouthain, benim süpervizörüm. Her şeyi biliyor. Ve bu da Mañalac. Endişelenme, ikisi de bizim tarafımızda. Bize yardım edecekler." Eline bakıyorum, hafifçe titriyor. Dalga dalga endişe enerjisi yayılıyor ondan; dudakları konsantrasyondan birbirine kenetlenmiş, yüzü bitkin.

"Ne konuda?"

Julien cevap vermedi. Bouthain'e dönüp, "İlk dozun etkilerini artırmayacağı konusunda emin misin? Ne kadar aldığını bile bilmiyoruz," dedi.

"Sisteminden atıldı artık o. Bir sıkıntı olmamalı," dedi Bouthain, tartışmaya yer bırakmayan bir tonda.

"Neden bahsediyorsunuz?"

Bouthain ve Julien birbirlerine baktılar. "Bilmiyor mu?" dedi Bouthain.

"Henüz ona söyleme fırsatım olmadı." Julien gözlerime bakıp alçak bir sesle konuştu. "Sana yatıştırıcı verildiğini düşünüyoruz. Başına gelenleri unutmana sebep olan, uyurken." Sesi son kelimede çatladı.

Kendimi duvardan söküp öne çıktım, sesimin sabit çıkması için çaba harcıyorum, titremesin ya da cırlamasın diye. O bunu ağzından çıkartamayacak, benim yapmam lazım. "Biri bana bilerek ilaç verdi. Bana söylemeden." Yanaklarım kırılan onurumla yanıyor ama cüretkârca onlara bakıyorum, birinden diğerine. "Böylece bana tecavüz edildiğini hatırlamayacaktım."

Yalnızca Bouthain benimle göz göze geldi, itirafıma yönelik herhangi bir rahatsızlık ifadesi yoktu. "Sana inanıyorum, canım," dedi o gıcırtılı sesiyle. "Kendini hiç hasta, sersem ya da dengesiz hissettin mi?"

"Her zaman. Ve çoğu zaman düşüncelerim yavaşladı. Sanki kafam çamurla doluymuş gibi. Uyuyamadığım için olduğunu düşünmüştüm," dedim Bouthain'e.

Julien ve Mañalac kapının orada kıpırdanıp duruyor, kum fırtınası da camın dışında gümbürdüyor ama Bouthain beni yatağın kenarına çekip oturttu. Bedeni odadaki diğer iki adamla aramda bir kalkan.

"Canım, vücudunda hiç travma izine rastladın mı? Ağrı? Kanama? Morluk?"

"Sanırım biraz ağrım vardı... bazen. Ama benim hep düzenli olmuyor, ben de sandım ki..." devam edemeyecek kadar utandım.

"Anladım," dedi Bouthain, bakışları hiç tereddüt etmeksizin. "Utanma. Görmediğim bir şey değil. Ve ben ondan yaşlıyım," Julien'ı işaret ediyor, bize mahremiyet sağlamak için öbür tarafa dön-

müş. "Zamane doktorları, kadınlarla ilgili ilk şeyi bilmiyorlar." Pis pis sırıtınca, benim dudaklarımda da karşılık veren bir sırıtış belirdi.

Tavrı yeniden ciddileşti. "Muhtemelen, canım, bunu sana kimin yaptığını hiçbir zaman bulamayacağız ama inanıyorum ki senin dediğin şekilde oldu. Peki, söyle bakalım, ameliyattan bu yana nasıl hissediyorsun kendini? Herhangi bir sıkıntın var mı, ağrın? Kesik güzel iyileşiyor mu?"

Başımla onayladım. "Ama niye hatırlamıyorum? Delirdim mi ben?"

Bouthain korku dolu bakışlarıma sakin bir güvenceyle karşılık verdi. "Travma geçiren insanlarda yaygın görülen bir durum bu. Hiçbir zaman hatırlamayabilirsin ya da kendini hatırlayacak kadar güvende hissedene dek. Ve bu yıllar alabilir. Ama deli falan değilsin canım. Böyle bir şeyi aklından bile geçirme."

Bu centilmen adam bana her şeyi utanmadan, çekinmeden ona anlatabileceğimi hissettirdi. Keşke onunla biraz daha konuşabilsem; yalnızca birkaç dakikadır konuşuyoruz ama Julien kendine daha fazla hâkim olamayacakmış gibi görünüyor. Ürkek at gibi dikildi önümüzde, bir ayağından öbürüne verip duruyor ağırlığını. "Üzgünüm ama harekete geçmemiz lazım. Daha fazla vaktimiz kaldığını sanmıyorum."

"Haklısın. Ama önce ne yapmaya niyetlendiğimizi ona açıklamamız lazım," dedi Bouthain. Artık daha hızlı konuşuyor. "Amacımız seni hastaneden çıkartmak. Fark edilmeden. Ve Julien'ın da seninle beraber ayrılması gerekecek. İkiniz de ciddi tehlike altındasınız."

"Ama nasıl?" diye sordum. "Fırtınanın ortasında? Sokağa çıkma yasağı yok mu?" Kum fırtınası daha tam gücüyle vurmadı bile hastaneye ama yine de camlar rüzgârın girift ve türbülanslı yolunu duyurucasına titriyor.

"Evet. Herkes için. Tıbbi aciliyetler hariç. Ve biz de ikinizi tıbbi aciliyet kılığına sokacağız."

Bouthain bana planı açıkladıkça elim, ayağım buz kesti: Bana ve

Julien'a ikimizi de ölü gösterecek bir şey şırınga edecek ve bu adam ve Mañalac bizi krematoryuma götürecekler, biz de nihayetinde uyanıp sınırı geçerek daha önce hiç duymadığım bir yere kaçacağız.

"Bu çılgınlık," diye nefes aldım, sözcüklerimi Bouthain'e yöneltmiştim ama asıl sahibi Julien'dı.

"Ben de aynen böyle düşündüm, başta," dedi Julien. "Ama başka ne seçeneğimiz var ki?"

İçgüdüsel olarak Bouthain'e döndüm, bu beyanı vakur bir kafa sallayışla onayladı.

Julien devam etti: "O yüzden sen –ve ben– ilacı almalıyız. Mañalac bizi Virüs kurbanları olarak ambulansa bindirecek. Sonra da sınıra götürecek."

"Ve bunu gerçekten sen de yapıyorsun?"

Julien başıyla onayladı. "Yapmak zorundayım. Faro kesinlikle peşime düşecek. Seninle birlikte ortadan kaybolmazsam bence beni de öldürecek. Bunu yapmamız lazım. Gitmeliyiz, şimdi."

"Gitmek mi? Nereye gitmek?" Yatak çarşafını kavradım. "Gitmek istemiyorum ben. Ben Panah'a dönmek istiyorum."

Tangırdatarak Mañalac sedyelerden birini itmeye başladı. Sedyelere dümdüz serilmiş ceset torbalarını o an fark ettim. Bileğime bağlı monitör şakımaya başladı ve Julien kolumu tutup onu söktü. Bileğime eğilirken kulağıma fısıldadı. "Dinle, Sabine. Faro her şeyi biliyor. Seninle ilgili, Panah'la ilgili. Seni sokakta bulup buraya getiren de o. Oraya dönmene izin vermeyecek. Eğer seni götürüp teslim etmezse Kurum'un onu ibretlik olarak sergilemesinden korkuyor."

"Ama neden? Hiç olmamış gibi davranabilir, kafasını öte yana çevirebilir..."

"O işler öyle yürümüyor," dedi Julien. "Onların çizdikleri sınırları bir kez aştın mı, yapabilecekleri tek şey seni cezalandırmak. Ya da öldürmek." Julien konuşurken bir yandan bileğimi tutuyor. "Onunla

hiç vakit geçirmedin, değil mi? Hiçbir zaman senin Müşterin değildi?" Kendininkileri kaçırmadan önce, gözlerime çabuk ve derin bir bakış attı. Buna kıskançlık derdim, başka zaman olsa.

"Hayır. Hiç olmadı."

"Ama en azından varlığını biliyorsun. Lin'den bahsetti. O sana hiç ondan bahsetmiş miydi?"

"İsmen hayır. Yemekleri ve ilaçları almamızda bize nüfuzlu birinin yardım ettiğini biliyordum ama bize onunla ilgili hiçbir şey anlatmadı."

"Sana söylemeyerek seni koruyordu. Ve onunla tanıştıktan sonra nedenini anlayabiliyorum. O tehlikeli ve güce aç. Lin onunla muhatap olarak hepinizin hayatını riske atıyordu."

"Bana ilaç verenin o olmadığını nereden biliyorsun?" dedim. "Belki ben hatırlamıyorum. Belki bu yüzden beni infaz etmek istiyor."

"Bu hiç mantıklı değil. Seni buraya o getirdi, hatırlasana. Seni incitecek olsa böyle bir şey yapmazdı." Duraksadı, kara kara düşündü. "Sanırım o ve Lin arasında bir şeyler dönüyor. Belki senin içeri alınmana birlikte karar vermişlerdir, artık Panah'ın dışında olduğuna göre hepsini korumak adına."

Kolumu kavrayışından kurtarıp *hayır* dercesine kafamı salladım, *hayır, hayır*. "Lin böyle bir şeyi asla yapmaz. Ve ben de bunu yapmayacağım. Hiçbirini. Bırak beni."

Julien beni omuzlarımdan sıkı sıkı kavradı. Yataktan çekerek kaldırdı ve pencereye götürüp yüzünü yüzümün yakınına bastırdı. "Bu hayatını kurtarmanın tek yolu olabilir. Lütfen beni dinle. Şu an Panah'a geri dönemezsin."

Bouthain sabırla bekledi. Arkasında Mañalac, sedyelerin yanında duruyor. Ceset torbaları, siyah ve düz bir parlaklıkla, fermuarları açık, düz yatakların üzerine serilmiş, doldurulmaya hazırlar. Mücadeleyi bırakıyorum. Tuhaf bir durağanlık çöküyor üzerime, bazen

insanların ansızın ölmeden hemen önce kutsandığını söyledikleri o sakinlik ve metanet gibi. Omuzlarımı dikleştirip bileklerimi doğrultarak Bouthain'e döndüm. "Pekâlâ."

Bouthain, Julien'a döndü. "Sen de. Sedyeye, Julien."

Sedyeye çıktım ve Mañalac torbayı yanlarından açık bir yara gibi tutarken kendimi içine soktum. Harcadığım çabadan midem burkuldu ve ağrıdan ter döktüm.

Birkaç santim yanımda, Julien da aynısını yaptı. İçine doğru girerken ceset torbasından çıkan her bir fısıltıyı duydum, silkinip kıvranıyor, fazla kısa bir yatakta rahat etmeye çalışıyormuş gibi. Torbalar kapandıktan sonra nasıl nefes alacağız? Bunlar bir tür biyoplastik, ince ve neredeyse yarı-saydam. Annem de bunlardan biriyle gömüldü, cenaze kapsülüne – ikisi de doğada çözünebilir, torba da kapsül de. Sonra torbada bir de beyaz çarşaf olduğunu fark ettim. Mañalac şimdi onu etrafıma çekiyor, beni sarmaya hazırlanıyor, mumya gibi.

"Eğer gerçekten Virüs kurbanı olsaydınız," diye açıklıyor bir yandan çalışırken, "3. kategori torbaları kullanacaktık. Ama boğulmanızı istemeyiz. O yüzden sadece 1. kategoriyi kullanıyorum ama sizi 3. kategori olarak kodlayacağım. Torbalar birebir aynı görünüyor. Umarım herkesi kandırabiliriz." Ameliyat maskesinin üstünde gözleri kırıştı.

Yalnızca kafam ve boynum dışarıda kalacak şekilde çarşafa sarılmışken Bouthain bana doğru geldi, Mañalac da bu arada aynı işlemi Julien'a uyguluyor. Elinde bir şırınga var.

"Şimdi, Sabine, bu işlemeye başladığında hemen uykuya dalacaksın ve dünyanın geri kalanı için ölmüş görüneceksin. Hazırladığım karışımın etkisi dört ila altı saat arası sürecek ve o arada uyanacaksın. Sisteminden hemen atılacak –yarılanma ömrü kısa– o yüzden herhangi bir yan etkisi olmayacak. O berbat zehir – Ebriatas gibi değil. Gerçekten, onu her kim yaptıysa bunun için hapse girmeli. Şimdi, ondan geriye doğru say, canım."

Bouthain'in eli hızlıca boynuma indi ve şırınga yalnızca bir kez yüksek perdeden bipledi –

On, dokuz, sekiz...

Ve sonrası, tıpkı kum fırtınası sonunda yalnızca benim görebildiğim bir vahşetle camı kırıp geçmiş gibi. Rüzgârlar odadaki her şeyi paralıyor, hortum bedenime doğru alçalıyor ve hatırladığım son şey –

yedi, altı, beş...

Julien'ın yüzü, ay ışığında durgun ve yakışıklı, ve –

dört, üç, iki, bir.

şunu düşünüyorum: *Ne de güzel bir ceset olacak* –

Sıfır.

RÜYA

Uyuyor olması lazımdı.
Ölü olması lazımdı.

Panik göğsünü içeriden dövüyor; kendini cenaze ateşinin orta yerinde kalkmaya çalışan bir beden gibi sedyede doğrulmaya çalışıyor. Ama kıpırdayamıyor. İlaç onu felç etti, ama yine de etrafının sersem bir şekilde farkında. Bouthain ona böyle olacağını söylememişti.

Her şey boğuk, sanki suyun altında. Loş ışıklar görüyor koridorda, ufak bir geçit töreni gibi –iki adam iki sedyeyi sürüyor, onunki ve Julien'ınki, ikisi de ceset torbalarında saklı– binanın güney yüzündeki servis asansörüne ilerliyor sessizce. Bouthain, Mañalac'a talimatları fısıldıyor, sözcükler birbirine dikiliyor kadife gibi, onun tanıyabileceği ya da idrak edebileceği ayrı seslere bölünmüyorlar.

Bedeninde muazzam bir soğukluk var; o bir buzul oldu, kalp atışı öyle yavaş ki damarlarında belli belirsiz, her on saniyede bir sönük nabız. Julien da onun gibi uyanık mı? Ağzını oynatmaya çalışıyor ama hiçbir şey olmuyor. Sözcükler kafasında beliriveriyor ama dilinde ölüyorlar.

Şimdi asansöre giriyorlar, iki sedye ve iki adama da yer olan geniş bir tane. Yuvasına oturdu, Julien'la yan yana. Ama onun olduğu tarafa bakamıyor, çünkü geri kalanı gibi gözleri de oynamıyor.

Bouthain uzanıp yüzünü kaplayan materyalin bir ucunu tutarak hafifçe çekiyor, yanına ufak bir kesik açıyor, hava girsin diye, buğu çıksın diye. Çok uzaklardan, tuhaf kütürtüler ve ürpertiler dizisi bilincine kaydoluyor.

"Kuvvetli," diyor Bouthain, Mañalac'a.

Sözcük ona anlam ifade ediyor, ucu ucuna. Kum fırtınası hâlâ kırıp geçiriyor dışarıda.

"Onun içinde nasıl süreceğim?"

"Yavaşça," diyor Bouthain.

Şimdi her an kapı açılacak ve Güvenlik nizamı orada silahlarla dikilmiş, onları bekliyor olacak. Ya da bizzat Reuben Faro. İsminin sadece heceleri bile onu korkutuyor, hem de bu uyuşmuş haliyle. Arkasında, Bouthain ve Mañalac'ın gerildiğini hissedebiliyor, önlerindeki savaşa hazırlanıyorlar.

Bir yılanın kısık gözbebekleri kurbanını içeri almak için nasıl genişlerse asansör kapıları da öyle kayarak açılıyor. Miskin dünya, ışığın ardında onları bekliyor.

LIN

Lin gönülsüzce başını masasından kaldırdı, kendini bilincine doğru ittiren dünyayla yüzleşmek istemiyordu. Masasındaki cihaz saatin sabaha karşı üç olduğunu söyledi. Bir süreliğine uyumuş muydu, yoksa o çirkin aydınlanma ânından sonra duyuları onu öylece terk mi etmişti?

Rupa yerde uyuyordu, kafası acı verici bir açıyla bükülmüş, bir kolu altında kalmıştı. Gece geç saatlere dek konuşmuşlardı; Lin, Le Birman ve Joseph'la buluşmalarının her bir detayını, her bir ânını öğrenmek için Rupa'ya tekrar tekrar sorular yöneltmişti.

Rupa, Joseph'la hiç yatmadığını, onun yalnızca Sabine'i düşündüğünü iddia etmişti. Onun için bir takıntıydı. "Ben umurunda bile değildim. Le Birman'sa tam tersiydi. Bana hep hediyeler verirdi. Bana hep işini anlatırdı. Beni yalnızca rahatlayacak bir yer olarak görmedi; beni bir yoldaş olarak görüyordu ve bana hep kendimi rahat hissettiriyordu. Bu yüzden izin verdim... beni almasına."

"Peki ya Joseph?"

Rupa, Lin'e mahcup bir bakış attı ve hemen cevap vermedi. "Dedim ya, Joseph, Sabine'i seviyor. Sabine onu sevmiyor."

Lin düşündü: Dünya gerçekten de bu kadar basit olabilir miydi? Arzu her şeyi aklayabilir miydi, ne kadar tehlikeli olduğuna bakmaksızın? Rupa'nın mantığındaki naifliğe inanamıyordu ama bas-

tırmaya devam etmeliydi. "Le Birman sana işiyle ilgili tam olarak ne söyledi?" diye sordu dikkatle.

"Şirketi ilaç yapıyor."

"Ne tür ilaçlar?"

"Kanser ilaçları. Cilt genleştirici ilaçlar. Uykusuzluk ilacı."

Lin sandalyesinde doğruldu. "Uykusuzluk mu?"

"Evet, öyle dedi."

Lin daha hızlı nefes almaya başladı, ateş basıyordu. "Bir adı var mıymış bu ilacın?"

"Evet. Adını hatırlıyorum. Uyku," dedi Rupa. "Ona 'Uyku' diyordu."

"Sana verdi mi hiç? Senden denemeni istedi mi?"

"Hayır, hiç. Hâlâ test ettiklerini söyledi. Çünkü belli dozlarda insanları hasta etmeye başlamış... ve bazı kadınlara düşük yaptırmış, hamilelerse. Alkolle karıştırılmaması gerektiğini söyledi."

Alkol. Reuben da verdiği ilaçla ilgili böyle söylemişti. Ama henüz piyasaya sürülmemiş, yalnızca kaçak mal olarak sunulabilecek bir ilaç eline nasıl geçmiş olabilirdi ki? Bu, yalnızca kendisine zarar veren sigaraları tedarik etmek gibi değildi. Bu risk almaktı. Bir de onu cidden kıza verdiğini düşünmek! İlacın ne kadar tehlikeli olduğunu bilmediğinden olabilir miydi? İlaç ve Joseph'ın içkisi belli ki Sabine'e korkunç bir şey yapmıştı.

Rupa, bitkin ve gözyaşları içinde uzanıp uyuyakalınca Lin masasına gitti ve gözlerini cihazına dikti, ağlayamayacak kadar dehşete düşmüştü. Sonunda Reuben'ın ne yaptığını biliyordu. Nasıl hepsini böyle tehlikeye atabilmişti? Yoksa nasıl olsa onlar Yeşil Şehir'in kadınları değiller ve hamilelik görevleri yok diye yan etkileri umursamaması gerektiğine mi karar vermişti? Nihayetinde, ilacı ona vermişti; onu Sabine üzerinde kullanacağına dair hiçbir fikri yoktu.

Başparmaklarını gözlerinin kenarlarındaki baskı noktalarına bastırdı. Sonra Rupa'yı süzdü, uykuda, kalın telli saçları darmada-

ğınık, nefesi göğsünden dalga dalga girip çıkıyor. Uykudayken Rupa günahsızdı, masumiyetinin o ilkel haline dönmüştü. Lin, Le Birman'ın bu kızı ambalajından nasıl da soyduğunu, o pürüzsüz, tatlı genç tenini santim santim nasıl ortaya çıkarttığını düşünmeye dayanamıyordu. Bu da onun suçuydu: Rupa'yı yalnızlığını ve incinebilirliğini saklamaya, şefkat arayışını çok çirkin sonuçlar doğuran sırlarda devam ettirmeye iten kuralları o dayatmıştı.

Lin, Reuben'a kodlu bir mesaj yazmak için cihazına doğru eğildi.

Ne yaptığını biliyorum. Sabine'i bana geri getir.

Kendine tereddüt etme ya da yeniden düşünme izni vermedi. Son sözcüğü yazar yazmaz mesajı gönderdi, tırnağını terse katlayacak kadar bir güçle cihaza saplamıştı. Acı net ve doğru hissettirdi, bütün o kasvetin içinde net bir ışık. Daha fazla bekleyecek, Reuben'la oyunlar oynayacak zaman yoktu. Reuben'in elini, Sabine'i Panah'a teslim etmeye zorlamalıydı.

Masasından kalktı, Rupa'nın etrafından tökezledi ve yatağına düşüp arafa gömüldü.

"Lin?" Rupa sonunda uyanmıştı, tek bir zarif hareketle uzanmaktan oturmaya, sonra da dikilmeye kaldırdı kendini. Gözlerini ovuşturup gerindi. "Çay yapayım."

Lin onun odadan çıkışını izledi. Diğerlerinin nöbet tutuyor olacağını, Sabine'den herhangi bir haber beklediklerini biliyordu. Bırak Rupa uğraşsın onlarla, diye düşündü bıkkınlıkla.

Cihazı hafifçe çaldı. Ânında alarma geçmişti; yataktan dışarı yuvarlandı, adrenalin akşamdan kalma rüyaları kafasından kovuyordu. Bir ötme daha, bu sefer daha sesli, daha ısrarcı, ekranda beliren bir mesaj eşliğindeydi: Reuben onunla görüntülü konuşma başlatmaya çalışıyordu. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı; ikisi için de çok riskliydi. Parmaklarını cihazın üstünden geçirirken ötmeye devam

edip durdu. Şu an onun yüzünü görmeye katlanamazdı; tek istediği, Sabine'in Panah'a doğru yolda olduğunu bilmekti. Ama Reuben onunla tekrar iletişime geçmeyebilirdi.

Onuncu çalışında, sohbeti kabul etti.

Reuben ânında belirdi ama bu çok uzun zamandır tanıdığı o adam değildi. Yüzü her zaman göze hitap eden bir haşinlikte olmuştu ama bu kem bir adamdı, mor gölgeler gözlerinin altından elmacık kemiklerine kadar inmişti. Sanki birkaç günde yerçekimi ve zaman ona on yıllık hasar vermişçesine gıdısı sarkmış, ağzı aşağı çekilmişti. Kaşlarının hazin kalkışı, Lin'e onun da bu dönüşümün ayırdında olduğunu anlatıyordu.

"Merhaba, Lin." Sesi, hiç olmazsa, hâlâ aynıydı, sigaralar ve ilgiyle renklenmiş.

"Sabine nerede?" dedi, hemen. Ama onu duymamış gibi duruyordu.

"Lin? Bir şey söyle." Lin'e karşı her zaman duyduğu o tanıdık, şefkatli endişenin ibaresi belirdi bir an ama bu bir yanılsamaydı, ışığın bir oyunuydu. Yoksa mesajını okumamış mıydı? Bir zamanlar güvendiği adama yalnızca gözlerini dikebildi. Tabii ki elinden geldiğince doğal davranacaktı; savunmaya geçmesi ya da açıklaması gereken bir şey olduğunu bilmiyordu. Edimlerinin suratında yazılı olduğunu bilemezdi.

Kendiliğinden açılana kadar, Lin serinkanlıyı oynadı. "Buradayım." Boğazı sıkışmıştı ve sözcükler düzgün bir şekilde çıkmadan önce birkaç kez boğazını temizledi. "Buradayım. Nasılsın?"

"Ben de aynısını sana soracaktım. Mesajını aldım ama anlayamadım. İyi misin?"

"Göründüğün kadar kötü hissediyorum."

Reuben bunun üzerine gülümsedi, gözleri buğulu kalmaya devam etse de. Lin'i hep savunmasız bırakan o tanıdık derin kıkırda-

masını koyuverdi. "Ah, Lin. Seni dürüstlüğün için seviyorum."

"Dürüstlüğe değer veriyorsun yani?"

"Epey. Özellikle benim gibi çevresi sadece duymak istediğini düşündükleri şeyleri söyleyen insanlarla dolu bir adam olarak. Sen bana duymaya ihtiyacım olanları söylüyorsun. Bunun için teşekkür ederim."

Bardağını ağzına götürdü ve uzun bir yudum aldı. Ekran bir saniyeliğine gidip geldi, bardak bir an ağzındaydı, sonra sahneden çıktı. Lin, hâlihazırda epeydir içiyor olduğunu anlayabiliyordu. Burnu hafifçe kızarmıştı, ağzı normalinden birazcık daha sarkıktı. Birkaç kez ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. Yüzündeki ufak hareketler, sol gözkapağındaki seğirme, Lin'in içinde yeni bir korkunun yeşermesine sebep oldu. "Reuben, söyle bana. *Sabine nerede?*"

Reuben elini ağzına götürdü ve parmaklarını sakalından, dudaklarından geçirdi, sözcükleri tutsak etmek ister gibiydi. Gerçeği, Reuben konuşabilecek duruma gelmeden önceki uzun bir duraksamanın ardından duydu.

"O öldü, Lin."

Lin, yüzünü görmek için gayret etti ama kafası eğikti, gölgeler uzun yüzünün üst yarısını gizliyordu. "Yalan söylüyorsun."

"Lin, keşke öyle olsa."

"Ne demek, öldü? Onu gördün mü? Onu *gördün* mü?"

"Gördüm. Doğruyu söylüyorum."

"Sana inanmıyorum. Onu eve dönene kadar güvende tutman gerekiyordu. Ne yaptın ona?"

"Onu Joseph'ın apartmanının dışında, yerde yatarken gördüm. İyi olmadığını biliyordum, ben de onu hastaneye götürdüm. Ben onu bıraktıktan sonra onu içeri aldılar. Sonra tekrar gittim. Doktoruyla tanıştım ve ona göz kulak olmasını söyledim. Yalnızca birkaç saatliğine. Onu sana geri getirecektim. Yemin ederim." Reuben, bardağından bir yudum daha aldı. Lin onun zehir olmasını dilerdi.

"İyiydi ya da doktoru öyle söyledi. Julien Asfour isimli genç bir adam. Ona söylediklerimi yapmaya istekliydi."

Bir yudum daha. Artık abuk sabuk konuşuyordu, dönüp dolaşıp kendi kendine aynı şeyleri söylüyordu. Bir soğukluk Lin'i ele geçirdi, hücre hücre, kılcallarından ve atardamarlarından.

"Kum fırtınası çıktı. Duydun mu?"

"Hayır."

"Bütün yollar kapatıldı. Hastaneye ulaşmam saatlerimi aldı. Vardığımda, Sabine gitmişti. Doktor da öyle. Uzman doktorlardan biri de onlarla birlikte, Rami Bouthain. Onu okuldan tanırdım."

"Ee?"

"Eesi, ben de peşlerinden gittim." Reuben'in gözleri tekrar Lin'e kaydı. Şimdi konuşan Yetkili Reuben'dı, günlerini devlet hainlerini ve ihlalcileri kovalayarak geçiren adam. Onu seven adam değil. "Bir ambulans çaldılar, karantina ilan ettiler ve çöle gittiler. Kum fırtınasında. Ya manyaklardı ya da onunla beraber kaçmaya çalışıyorlardı." Son damla sıvıyı da tüketmek için bardağı ağzına kaldırırken içindeki buz çınladı. Lin, bir şişenin açılışını ve bir bardağın daha doluşunun lıkırtısını duyabiliyordu.

"Onları yakaladın mı?" Yalnızca kısa cümleler kurabiliyordu: Başka sözcükler de eklemeye çalıştı ama dilinde buharlaştılar.

"Eninde sonunda, evet. Ama çok uzun sürdü. Sınıra birkaç kilometre kala durdurduk onları. Krematoryuma gidiyorlardı. Ambulansı açtırdım. İçinde iki tane ceset torbası vardı."

Lin keskin bir nefes aldı.

Reuben kafa salladı. "Biliyorum," dedi. "Onu öyle görmek benim için korkunçtu."

"Devam et... her şeyi anlat bana."

Reuben elini yüzüne bastırdı, ekranda grotesk duruyordu. Lin'in tanıdığı herkesten daha büyük elleri vardı, iri kemikli, geniş ayalı.

Onların Sabine'e değdiğini düşününce ürperdi. Kirlenmiş hissetti, sanki bir adam yerine yılanla birlikteydi.

"Karantinayı göz ardı ettim, Bouthain bana çok tehlikeli olduğunu söylemesine rağmen. Torbaları açtırdım."

"Ve?"

"Birinde Sabine, diğerinde Julien Asfour vardı."

"Kim?"

"Doktor. Julien Asfour. Sabine'e göz kulak olmasını istediğim."

"Ölü olduğundan emin misin?"

"Evet, Lin. Eminim. Bedenine dokundum. Soğuk ve katıydı."

Bedeni. Lin, Sabine'i orada öylece, yaşamdan ve nefesten yoksun yatarken gözünde canlandıramadı. Bilgilerin yaylım ateşi ona fazlaydı; Sabine'in artık sadece bir beden olduğunu gerçeğini kavrayamadığını fark etti, onun himayesinde yaşayan bir kadın değildi artık. Reuben'ın yüzüne odaklandı, büyük bir çabayla ekranda titreşiyordu. "Neden karantinadalardı?"

Sesi alçaldı, sesli söylenemeyecek kadar yoğun sözleri dile getirecek gibiydi. "Bouthain Virüs'e yakalandığını söyledi. O yüzden ölmüş."

"Virüs mü? O doktor da mı?"

"Hayır. O kendini öldürmüş. Onu kurtarmak için çok fazla kuralı ihlal ettiği ve bu yüzden her şeyini kaybedeceğini bildiği için. Sabine'in ölümünden Asfour sorumlu, bundan eminim. Bu işe başka kimler karıştı bilmiyorum ama meselenin derinine ineceğim, söz veriyorum."

Lin, odasına, Panah'taki biricik mabedine göz gezdirdi. Reuben homurdanmayı sürdürürken onu dinlemeyi bıraktı; yasla dolup taşıyordu. Ama sonra, ızdırabın içinde bir düşünce belirdi: Reuben ona her şeyi anlatmamıştı; hikâyenin dahası vardı ve büyük ihtimalle işlerin Sabine için tersine dönmesinde onun parmağı vardı. "Sana inanamıyorum, Reuben. Bana şimdiden yalan söyledin."

"Ne yaptım ben? Nasıl yalan söyledim sana?"

"Onun öldüğünü söylediğinde sana neden inanamıyorum?"

Reuben yutkundu. "Pekâlâ, o zaman belki buna inanırsın." Suratı kayboldu ve yerinde titreşen bir görsel belirdi. Lin gözlerini bile kırpmadan bakışlarını sabitledi, görüyor olduğu şeyi kavramaya çalıştı: bir ambulansın içi gibi görünen karanlık bir yer, bir cenaze kapsülüne konmuş baş aşağı bir figür; tanıdık, kıymetli yüz, solgun ve doğal olmayan, inanılmaz bir biçimde durağan. Lin, Sabine'i tutmak istedi, soğuk yüzünü ve ellerini ısıtmak, gözlerini açtığını ve ölmüş olması fikrine kahkaha attığını görmek. Sabine'in cesedine tanıklık etmek gülünçtü, yakışıksızdı.

Bir dakika sonra, görsel kayboldu ve Reuben'ın yüzü yeniden belirdi. Lin'in gözleri onunkilere çarptı, kenarları kırmızı ve bulanık. İlk kez, bunların hepsinin gerçek olabileceğini düşündü. Sabine'in gerçekten öldüğünü. Ve Reuben'ın ona yalan söylemediğini fark etti. Yalnızca bir hata yapmıştı. Tıpkı Sabine'e uyuyabilmesi için yardım etmek adına ilacı veren kendisi gibi.

"O zaman, onlar sana yalan söyledi. Onu öldüren Virüs değildi." Konuşurken, şişeyi çekmecesinden çıkartıp önüne koydu. Sonra kaldırdı ki, içinde parıldayan hapları görebilsin. "Reuben, neden bana bunun bu kadar tehlikeli olduğunu söylemedin?"

"Ne?"

"Bu ilaç. Bana verdiğin. Kadınlara ne yaptığını biliyordun ama yine de bana verdin. Neden?"

Bir göz seğirişinde, Reuben'ın yüzünden panik geçti ve hemencecik geri yuttu. Kendini toparlamak için bir an durdu ve sonra konuştuğunda, sesi kısık ve çatlaktı. "Diğer yan etkilerini bilmiyordum. Sadece sana söylediklerim. Bunu alkolle alamayacağın."

"Eh, bunu ona verdim ve alkolle içtiğini de biliyorum. Sanırım onu öldüren bu. Ve bu kısmından ben sorumluyum. Ya bir de hamile olsaydı."

"Lin, ben yalnızca yardım etmeye çalışıyordum."

Lin sessizliğe gömüldü. Reuben sandalyesinde arkasına yaslandı ve öte tarafa baktı, tavana, yere, Lin'in gözleri hariç her yere. "Nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun, değil mi? Hayatım boyunca bu şehir için çalıştım ben. Onun güvenliği bütün odağımdı, hayatım boyunca. Ve karşılığında, bir derece güç ve sorumluluk verildi bana. Bu adil bir takastı. Seninle tanışana dek.

"Seninle tanışmadan önce, sadece bir tane metresim oldu. Seninle tanıştığımda, seninle olabileceğimi ama hâlâ Yeşil Şehir'e sadık kalabileceğimi düşündüm. İkisini ayrı tutabileceğimi düşündüm. Gündüz Yeşil Şehir, gece sen. Hatta bunun bile işimin bir parçası olduğunu düşündüm: Senin ve Panah'ın üstünde gözüm olmuş olacaktı, olur da işler kontrolden çıkarsa diye. Kafamda hepsini halletmiştim, bir şeyler ters giderse nasıl yardım edeceğimi. Hepinizi alaşağı edecektim, gizlice, temiz ve düzgün bir şekilde. Birkaç aylık bir ıslah ve kimseye bir zarar gelmemiş olacaktı: Hepiniz sisteme konacaktınız ve her şey normale dönecekti."

Sözde tecili hapishaneden başka bir şey değildi. Lin, ne kadar nazikçe olursa olsun, yeniden sisteme konulmaktansa ölmeyi tercih edeceğini biliyordu. "Senin kendi dünyan var, benimse kendi dünyam. Keşke bulaşmasaydın. Maddelerinle. 'Yardım'ınla."

Reuben başını eğdi. "Sana âşık oldum. Olmamam gerektiğini biliyorum." İtiraf, seyrelmiş saçlarıyla birleşince, Lin'in gergin bedenine boşalan bir pişmanlık selini beraberinde getirdi. Başladıklarında ne kadar da kalın saçları vardı, elini içlerinden geçirirken kendi parmaklarını bile göremezdi. "Hata ettim," diye kabul etti Reuben, biraz düşündükten sonra. "Daha dikkatli olmalı ve sana o ilacı vermemeliydim. Ama asla, asla kimseyi incitmek istemedim. Ne Sabine'i ne de asla seni."

Lin bir süre konuşamadı. Sabine'in ölümünün, biliyordu ki sorumluluğunu tamamen kendisi taşıyacaktı. Reuben'in sevgisi Lin'i

bundan kurtaramazdı. Ekrana doğru eğildi, derin bir nefes aldı ve konuşmaya başlamadan önce çok uzun bir süre onun yüzünü süzdü. Aralarındaki yakınlığın son demlerini böyle bağrına basmak tuhaftı, uzaktan. "Dinle beni, Reuben, dikkatle dinle."

Yine bir saniyelik görsel kesinti. Döndüğünde, ifadesi pürüzsüz ve boştu, sanki yüzünü masumiyetle yıkamıştı. "Nedir? Anlat," dedi.

"Reuben. Bir iyiliğe ihtiyacım var. Senden şu zamana kadar istediğim en büyük iyilik."

"Ne olursa."

"Sabine'e yardım etmeyi denedin. Senin suçun değildi onun... başaramamış olması." Lin bir an durup devam etmeden önce kendini toparlamak zorunda kaldı. "Ama şimdi, diğerlerine yardım etmene ihtiyacım var."

İfadesi önce meraklı, sonra kuşkucuya döndü. "Ne demek istiyorsun, Lin?"

"Kapatıyorum, Reuben," dedi, yumuşak bir ses.

"Neyi kapatıyorsun?"

"Panah'ı."

"Yani, sonunda mantıklı olanı gördün. Kapatabilirsin ve böylece düzgün bir şekilde birlikte olabiliriz. Bir adam ve Eşi olarak."

Gözle görünür rahatlamasından irkildi Lin ama bir sonraki adımına odaklanması gerekiyordu. "Hayır, Reuben. Öyle bir şey olmayacak. Onlara yardım etmelisin ama biz bir daha görüşemeyiz."

Reuben kaşlarını çattı. "Lin, biliyorum, şoktasın, haberler korkunç ama Panah'ı ve kalan kızları hâlâ kurtarabiliriz. Bir tanesi öldü, bu bir trajedi ama sen ve ben eskisi gibi devam edebiliriz. Göreceksin."

Lin, kararını vermiş olduğu için bir enerji dalgasının içinde yükseldiğini hissetti. Önünde uzanan yolu görebiliyordu, net ve engelsiz. "Diğerleri burada kalamaz artık. Panah bitti. Ve onları sisteme de geri koyamazsın. Yeşil Şehir'den ayrılmalarına yardım etmen lazım."

"Ya reddedersem?"

"Tüm Yeşil Şehir'in, Yeşil Şehir kadınlarının doğmamış çocuklarını öldürecek bir ilacı senin tedarik ettiğini öğrendiğinden emin olacağım."

"Ama sen Yeşil Şehir kadını değilsin," dedi Reuben şaşkınlıkla.

Sonunda gerçeği söylüyordu: Onları farklı görüyordu, onların hayatı yukarıdakilere nazaran daha gözden çıkarılabilirdi. Lin cevap verdi, "Biz de kadınız. Ve elimde yaptığın şeyin kanıtı var. İlaçlar bende duruyor. Ve sen olmasan onlara hiçbir şekilde erişimim olmazdı. Bu da demek oluyor ki kurallara aykırı bir şeyin gerçekleşmesine yardım ettin. Benim değil, Yeşil Şehir'in kurallarına. Doğmamış kıymetli çocukların ölümünden dolayı ihanetle suçlanacaksın. Hatta Panah'ın bile en başta senin fikrin olduğunu düşünebilirler: senin gibi zengin ve nüfuzlu adamlar için bir harem. İtibarın asla düzelmeyecek."

Reuben fırlayıp ekrandan uzaklaştı. Onun birkaç adım uzakta, kafesteki bir hayvan gibi bir ileri bir geri volta attığını görebiliyordu Lin. Sonra geri geldi ve masasının üzerine eğildi, yüzü o kadar yakındı ki gözlerindeki kırmızı damarları, burun deliğinin diplerini görebiliyordu. "Beni tehdit etme! Bu saçmalığı duymak istemiyorum! Anladın mı? Bu şekilde konuşmayı kesmezsen ben... beni oraya getirtme, Lin, yapma."

"Reuben," gülümsedi Lin. "Yapmanı istediğim şey bu. Eğer beni sevdiysen bu kadınları buradan çıkartmama yardım edersin. Bir saat içinde araç getir. Seni bekliyor olacaklar. Hoşça kal, Reuben."

Birdenbire görüşmeyi sonlandırdı. Reuben'in yüzü aniden siyahlığa dönüşüp ardında Lin'in kendine bakan, yirmi yıl yaşlanmış suratını bıraktı.

Kapıya tereddütle vuruldu. Lin kilidini açıp Rupa'yı iki elinde dumanı tüten birer kupayla dikilirken buldu. "Konuştuğunu duydum, o yüzden bitene kadar dışarıda bekledim." Lin'in yüzünü gördü ve gözleri açıldı. "İyi misin? Bekle, Lin, Lin, nereye gidiyorsun?"

Lin bir hışımla Rupa'yı geçip onu orada elinde çaylarla dururken bıraktı. Koştu, Charbagh'a varana dek koridorlarda sendeledi, soluk soluğa durdu. Gündüz göğü, yerini alacakaranlığa bırakıyordu, batan güneşi taklit eden lavantalar ve güller. Dört akıntının suları ayaklarına sıçradı. Yıldızlar, gecenin gücünü topladığı bahçenin doğu yakasında parıldadılar.

Dizlerini tutup yan tarafındaki dikişini ovalarken onu Charbagh'a kadar takip eden kadınlar kendi aralarında mırıldanıp fısıldaştılar. Her birine gözlerini uzun uzun dikmek için doğruldu. Bazıları bakışlarına karşılık verdi, diğerleri gözlerini kaçırdı.

"Beni dinleyin, hepiniz. İyi dinleyin şimdi. Panah tehlike altında ve onu kapatmam gerekiyor. Bu, hepinizin ayrılmak zorunda olduğu anlamına geliyor."

"*Ne?*"

"Ama nereye gideriz ki?" diye fısıldadı Mariya.

"Merak etmeyin, gerekli ayarlamaları yaptım. Güvende olacaksınız."

"Biz burada kalmak istiyoruz!" dedi Su-Yin.

"Ve Sabine'in dönmesini beklemek," diye ekledi Diyah. Diğerleri de onaylayarak kafa salladı.

"Yapamazsınız," dedi Lin. "Size söyledim. Bir şeyler çok fena ters gitti. Hiçbirimiz burada kalamayız artık."

"Ama nereye..."

"Daha fazla soru sormayın. Bana güveniyor musunuz?"

Hepsi kafasını salladı: Diyah, Su-Yin, Mariya, Rupa, hepsi, yokluğu bu dar halkanın orta yerinde bir boşluk olan bir tanesi hariç. Lin, onları Panah'a ilk vardıklarında buranın geçici bir dinlenme yeri, hayatlarında bir moladan fazlası olamayacağı konusunda uyarmış olmayı istedi. Panah'ın Ilona ve Fairuza'nın umduğu gibi sonsuza dek sürmesi imkânsızdı. Bunu Lin bile şu âna kadar bilmiyordu. Panah, onun yaşamış olduğu tek hayattı.

Sonunda Diyah konuştu. "Bize ne yapmamızı istediğini söyle."

Lin kendini güçlü kalmaya, önlerinde ağlamamaya zorladı. "Hazırlanmak için bir saatiniz var, eşyalarınızı toplayın. En gerekli olanları alın. Kalan her şeyi bırakın." Reuben'ın geleceğini biliyordu: Onunla son bir kez muhatap olma ve yolundan vazgeçirmek için yüz yüze aklını çelmeye çalışma fırsatını kaçıramazdı.

"Yemek almalı mıyız?" dedi Diyah. Lin onun ses tonunda yeni bir ton duyuyordu, otoriter, kararlı; beklenmedik bir şekilde minnettar hissetti. Önce Rupa'nın yardımı, şimdi Diyah'ın işbirliği: Belki her şeye rağmen başarabilirlerdi.

"Gittiğiniz yerde size bunu sağlayacaklar. Gidin şimdi. Çabuk. Bir saat içinde girişte toplanın. Çabuk!"

Hepsi çil yavrusu gibi dağıldı. Lin kendi konutuna dönmeden önce herkesin çıkmasını bekledi. Büyük bir kumar oynuyordu, her şey Reuben'a savurduğu tehdide bağlıydı. İşe yaramak zorundaydı. Bir düşmüş kadını Kurum'dan saklayabilirdi ama yarım düzinesinin gündüz vakti Panah'tan meydana çıkması bambaşka bir şeydi. Tüm Bültenlerde olacaktı; gece çökene kadar bütün Yeşil Şehir durumdan haberdar olurdu. Ve kadınlar Kurum tarafından yakalanıp da sorgulandığında, Lin'in yönlendirmesi üzerine Reuben'ın Panah'la olan ilişiğini, Le Birman'la olan danışıklı dövüşünü, kadınların bedenini çökertip çocuklarını öldüren ilacı, her şeyi anlatacaklardı. Kurum, Reuben'a cephe alacaktı. Lin, kadınların kalanlarına yardım etmekten başka seçeneği olmadığını biliyordu.

Tüm kayıtlarını depoladığı yarım düzine ufak cihazı toplayıp odasının zeminine dizdi. Üzerine diğer objeleri yığdı: yastıklar, kıyafetler, ufak dekoratif objeler, kaldıramayacağı kadar büyük olmayan her şey. İpek duvar kaplamalarını da indirip yığının en tepesine yerleştirdi. Her şeyi toparlaması on dakikasını almıştı ve durduğunda sırtı ve omuzları terlemiş, gerginlikten titriyordu.

Mutfağa gitti, temizliği ve tertibi konusunda her zaman en katı olduğu yere. Yönergelerine rağmen, kadınlar bilinmeyen bölgelere yapacakları yolculukta yanlarına alabilecekleri yemekleri aramışlardı. Çekmeceler ve dolaplar ardına dek açılmış, yemek paketleri tezgâha ve yerlere dökülmüştü. Lin hepsini görmezden gelerek zemindeki bölmenin önünde yere eğildi. Beş litrelik yemeklik yağı çekip, acı dolu bir kavrayışla göğsüne kaldırdı. Tenekeyi odasına götürmek için mücadele verirken kadınların panik içinde birbirlerine seslenip durduklarını duyabiliyordu.

Tenekeyi açıp yağı sahip olduğu her şeyin yığınına dökmesi yalnızca birkaç saniyesini aldı: İşi bittiğinde hüzünlü ve sırılsıklam bir dağınıklıktı o. Boş varildeki son damlaları da yığının üstüne salladı ve çalışmasını incelemek, sol elinin parmakları arasındaki yanmamış kibrite bir fiske vurmak için geri çekildi.

Kadınların hepsi onu Panah'ın girişinde bekliyor olacaktı. Ama o onlarla yüzeye çıkmayacak, hiç görmedikleri güneşe gözlerini kırpıştırmayacaktı. Reuben onları yeni hayatına götürmek için geldiğinde orada olmayacaktı. Yüzleri ve dünyayla olan bağı şimdiden kesilmişti, hepsi artık yaşamak istemediği bir varoluşa demirliydi.

Kapıya daha çok vuruldu, bu kez yüksek sesli ve ısrarcı; gümbürtü Lin'i düşleminden uyandırdı. Çevik bir biçimde odayı geçip kibriti arkasına saklayarak kilidi açtı. Rupa orada dikildi, saçları ve giysileri karman çormandı, bir omzuna çantasını atmıştı. "Gelmiyor musun, Lin?"

Rupa o zaman cihaz, kıyafet ve ıvır zıvır karmaşasının odanın orta yerinde yağa bulanmış olduğunu fark etti. Tüm bedeni su gibi çalkalandı, neredeyse dengesini kaybetti ve duvara doğru yalpaladı.

Lin, Rupa'ya odaya doğru el etti ve kızın yumruğunu açıp içine derma-kalemle çizdi. Rupa elini geri çekti ve Lin'in tenine yazdığı rakam ve harf kombinasyonuna baktı.

"Bu, kapının kilidini açacak olan kod. Şimdi bana diğer elini uzat. Bu sana ait."

Rupa elini açtı ve Lin'in oraya bıraktığı ufak bellek çipine baktı. "Günlüğüm!"

"Evet. Aldığım için özür dilerim. Ama oraya başka bir şey daha koydum. Le Birman hakkında bilgi ve Reuben Faro."

"Ne?"

"Beni dinle. Le Birman'ın sana bahsettiği ilaç – Sabine'e zarar verdi, başka kadınlara da zarar verebilir. Oraya yazdığım her şeyi çabucak oku, hemen şimdi. Diğerlerine anlat. Eğer tehlike altında olursanız –herhangi biriniz– Reuben'la pazarlık yapmak için bu bilgiyi kullanın. Buradan kurtulmak için ihtiyacınız olan her şeyi size sağlayana kadar geri adım atmayın."

"Anlamıyorum," dedi Rupa, şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı. Lin onun güzel beyaz dişlerini ve dilinin minik, narin ucunu görebiliyordu. Başka koşullar altında, Reuben onu Eşi yapabilirdi, ganimetten aldığı pay olarak. Kesinlikle bunu yapabilecek kapasitedeydi, kalanları da diğer iyi evlere gönderirdi. Yeşil Şehir'in zengin adamları aniden gelen ekstra kadın akışında hak talep etmek için ortalığı velveleye verirlerdi: Yarım düzine bile onlar için bereket yağmuru demekti. Ceza ve ıslahlarının ardından, tabii ki. Ama Lin bir daha asla Kurum'a ya da Büro'ya boyun eğmek zorunda kalmayacaklarından emin olacaktı.

"Dahası da var, Panah hakkında. Benim bütün notlarım, Ilona'nın notları. Eğer buradan kurtulmanıza yardım etmezse hepsini Kurum'a göndereceğini söyle. Onlar ne yapacaklarını bilirler." Son bir kucaklama için Rupa'yı kendine çekti, yanağını öptü. "Şimdi git, Rupa. Diğerlerini de yanına al."

"Sensiz hiçbir yere gitmiyorum!"

"Beni merak etme," dedi Lin yavaşça. "Ben Sabine'i bulacağım."

Rupa'yı kendinden uzağa, kapının dışına itti, sonra da kapıyı çarpıp arkasından kilitledi.

Rupa'nın dönmeyeceğinden emin olduğunda kibriti çaktı ve neredeyse parmakları yanana kadar saygıyla aleve baktı. Bileğinin kıvrak bir hamlesiyle kibriti yığının üstüne attı ve kıyafetlerin tutuşmasını izledi, sonra odunların ve kolay yanan diğer eşyaların.

Kekremsi bulut odayı doldurdu ve alevler yığının hem etrafına, hem içine yayıldı, derinlerdeki kalbine nüfuz etti. Oda turuncu bir ışıkla parlayıp dans etti, eriyen cihazları ışık saçan magmaya çevirdi. Bu onun ve ondan önce de Ilona'nın yaşamının tedbiriydi. Hepsini yok ediyor olmaktan memnundu. Hiçbir pişmanlığı yoktu, en büyük olanı hariç: Sabine'i de diğerleriyle birlikte serbest bırakamamak. Bunda ölüm onu yenmişti.

Cebinden Uyku'nun şişesini çıkarttı, açtı ve hapları eline döktü. Çevik tek bir hamleyle, onları ağzına attı, boynunu bir kuğu gibi kaldırdı ve yuttu.

Lin'in son düşüncesi bir soru değildi, duaydı, yeniden buluşmalarının duası, o ve Sabine, ateş bedenini küle çevirip tüm acıyı kemiklerinden yakarak söktüğünde.

BOUTHAIN

Dışarıda bekliyor olacaklarından şüphelenmişti: Reuben Faro, onlara doğrultulmuş silahlarla, Güvenlik birliğinin önünde duracaktı. Bouthain ilacının etkili olması için dua etti, Sabine'in ses tellerini felç etmişti, böylece hafif bir inleme bile onu ele veremezdi.

Ama gözünde büyüttüğü figürler, yalnızca hayal gücünde varlardı. Asansör kapıları boş alana ve ardındaki boş koridora açıldı, onlar için içine kayıp Shifana'dan kaçışı gerçekleştirecekleri bir solucan deliği. Bouthain, Sabine'in sedyesini tutarken ellerini ele geçiren çarpıntısını kontrol etmeye çalıştı. O ve Mañalac dikkatlice önce Sabine'i, ardından Julien'ı zayıf aydınlatılmış koridora sürdüler. Soğuk cereyan, iki uykucuyu sarıp sarmalayarak gözlerden saklayan ısıtılmış polimer kozalarda terlemeye sebep olmuştu.

Mañalac, ambulans sahasına giden en hızlı yolu anlatıyordu. "Morg hemen yakında," dedi ön tarafı işaret ederek. "Ama biz doğruca sahaya gideceğiz. Bizi bekleyen bir ambulansım var. Her şey ayarlandı."

"Resmi kanallardan herhangi birini kullandın mı?" diye sordu Bouthain.

"Hayır, efendim." Mañalac karantinadaki son hastanın kayıtlarını nasıl kopyaladığını anlattı. Artık çok az hasta kaldığı için kimse doğru dürüst kontrol etmiyordu. "Biz ayrıldıktan sonra direkt dönüp bir şeyleri düzeltmek senin için kolay olacaktır."

"Ah, ben de sizinle geliyorum," dedi Bouthain sıradan bir biçimde.

Mañalac şaha kalktı: "Olmaz, efendim! Çok tehlikeli!"

"Gerçekten mi? Bil ki Mañalac, ayaklanma sırasında ben en ön saflardaydım. Adamların bombalanıp havaya uçurulduğunu gördüm ve genelde onları dikip tekrar birleştiren de bendim. Kum fırtınasında sınıra yapılacak ufak bir sürüş bununla kıyaslandığında çok da zor olmasa gerek. Beni uyarmak istediğin başka bir konu var mı?"

Bouthain, Mañalac'ın fısıldadığı cevabı duymadı ama hemşire büyük ihtimalle Julien ve Sabine'le birlikte bir ceset torbasında yatıyor olmayı dilemişti. Tüm hastane, Bouthain'in kuru öfkesinden korkardı, bu ünü incelikle inşa etmişti ki mutlak bir ihtiyaç hali dışında onu rahat bıraksınlar.

Bouthain kendi kendine kıkırdadı, Julien'ın, onun en ciddi şeyler hakkında bile pek önemli değillermiş gibi konuşmasına hiç alışamamış olmasını hatırlamıştı. Genç doktor uyanık olsaydı karşı çıkmak için sedyesinden fırlardı ama Julien, gereğince ilaç verilmiş bir şekilde, terk edilmiş bir kabuk gibi sabit yatıyordu.

Yeraltı geçidi boyunca sürünürlerken, Bouthain ilerlediklerini ancak düzenli aralıklarla tavanda bulunan ışıklardan anlayabiliyordu. Uyanmalarına sekiz saat vardı. Sabine'e tecavüz edip onu hamile bırakan adam da Reuben Faro ve ayaktakımının Bouthain'in kafasındaki istilasında başka bir karanlık figürdü. Bunu ona kim yapmıştı – bir Müşteri mi, yoksa başkası mı? Bouthain kariyeri boyunca çok fazla tecavüz görmüş, Yeşil Şehir'de birçok cinsel şiddet mağdurunu tedavi etmişti, genç oğlanları bile. İnsanların normal dürtü ve davranışlarını bastırırlarken ne bekliyorlardı ki? Bir taraftan itaate mecbur bırakılan şey, başka bir taraftan patlak vermeye mahkûmdu, zalim ve doğasına aykırı bir biçimde. Ama büyük bir toplumsal sorun hakkındaki klinik değerlendirmeleri, onu kurban giden kadınların gerçekliğinden korkakça uzaklaştırmıştı. İçinde ne

kadar öfke olduğuna şaşırdı, onun ırzına geçilişinin katı gerçeklerine, köklerindeki adaletsizliğe ve sonunda kendisini bile süpürüp atacak kadar tuhaf biçimde tezahür eden travmasına dair.

"Gelmek üzereyiz, patron," diye mırıldandı Mañalac. "Patron" diye seslenilmekten nefret eden Bouthain cevap olarak yalnızca homurdandı.

Koridor büyük bir antreye açılıp ânında havadaki basıncı değiştirdi. İki takım kapının ardında parlaklık onları çağırıyor, sıcaklık ve güvenlik vaat ediyordu. Mañalac kapı ekranına doğru gidip elini üzerine bastırdı ve kodu girdi. Ekran kırmızı parladı ve kapının diğer tarafında başka bir kırmızı ışık daha hayat buldu. "Karantina, karantina, karantina," diye onayladı robotik ses. "Karantina prosedürü başlatılıyor, şimdi."

"Sahayı bizim için temizleyecekler," dedi Mañalac.

"Biliyorum." Bouthain yorulmuştu; Mañalac'ın detaylı açıklamaları onu tüketiyordu. Eğer Mañalac, Julien'ın iyiliği için dışından konuşuyorsa nefesini boşa harcıyordu: Julien kimyasal-kaynaklı uykusunun ve yalıtımlı kapsülünün ardından onu duyamazdı. Hemşire ölülerle konuşmaya çalışan ilk kişi olmazdı ama Sabine ve Julien da her şey yanlış giderse ölecek tek kişiler olmazlardı.

Bouthain, Julien'ın uyanık olup o zeki mavi gözleriyle çevresini gözlemleyebilmesini ve çevresindekilere talimatlar vererek mentorunun yükünü azaltmasını dilerdi: karantina kuralları hakkında talimatlar ya da hastane tüzüğünün birtakım az-anlaşılmış yönlerinin açıklamaları. Ama arkalarındaki sedyelerden gelen sessizlik mutlaktı, insanlar arasındaki iletişimin yalnızca geçici olduğu gerçeğini gözler önüne seriyordu. En iyi ihtimalle, zaman zaman birbirlerini fiziksel olarak ziyaret edebilirlerdi ama her zaman gizemli bir şekilde birbirlerinin uzanamayacağı mesafede kalırlardı. Ölüm korkulan bir şeydi, Bouthain bunu biliyordu, çünkü ölüm, o mesafeleri geçici bir yanılsamadan geri döndürülemez bir kalıcılığa çeviriyordu.

Çifte kapıları geçerlerken kırmızı ışıklar suratlarının yüzeyinde ve ardındaki bedenlerde parıldadı. Sedyeleri burada durdurdular; Mañalac ön tekerleklerin yanındaki küçük kaldıraca bastı ve onları oldukları yere kilitledi. Ayrılan plastiğin kaygan sesi ve ardından temiz havanın teninden geçişi Bouthain'in bütün gözeneklerini karıncalandırdı. Her şey birdenbire daha parlak, daha umut verici göründü. İlk kez, bu delice planın başarılı olması ihtimalini düşünmeye başlamıştı.

Önoda, karantina prosedürünün bir parçası olarak tamamen ıssızdı. Protokoller, gereğinden fazla kimseyi Virüs'ün iğrençliğine maruz bırakmayacak şekilde geliştirilmişti. Bouthain'in meslektaşları bile ondan bahsederken seslerini alçaltırlardı. Bouthain onların, kadınlar ve onların bedenleriyle ilgili her konudaki mide bulantılarını kanıksamıştı artık. Sık sık hastalık ve kurbanları hakkındaki damgalamaları silme ihtiyacıyla konuşurdu. Ama bu genel tenezzül etmeme hali, şimdi işlerine gelecekti ve karantina protokolleri fark edilmeden kaçabilmelerine yardımcı olacaktı.

Mañalac, torbanın ardından Sabine'in omzunu sıvazladı. Bouthain dokunuşunun altında soğuk mu sıcak mı olduğunu merak etti ama kendi kendine deneyimleyecek vakti yoktu. Bir dolaba gitti ve yeşil doktor önlüğü seti aradı, sonra da hızlıca üstüne geçiriverdi: bir önlük, bir maske, botlar ve eldivenler. Mañalac da onu takip etti: Şimdi ikisi de tehlikeli bir biyolojik durumla uğraşan birer anonim hastane çalışanıydı.

"Nakil kılıflarını kapatmamız lazım artık," dedi Mañalac.

"Ambulans hazır mı?"

"Sahada bekliyor," diye yanıtladı Mañalac, biraz da gururla. Julien her zaman bu hemşirenin bir şeyleri daha ona söylenmeden yerine getirdiğini, neye ihtiyaç olduğunu anlayıp birilerine danışma gereği duymadan nasıl halledeceğinin yolunu bulduğu söylerdi. Bouthain bütün bunlar bittiğinde bir not yazıp bu adamı terfi için önerecekti.

"Hadi o zaman."

Sedye hidrolikleri üzerinde yükselip kapsülleri havaya kaldırırken sohbetleri son buldu. Sonra tekrar ileriye, ambulans sahasına çıkan ikinci takım kapıları da geçtiler. Israrcı ve monoton bir ses diğer bütün sesleri bastırdı: Kum fırtınası hâlâ hastanenin dışında esip gürlüyordu. Önceki kayıtsızlığına rağmen Bouthain bu fırtınadan nasıl geçebileceklerini bilmiyordu.

Yeni yer göz kamaştıran beyaz ışıkla doluydu. Karanlıktan ışığa, aşama aşama: Gidiyor oldukları yer, geride bıraktıklarından daha saftı.

Hafif bir tümsek, ardından bir sarsıntı ve Sabine'in sedyesi ambulansın arka kapılarına oturarak yerine yerleşti. Hafifçe eğilerek kafasını ayaklarından yükseğe denk getirdi. Çevreleyen plastik, bedenin açılı sedye üzerinden kayışını kolaylaştıracak şekilde tasarlanmıştı. Bouthain bedenlere sakatat gibi muamele edildiğini görmekten nefret ediyordu, yakılmadan önce yığına fırlatılıyorlardı: Savaştaki ve Virüs salgınındaki gibi. Onun kapsülünü nazik ve saygılı bir biçimde ambulansın ağzına yönlendirmeye özen gösterdi. Sonra Mañalac'la birlikte aynısını Julien için yaptılar.

Mañalac hızlıca ambulansa yaslandı. "Çok kalmadı. Birazcık sabır, sonra güvende olacaksınız," diye mırıldandı kapıları kapatmadan önce. Hayır duası gibi gelmişti Bouthain'in kulağına. Eğer Mañalac dindarsa, Reuben Faro onları yakalamadan sınıra ulaşmak için dua etmeye devam etse iyi olurdu.

Mañalac sürücü koltuğuna geçti, ambulansın ışıklarını açtı ve tekerlekleri kontrol etti; Bouthain yolcu koltuğuna tırmanıp kemerini bağladı. Mañalac ambulansın kumanda paneline bir kod girdi ve sahanın kapısı, üzerlerine şimdiden bir toz örtüsü üfleyen katı sarı duvara doğru kalktı.

Mañalac bir anlığına maskesini indirip Bouthain'e doğru baktı. "Hazır mısın, patron?" Teknik olarak ona patron demeleri gerekmi-

yordu ya da şef ya da unvanı dışında herhangi bir şey. Ama "patron", Yeşil Şehir'in çalışan kesimi arasında bir tür ironik saygı terimiydi: Bouthain'in üstünlüğünden ziyade, sonuçları ne olursa olsun Mañalac'ın mutlak güvenine işaret eden üstü kapalı bir sinyaldi.

Bouthain kısa ve net bir biçimde kafa salladı. "Hadi gidelim." Mañalac yeniden maskesini çekti, gaz pedalına bastı ve ambulansı dışarıdaki büyük girdaba savurdu.

Neredeyse sahayı terk eder etmez, her yönden esen rüzgârlar ambulansı örselemeye, onları sokaklarda dur-kalk yapmaya mecbur bırakmaya başladı. Sürücüsüz araçların yön bulabilmesi için ızgaralar şeklinde planlanmış şehirde araç kullanmak genelde kolay bir görevdi. Ama kum fırtınaları, görüşü sıfıra indiren doğa olaylarıydı ve en maharetli navigasyon sistemlerini bile şaşırtıyordu, o yüzden Mañalac, onları Yeşil Şehir'in sınırına götürecek olan bu dört saatlik sürüşte kendi yön duygusunu kullanmak zorundaydı. Kum fırtınasında oraya varmaları daha da uzun sürecekti. Bir mucize olursa gece çökmeden Semitya'ya varırlardı.

Çevrelerindeki her şey mide bulandırıcı bir turuncu hareydi. Bazı zamanlar, Mañalac iki adım önünü bile zor görür oldu; yoldaki az sayıda aracın yanıp sönen ışıkları onun için takip edilecek –ama çok da yakından değil– parlak yer saptayıcılar oldular. Diğer zamanlar, rüzgâr ve kum biraz kalktı, böylece Bouthain kara gölgelere dönüşmüş tanıdık yerleri, içine cin girmişçesine yel değirmenleri gibi sallanan palmiyeleri görebildi. Normal hava şartlarında gayet katı görünen binalar, şimdi hücum altında zangırdıyor gibi duruyordu ve ışıklar, birbiri ardına kapanan gözler gibi pencerelerde sönüyordu.

Ambulansın havalandırma sistemi kumun büyük kısmını filtreliyordu ama Bouthain yine de maske takıyor olduğuna sevindi: Sonuçta fazladan bir koruma katmanıydı. Yaşlı ve zayıf olanlar sıklıkla bu tarz fırtınalardan sonraki birkaç gün içinde ölürlerdi, astım

krizlerinden ya da soluma-kaynaklı akciğer iltihabından. Genelde Bouthain kendini yenilmezlerden biri olarak görürdü ama biliyordu ki kum, ciğerlerine girerse onu da öldürebilirdi.

Bu şekilde bir saat boyunca yol gittiler, biraz hızlanıp biraz yavaşlayarak, altlarındaki ambulansın tekerlekleri yoldaki kumların üzerinde gürültüyle gıcırdayarak. Camlara vuran kumun ve kükreyen rüzgârın sesi kulaklarında daimi bir uğultuydu. Arada bir, ambulansın vitesi kayıyor ve motor öfkeli bir inleme koyuveriyordu ama ameliyat maskesinin ardında Mañalac'ın kısılmış gözleri, bir an bile yoldan ayrılmadı. Bouthain, hemşirenin metanetine minnettardı; kalbi güm güm atıyordu ve kendisinin böyle vahim koşullarda bu kadar uzun süre araba sürecek dayanıklılığa sahip olduğundan emin değildi. Beklediğinden daha korkutucuydu. Bu tarz kum fırtınaları pek sık yaşanmazdı ama yazları iki ya da üç kere şamal[9] rüzgârları kuzeyden esip çöl kumunu ve tozunu kaldırarak yükselen, devasa bulutlara dönüştürürdü. Son Savaş'ın yarattığı yıkımla oluşan kurak bölgeler, son birkaç onyılda bu fırtınaları çok daha beter hale getirmişti: Saatlerce araba sürebilir, yine de birinin bile çevresini dolanamazdınız. Bouthain daha önce hiç doğrudan göbeğine sürmemişti; hayatta kalmak için en iyi seçenek bir iç mekânda çömelmekti ya da daha iyisi, yeraltı, uçan enkazın çarpışından ya da fırtınanın yolu üzerinde yıktığı binaların altında ezilmekten kaçınabilmek için. Boğulduğunu hissetti ve bir panik düşüncesi, onu kafasına vura vura indirmeden önce zihninde yükseldi: Ya bu tonlarca kumun altına canlı canlı gömülürlerse?

Yine de ilerleyişleri sabitti. Orada burada yalnız bir figür rüzgâra karşı yürüme mücadelesi veriyordu: Trafik polisleri, maskeleri ve kapüşonları olan koruyucu kıyafetler giymiş, herkesin içerilerde güvende olduğundan emin olmak için devriye geziyorlardı. Sokaklar-

9 Mezopotamya düzlüklerinde, yazın, özellikle de gündüz kuvvetli esen ve gece kesilen kuzeybatı rüzgârlarına verilen isim (ç.n.)

daki araçlar gittikçe azaldı, çoğu yol kenarına terk edilmişti, kapıları açık ve farları yanık. Şimdiden kumla kaplanmışlardı, yarın sabaha, fırtına dindiğinde, boyaları ve motorları, adeta bileyen sağanaklarla zımparalanmışçasına soyularak berbat olmuş birer hurda olacaklardı. Ambulans özel filtrelerle donatılmıştı, o yüzden arabalar gibi boğulmayacaklardı. Tank gibi yapılmışlardı bu ambulanslar, tam teşekküllü bir ameliyathane hariç, hayat kurtarmak için gerekli olan her şey vardı; savaş sırasında kullandıkları sarsak, kötü donanımlı araçlardan çok daha iyilerdi. Ama kum bu kadar çabuk yığılırsa yollar geçilemez olacaktı.

Sessizlerdi: Mañalac odaklanmışken Bouthain de ambulansın arkasından gelebilecek olan herhangi bir sesi dinliyordu. Arkaya gidip hastalarını kontrol ederdi ama koltuğuna yapışmış durumdaydı, hareket etmek çok tehlikeliydi.

"Biraz daha sabredin," dedi Mañalac, endişesini hissederek, oysa Bouthain bir kasını bile kıpırdatmadığına yemin edebilirdi. "Biraz kestirmeye çalışın."

"Dinlenmeye ihtiyacım yok," diye burun kıvırdı Bouthain, hızına ayak uyduramayacağının düşünülmesine bozulmuştu. Ama istemese de kendini arabanın ufak sarsıntılarından mayışmış halde buldu. Nihayetinde gözkapakları kapandı ve yavaşça hafif, boş bir uykuya daldı.

Bouthain, kulakları tıkandığında irkilerek uyandı ama tam olarak nerede olduğunu biliyordu. Gözlerini ovuşturmasına ya da sersem sersem kendini düzeltmesine gerek yoktu: Şehri terk etmeyi başardıklarını ve şimdi dağlara doğru tırmandıklarını gördü, yavaşça yükseliyorlardı ve adım adım, itinayla batı çıkışına ilerliyor, Semitya'ya giden yolu yarılıyorlardı. Bazen o ya da bu yöne savruldular ama ambulans yol tutuşunu her kaybettiğinde Mañalac çabucak kontrolü geri kazandı.

"Günaydın patron," dedi Mañalac.

Bouthain ilk kez gülümsedi. "Uzun zamandır mı yokum?"

"Yalnızca birkaç saat. Uykunuzda konuşup durdunuz. Arkadaki ikisinin aksine. Onların çıtı çıkmadı."

Ambulansın camları toz tabakalarıyla kaplanmıştı ama Bouthain arkaya bakmak için boynunu çevirdiğinde geride bıraktıkları Yeşil Şehir'in, kum fırtınasının turuncu kütlesiyle tamamen kaplanmış olduğunu görebildi. Rahatlayarak bir nefes verdi. Artık kimse peşlerine düşemezdi: Reuben Faro ertesi güne dek orada mahsurdu. Önlerinde uzanan temiz yol ve açık gökyüzüyle, akşama Semitya'da olabilirlerdi.

"Ne dedim?" diye sordu Bouthain merakla.

"Bilmiyorum patron. Garip şeyler. Savaş hakkında, bacaksız bir adam hakkında. Hastan mıydı?"

"Bacakları olmayan çok adam gördüm, Mañalac," dedi Bouthain. "Ve kolları. Savaşın durduk yere uzuvlarını kaybetmene sebep olacak tuhaf yöntemleri var."

Mañalac bir şey söylemeyecek kadar iyi biliyordu. Bouthain dikkatle yolu gözlemlerken o da sessizlik içinde sürmeye devam etti. Çocukken buraya sık sık piknik yapmaya gelirlerdi ailesiyle. Ebeveynleri yiyecek ve içecek getirirdi ve bir yamacın kenarına yerleşir, bacaklarını sallar, dağ şahinlerinin ince, kuru havada dönerek yükseğe, daha yükseğe çıkışlarını izlerlerdi; gökyüzü körpe ışığın altında mavi, daha mavi ve en mavi şeritlere ayrılır, güneş zirvelerin arasından parlar, gözlerini alırdı.

O, bu dağ geçitlerine ve yüksek irtifalara bayılır, sıcak yaz aylarında serin iklimin tadını çıkartırdı. Tahta fırçaları ve tek tük azimli hurma ağaçlarıyla beneklenen çorak kayalıklar, o vahşi, inatçı güzellikleriyle onu kendine çekerdi, tıpkı gökyüzünün sonsuz nabzı ve haykırdığında yüz yankının geri döndüğü derin vadiler gibi. Genç bir delikanlıyken bile dağları bir adamın kim olduğunu bildiği yer olarak tanırdı, kime itaat edeceği ya da neye inanacağını kimsenin söylemediği.

Artık o uğuldayan rüzgârı duymuyor olmak tuhaftı ya da önünde

ne olduğunu görmek için kasmamak. Yol açıktı, ambulansın motoru harıl harıl çalışıyordu. Yakında, Bouthain, Sabine ve Julien'ı kontrol etmek için aracı durduracakları kadar güvenli olduğunu bile düşünebilirdi. Tam olarak ne zaman uyanacaklarını hesaplamanın bir yolu yoktu –ilaç herkeste farklı çalışıyordu– ama hayati değerlerini ölçüp solunum yetersizliği yaşamadıklarından emin olmak istiyordu.

Mañalac ambulansı yavaşlatıp stop ettirdi. Bouthain şaşkınlıkla kafasını kaldırdı; adam aklını mı okumuştu? Ama yanlış bir şey olduğunu anladı, çok yanlış. Mañalac ona değil, arka kameranın arkalarında duran iki siyah arabayı gösterdiği, kumanda panelindeki ekrana bakıyordu, bir grup adam da ellerinde silahlarla yolda duruyordu.

Bouthain bağırış çağırış, kapılara vurulma ya da yaylım ateşi bekledi. Eğer olay uzarsa tek bir kurşun kendisinin ya da Mañalac'ın bütün eziyetine son verebilirdi. Ama Julien ve Sabine'e ne olurdu?

"Üzgünüm, Mañalac," dedi bir solukta, kapısı zangırdayarak zorla açılırken.

"Çık dışarı, Rami."

Bouthain, Reuben Faro'yu görmeden önce sesini tanıdı: otorite ve memnuniyetsizlik karışımıyla gürleyen alçak bir bariton. Diğer adamlar, Reuben'ın korumaları, uzakta durdular; yalnızca Faro, onlar yavaşça ambulanstan çıkarken yakınlarında bekledi. Bouthain'in dizleri onu az daha ele verecekti ama o Faro'nun önünde titremeyi reddetti ya da düz durabilmek için kapıya tutunmayı. Koltukta uzun saatler boyunca giren krampların ardından hayata dönen bacak kasları kasılıp ağrıdı.

"Reuben Faro."

"Uzun zaman oldu, Rami," dedi Faro. Bouthain'in hatırladığından daha iri ve tehditkârdı. Kilo almış ve kas yapmıştı; o yaştaki bir adam için istisnai derecede iyi görünüyordu. Sakal bırakmıştı, sakalında ve saçında beyazlar vardı ama hâlâ en verimli dönemlerini yaşayan bir adamdı ve Bouthain'den daha güçlü, daha hızlı, daha gençti.

"Öyle gerçekten," dedi Bouthain. "Bunlara cidden gerek var mı?" Başıyla korumaları, araçları, silahları işaret etti. "Gitmemize izin verebilirdin."

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun. Hadi bakalım, aç. Orada kimi sakladığını görmek istiyorum."

Bouthain, arkasında tir tir titreyen, gözleri Reuben'in korumalarının kaldırdığı silahlara yapışıp kalmış olan Mañalac'a kafa salladı. Mañalac yavaşça ambulansın arka tarafına yürüyüp beceriksizce kapıları açmaya çalıştı. Faro onu dürtmedi ya da acele etmesi için bağırmadı, Bouthain'in de beklediği üzere. Rahatça dikildi; ondan kaçmaya ya da onunla savaşmaya çalışmak hiçbir işe yaramazdı. Kimse ambulanstaki kargonun ne olduğunu bilmiyormuş gibi davranmanın da bir anlamı yoktu.

Sonunda Mañalac kilitleri ve kapıyı açtı ve mekânizma kayarak açılıp defnedilmiş iki bedeni ortaya çıkarttı.

Bouthain sakin sakin konuştu: "Sabah erken saatlerde öldü."

"Niye tam karantinada?"

"Virüs pozitif çıktı. Kan testi yaptığımızda öğrendik. Akut evreye giriyordu, bu da organlarını çökertti. Böyle oluyor işte: Bir anda götürüyor insanı. Genç olanları bile. Ve güçlü olanları. Ölmek için çirkin bir yol. Sonrasında yerleri silmemiz gerekti, öyle çok kan vardı yani." Bouthain adam için hikâyesini uzattıkça uzattı, gereksiz detaylar ekledi. Sıradan insanların Virüs'ten ödü kopardı ama Reuben gözünü bile kırpmadı.

"İkinci kapsülde kim var? Diğeri? İkisini de aç. Sen, Bouthain, o değil."

Bouthain ambulansa tırmanıp ilk kapsülü açtı, sonra da ikinciyi. Faro'ya içeri gelmesi için el etti. Faro yanına çömeldiğinde, Bouthain yavaşça Sabine'in yüzündeki sargıyı çekti; ne göreceğini bilmiyor, ifşa olacaklar diye ödü kopuyordu.

Derin bir rahatlamayla, hâlâ durgun, solgun, donmuş olduğunu fark etti, kılı kıpırdamıyordu, kirpikleri bile. Bouthain, Faro'nun yarı karanlıkta sertçe nefes verdiğini duydu. Bir yanıt beklemeden, Julien'ın yüzünü daha hızlı açtı. "Bu Dr. Asfour."

"Dr. Asfour? *Julien* Asfour?" Bouthain, Faro'nun ağır, kesikli nefesini duyabiliyordu. "Ne oldu ona?"

"İntihar etti. Bu bedeni onun ofisinde bulduk." Bouthain'in sesi tonik kadar sekti.

Reuben'ın kafası karışmış görünüyordu. "Niye böyle bir şey yaptı?"

"Bouthain hızlı düşündü; açıklaması olabildiğince akla yatkın olmalıydı. "Shifana çalışanlarının kendini öldürmesini pek sevmez. Emirler, cesetlerinden bir an önce kurtulmak gerektiği yönünde. Aramızda kalsın, sanırım kızla fazla yakınlaştı. Ona yardım etmek istedi. Aşk çarpmış. Zavallı aptal." Onaylamaz bir biçimde dudaklarını inceltti, sözlerinin ve tutumunun Faro için ikna edici olduğunu umuyordu. "Sonra yanlış tercih yaptığını anladı ve kariyeri için sonuçları... yani, azimli bir adamdı. Kendi sonunu kendi hazırlamış olduğu fikriyle baş edemedi galiba."

"Yazık," dedi Faro. "Onu severdim. Neyse. Bazen baskı altında kırılıyorlar işte. Bu ilk olmaz. Nasıl yapmış peki?"

"Zehir," oldu Bouthain'in veciz cevabı.

"Pismiş. Ailesi biliyor mu?"

"Onlara bir kaza olduğu söylenecek. Laboratuvarda bir şeyler oldu, karantinaya alınmasını gerektirecek bir şey. Zayıflığının altını çizmek istemeyiz, değil mi?" Bouthain artık Faro'nun olayların tıbbi yanı hakkında çok fazla soru sormayacağı üzerine kumar oynuyordu. Faro'nun kırılma noktasına eriştiğini biliyordu, artık Panah'la olan gizli işbirliğine dair detaylı tezgâhını sürdüremezdi. Gidişatı hızlandırmak isteyecekti. Ama adamlar parçalandığında, sonuçla-

rı çirkin olurdu; çözülürken çevrelerindeki her şeyi de beraberinde yok ederlerdi.

"Bekle, bekle, Reuben, ne yapıyorsun?"

Daha iri olan adam için ambulansın dar alanlarında manevra yapmak kolay değildi ama Bouthain'in de uzanıp onun bedene yakından bakmak için yüzünü Sabine'e yaklaştırmasına engel olacak alanı yoktu.

"Faro, dikkat et..." dedi Bouthain. "Virüs şakaya gelmez. Taşıyıcı olmak istemezsin."

"Şansımı deneyeceğim," dedi Reuben Faro.

Eğer Sabine uyanık olsaydı, adamın yakınlığından tir tir titrerdi. Bouthain, ona Shifana'da her dokunduklarında bunu yaptığını fark etmişti – travma, şüphesiz, karşılaştığı adamlarla yaşadığı kötü tecrübelerden kaynaklı. Reuben'in onu ölçüp biçişini, bir şeyin onu ele vereceğinden korkarak izledi, dudaklarında bir seğirme, alnında istemsiz bir buruşma, bir inleme. Bir şekilde onun dikkatini dağıtmalıydı. "Faro. Protokol bu değil. Güvenli değil bu yaptığın. Bırak onu, şimdi. Sen kendi sağlığını umursamıyorsan bile ondan ben sorumluyum. Sana bulaşırsa hesabını verecek olan benim."

Faro pis pis güldü, yumuşak, alçak bir sesti: Bouthain ve onun protokollerinin onun için hiçbir önemi yoktu. Kapsülün içine uzandı ve polimer kaplamanın kalanını açtı, sonra Sabine'i saran pamuk kumaşı sıyırdı ve bütün bedenini incelemek için açığa çıkarttı.

Reuben elini Sabine'in ağzının ve burnunun üzerine koydu. "Nefes almıyor."

"Bilimin kurallarını unuttun mu? Artık senin için geçerli olmayabilirler ama geri kalan insanlar için hâlâ geçerliler." dedi Bouthain şaşırtıcı bir sertlikle. "Ölüler nefes almaz. Hayır, Faro, dokunma ona."

Ama Faro'nun parmakları yüzüne dokunmuştu bile, güçlü ve sıkı, sıcaklık beklediği yerlerde soğukluğu bularak. Sonra parmaklarını boy-

nuna indirip boğazına bastırdı, nabız arıyordu. Bouthain, deneyimli bir sağlıkçı olmayan biri için tespit etmesi çok güç olduğunu biliyordu.

"Sabine? Uyanık mısın?" dedi Faro. Tekrar Bouthain'e döndü.

Bouthain saatine baktı. "Altı saat oldu. Ölü katılığı gelip geçti bile. Bir saat daha geçtiğinde, çözünmeye başlayacak. Bu olmadan önce onu krematoryuma götürmemiz lazım. Sen, öte yandan, doğruca karantinaya gitmelisin; gitmezsen diğer insanlara bulaştırırsın."

Ama Faro onu görmezden geldi, yumuşak ama ısrarlı bir sesle Sabine'e mırıldanmaya devam etti. "Uyan, Sabine. Uyan!" Parmakları hâlâ hafifçe Sabine'in boynunda duruyordu. İki eliyle uzanıp boynunu tamamen sarana dek boğazını sıkar mıydı? Bouthain uyuşmaya başladığını hissetti.

Sonunda Faro parmaklarını Sabine'in boğazından kaldırdı. Cihazını çıkarttı, kamerayı açtı ve Sabine'in suratına doğrulttu. Cihazdan küçük bir bip sesi duyuldu ve sonra Faro geri çekilip kendini dikkatle doğrulttu, sanki hızlı hareket etmek canını yakıyormuş gibiydi. Sonunda biraz ötede, ellerini kalçasına koydu, kolları dirseklerinden keskin bir şekilde bükük, omuzları kaskatıydı. Gözleri, karanlık ve tetikte, ıslak görünüyor ve sürekli kırpışıyordu. Bouthain ona acıdı. Faro bir canavar değildi; ona mutlak gücü vaat edip karşılığında iyi ve onurlu olan her şeyden sıyrılmış bir hayatın içinde hapsolmuş bir adamdı. Kurum, nazik bir koca, sevgi dolu bir baba olabilecek bir adamı almış ve onu sevebilecek herkesi onun düşmanı yapmıştı. Belki bu onun iyi duygularına hitap edecek olan bir andı. Ya da merhametine, eğer kaldıysa. "Her şey tamamsa, biz yolumuza bakalım artık," dedi Bouthain. "Tamam mı, Faro? Mañalac, hadi gidelim."

Faro dudak büküp kafasını salladı. "Acele etmeyin bakalım."

"Sorun nedir?"

Faro'nun gözleri sertleşti, bakışları bıçak kadar keskindi. "Söylesene, Rami. Bütün bu yolu bir hemşire ve iki cesetle, bir karan-

tina ambulansında neden geldin? Şu an hastanede yapacağın daha önemli işlerin yok mu senin?"

"Aslında, ben..." Bouthain yavaşça konuştu, dikkatle, sanki her bir kelimenin dirimliliğini test ediyordu dışarıya bırakmadan önce. Mañalac'a bakmaya cesaret edemedi. "Şey, doğrusunu söylemek gerekirse, bu benim için epey kişisel bir yolculuk."

"Niyeymiş?"

"Dr. Asfour... Julien. Ona epey düşkündüm. Onu kendim uğurlamak istedim."

"Yani senin arkadaşındı?" Faro'nun sesi anlayışla yumuşamıştı. Sonra vahşileşti. "Yoksa aranızda daha fazlası mı vardı?" Bouthain ve Julien arasında gayrimeşru bir şeyler olduğu iması havada asılı kaldı, kilometrelerce ötedeki Yeşil Şehir'in fırtınasının dağlardan geçip gelen kalıntıları, çevrelerini saran toz zerrecikleri gibi. Yeşil Şehir'in kuralları ikisine de eşit uzaklıktaydı; mesafe, diktelerini zayıf ve su katılmış gösteriyordu.

"O tarz bir şey için fazla yaşlıyım, Reuben. Bu senin için hayal etmesi zor olabilir. Ama o benim gözde talebemdi. Vaat ettiği çok şey vardı. Ve şimdi öldü. O yüzden ona biraz haysiyetini vermeye ne dersin?"

"Keşke yapabilsem," dedi Faro. "Ama yapamam. Üstlerim bir kadının gizliliğini bozup yeraltından çıktığını zaten biliyor. Şimdi öldü, o yüzden yapacak bir şey yok. Ama biri hastanede olan bitenin hesabını vermeli. Açıkçası, Dr. Asfour'un intiharı hakkında yaptığın açıklama biraz uyduruk geliyor kulağa. Eminim bana daha güzel bir tane sunabilirsin. Keşke beni arasaydın Rami, gerçekten. Yardım edebilirdim. En azından Dr. Asfour'u kurtarabilirdik ve seni ve beni. Neyse, senin yolun burada sona eriyor. Daha fazla gitmiyorsun."

"Ama cesetlere ne olacak?" dedi Bouthain. Onları burada bırakamayız." Sesi çatladı. Sonunda fikirleri tükenmişti.

"Neden olmasın?" dedi Reuben Faro. Bouthain onun sesindeki omuz silkişi, inançlarına kayıtsızlığı belirten iki yana açılmış elleri duydu. O ve Mañalac, Faro için tabii ki çoktan ölmüştü. Eğer çevirdikleri dolabı gördüyse Sabine'i ve Julien'ı burada çölün ortasında bırakmak, işledikleri suç için gayet uygun bir cezaydı. Her koşulda, yakında burada öleceklerdi, su ve yiyecek bulmak için kıpırdayamadan, ilacın neden olduğu sersemlikte kimseden yardım alamadan. Faro, cesetlerini sonradan bulmuş gibi yapabilir ve onları ölümlerinden sonra hain ilan edebilirdi.

Mañalac birden öne fırladı, dönüp siper almak için ambulansın arkasına koştu. Uzaktan bir el ateş edildi ve Mañalac ellerinin ve dizlerinin üstüne düştü, boynundan yere kan damlıyordu. Bouthain daha neler olduğunu anlayamadan, korumalar Mañalac'ın bedeninin üstüne çullandı, onu kaldırıp araçlarına götürdüler.

İçgüdüsel olarak Bouthain yürümeye başladı, hızlı hareket edip Faro'yu ambulanstan uzağa yönlendirdi. Harcayacak zaman yoktu: Shifana'dan ayrılalı neredeyse sekiz saat olmuştu ve Sabine ve Julien her an uyanabilirlerdi. Kendi kaderinin pek bir önemi yoktu artık. Bouthain, Yeşil Şehir'in evladıydı; başına gelecekleri adı gibi biliyordu. Liderler, itaatsizlikle nasıl başa çıkıldığı konusunda her zaman çok netti: çabucak, vahşice ve tereddüte yer bırakmadan. Ne olmuştu yani Faro onu Kurum'un yeraltındaki bir hücresine tıkmak için kendine saklıyorsa? Bouthain korkmuyordu; cebinde bir hap vardı. Onu her an yutabilir ve mücadeleye son verebilirdi. Reuben Faro'yla yürürken içinde hiçbir şey olmadı, yalnızca büyüyen bir sükûnet, bir rüyada hareket ediyormuşçasına.

"Nereye gittiğini zannediyorsun, Bouthain?" diye bağırdı Reuben Faro.

SABINE

Bedenim gevşek ve biçimsiz. Nerede başlayıp bittiğimi bilmiyorum; uysal bir akıntıda süzülen bir yosun gibi yumuşağım. Ama bana bir şey değiyor, boynumu okşuyor. Hissiyatın hareket ettiği yerlerden gıdıklanıyorum, sol ve sağ, yukarı ve aşağı. Huylandırıyor. Kikirdemek istiyorum ama ses çıkartamıyorum.

"Sabine? Uyanık mısın?"

Ses çok uzaklardan geliyor, sualtındaymışım da biri beni yüzeye çağırıyormuş gibi. Dalgalanmaları görebiliyorum, karanlığa düşen her bir hecenin etrafından halka halka yayılıyorlar. Sonra kelimeler dibe çöküyor, benim sürüklendiğim, sürüklendiğim...

"Morarmış..."

"Altı saat... oldu... krematoryum... karantina..."

Birinin parmakları boğazımı kazıyor. Biri yüzüme nefes alıyor. Bu bir erkeğin kokusu. Sigara ve kolonya.

Parmaklar boğazımdan kalkıyor. Sonra gelen kelimeler daha net, yumuşak bir fısıltıyla geliyorlar: "Güzeldin."

Zihnim onu algılamadan önce kısacık bir an için nerede olduğunu duyumsuyorum; tenimin her bir santimine adrenalin akımı yollamaya, her bir sinirimi ve hücremi elektriklendirmeye yetiyor. Yüzümü kapatan şey parçalanmış. Karanlığa sıkıca kapatılmış geçen bütün bu saatlerin ardından, gözkapaklarıma vuran ışık sıcak,

kırmızı bir parıltı. Gözlerim açılmıyor.

Bir iç çekiş, bir an sonra da küçük bir bip sesi.

Üzerimdeki görünmez baskının azalışından geri çekildiğini anlayabiliyorum, şiddetli bir yağmurdan sonra kalkan bulutlar gibi. Çevremde alan açıldı ama hâlâ göz atmaya cesaret edemiyorum yakınımdaysa ve bana bakıyorsa diye. Duyularım geri dönüyor, ufak ufak, etrafımda yer değiştirildiğini, ayak sürüyen adım seslerini duyuyorum: Birinin ya da iki kişinin sesi, dışarı doğru manevra yapıyorlar.

Tamamen kıpırtısız yatıyorum hâlâ izleniyor muyum emin değilim. Çıkan sesler boğuk ama bu sefer farklı bir şekilde: Fiziksel bir bariyerin ardındalar, ruhani değil. Uzağa mı gittiler? Kavga etmiyor ya da tartışmıyorlar ama sesleri gergin ve sinirli geliyor. Ancak şimdi sırtımın ter içinde kaldığını hissediyorum ve ellerimle ayaklarımda yoğun bir kaşıntı var.

Kaşıntı gittikçe yoğunlaşıp yanmaya dönüşürken bir patlama sesi duyuyorum, daha önce hiç duymadığım metalik bir çatırdama. Çılgına dönmüş adım sesleri basıyor, bir sürüsü, bağırıp çağırılan emirler, *yürü, yürü, yürü.* Sonra yüksek, çatlak sesli bir bağırış:

"Nereye gittiğini sanıyorsun, Bouthain?"

Titremeye başlıyorum. Motorun çalışma sesini duyana kadar kendimi sabit durmaya zorluyorum. Araçlar çekilene ve her şey yeniden sessizleşene kadar dayanmaya çalışıyorum, içimde aşağıdan ve derinden bir yerlerden gelen hafif bir inilti hariç. Boğazım ses çıkartabileceğim kadar açıldı; bu, Bouthain'in ilacının etkisinin şu an geçiyor olduğu anlamına mı geliyor? Bu pozisyondan kalkmak güvenli mi?

Bacaklarımı kapsülün yanına çekmek için ellerimi kullanıyorum. Ambulansın dar alanında ayağa kalkmaya çalışınca devriliyorum. Kendimi itip çömelme pozisyonuna kalkıyorum, titriyorum ve ambulans duvarlarına monte edilmiş, ilaç ve bandajlarla dolu raflara uzanıyorum. Eşeleyen parmaklarım yanıklar için soğutucu jel bulu-

yor: Yırtarak açıp bütün yüzüme ve boynuma döküyorum. Tenimin altındaki kavuran his sakinlediğinde ancak fark ediyorum ambulansın artık hareket etmediğini.

"Dr. Bouthain? Mañalac?" diye sesleniyorum. Sesim titrek çıkıyor. Cevap yok. Öne doğru göz attığımda gördüğüm boş koltuklar korkularımı doğruluyor. Julien ve ben yalnızız.

Kendimi Julien'a doğru sürüklüyorum. Kapsülünde hareketsiz yatıyor, yüzü gevşek, teni garip, uhrevi bir mavi tonda. Sarsıp uyandırmaya çalışıyorum ama tepki vermiyor.

Ambulansın arka kapıları açık. Nazik ışığı, dağ havasının temiz kokularla dolu serin, tatlı esintisini ve vadinin bir yerlerinde kurumuş bir derenin kuru, ince tozlarını içeri alıyor. Yakın mesafedeki gri ve kahverengi falezlerden anladığım kadarıyla sınıra giden kayalık geçitlerden birindeyiz. Hangisi olduğunu bilmiyorum; bugünden önce Yeşil Şehir'den hiç ayrılmamıştım. Yolun ucundan öteye baktığımda, daha önce yalnızca ekranlarda gördüğüm bir şeye inen bir dağcı ipi görüyorum: aşağıdaki kurumuş dere yatağına.

Kendimi ambulanstan dışarı atıyorum. Yerde ayak izleri var, bir sürü. Bouthain ve Mañalac nerede? Ne oldu onlara? Bizi burada nasıl terk ederler? Belki de motor arıza yaptı ve yardım aramaya gittiler. Ama bir tanesi bize göz kulak olmak için kalmaz mıydı? Etrafta kimse yok şimdi, hayaletleri bile.

Aşağı bakıp da topraktaki kanı görünce ürperdim, kan izi birkaç adım ileriye devam ediyor. Korkunç bir şey olmuş. Ortadan kaybolmalarının başka bir açıklaması olamaz. Burada başka kimse yok, dağlar ve gökyüzü ve dağların tepelerinde halkalar oluşturan bulutlar hariç.

Alnımı kapıya yaslıyor, soğukluğunun başımın ağrısını dindirmesine izin veriyorum. Yeniden yüzeye çıkabilmek için zamana ihtiyacım var, bir şeyleri mantığa oturtabilmek için. Düşüncelerim zihnimde bilyeler gibi etrafa saçılıyor. Ve korku da hâlâ orada, ta-

mamen uyanık olduğumu bildiğim halde.

Bouthain bana ilacı şırınga ettiğinde, ölümün başlaması için bekleyip durdum, sanki kendini bana bir şekilde duyuracak bir olaymış gibi, karanlıkla ya da ışıkla, ağırlıkla ya da havadan bile daha hafif olma hissiyatıyla. Ölümün nasıl görüneceğini tahmin etmeye çalışıp durdum. Ölüm Reuben Faro gibi çirkin mi olurdu? Yoksa Bouthain gibi kibar ve müşfik mi? Yoksa zihnim, beynim birtakım fazlardan geçmeye başladıkça bana annemin tatlı yüzünü mü yaratırdı?

Kapsülde yattığımı belli belirsiz hatırlıyorum, serin ve karanlıktı, kılıf yumuşacık, ince tüylü bir materyalle kaplanmış, her yanımda hareket ediyor, fısıldıyordu, suda yüzer gibiydim. Güvenli bir şekilde gizlenmiştim, rahme yerleşmiş bir fetüs gibi, ikizim Julien da bitişiğimdeki kapsülde. Bouthain ve Mañalac'ın yönetiminde, ihtiyaç duyulacak, derdine düşülecek, arzulanacak daha fazla bir şey yoktu.

Sonra o ölüm-ama-değil saatlerine battım ve uğuldayan rüzgâr, biz dünyaya ölü yatarken bizi sarstı ve etrafa savurdu. Boğuk sohbet kırıntılarının, tam çıkartamadığım seslerin farkındaydım. Ama hiç de uyku gibi değildi.

Julien'ın yüzüne baktım, onun için Bouthain'in ilacına teslim olmak daha mı kolaydı? Yoksa fazla ilaç sonucu ölmüş olabilir miydi?

Sabine, uyanık mısın? Artık aklımdan çıkmayacak bir nakarat oldu bu. Baygınlığımda benimle konuşan o derin hırıltı kendini beynime işledi artık.

Burada, dünyada kalan son kadınım.

Kollarımdaki ve bacaklarımdaki gücün bir kısmını yeniden kazandığımda, kapatmak için ambulansın arka kapısına dayandım. Bu tenha yol kenarında birinin yanımızdan geçeceği yok ama kimsenin içlerinden birinin kapağı açılmış kapsülleri görmesini istemem. Kafamdaki uğultu her adımımda büyüyor ve bacaklarım, içlerindeki her bir damar patlamış gibi inleyip şikâyet ediyor ama en azından

kapsülün hapsinden kurtuldum. O koza beni şimdi yüzleşmek zorunda olduğum şeylere karşı koruyamaz.

Ambulansın etrafından dolandım, her tarafını inceledim, Shifana Hastanesi logosu ve yeşil siyah damalı düz bir sarı işaret. Hava devriyesi gezen bir insansız hava aracının bizi tespit edip kontrol için bir Kurum aracı göndermesi ne kadar sürer: Biz açlıktan ve susuzluktan ölmeden önce mi, sonra mı? Yanımıza hiç yiyecek ya da su almadık, alelacele çıktık ve kum fırtınası olsa bile sınırı bugün geçmiş olmayı umuyorduk.

Duman gibi yükselen turuncu bulut Şehrin ufuk hattının üzerinde asılı duruyor, kum fırtınası dur durak bilmeden her zaman yuva dediğim yerin sokaklarını ve binalarını hırpalıyor. Ama bu uzaklıktayken –yüzlerce kilometre, en az– güçlü bir teleskopla, uzak bir gezegenden gözlemlediğim bir doğa olayı. Gerçekten bunun içinden geçmiş olduğumuza inanamıyorum. Çoğunda bilincim kapalı olduğu için memnunum.

Aslında bu büyüklükteki bir kum fırtınası sırasında Panah'ta olsam daha iyiydi. Bazen bir Müşteri'den dönerken başlangıcını görüyordum, yollara sürtüşünün tüyler ürperten ıslığını duymasam o alçak bulutlarda esen tozları sis sanabilirdim. Sağ salim eve döndüğümüzde, ürkmüş ikili üçlü gruplar halinde toplaşır, rüzgârın tepemizde inleyişini, ambarın çatırdayıp okyanus rüzgârlarına karşı koymaya zorlanan eski bir gemi gibi çatırdayıp ağlayışını dinlerdik. Her seferinde Panah'tan çıkıp ambarın uçmuş olduğunu görmeyi beklerdik ama bir şekilde hâlâ orada duruyor olurdu, tamamen toza ve moloza gömülmüş halde.

Annem hep kum fırtınalarından korkardı ama babam, çocukken tüylerimi diken diken eden bir meydan okumayla gülüp geçerdi. Yeşil Şehir'in hudutlarında bir kum fırtınasının toplandığı haberi geçer geçmez, "Hadi Sabine, çıkıp kovalayalım onu!" diye haykırırdı.

Annem ona deli olduğunu bağırırdı ama ben çoktan onun tarafını tutmuş, arabaya koşuyor olurdum. Atlayıp şehrin dış taraflarındaki varoşlara giderdik fırtınanın yaklaşmasını izlemek için.

Yolun kenarında durur, yüzümüze bağladığımız bandanalarla arabadan inerdik. Bir şeyin o kadar büyük olabildiğine inanamazdım. Kum fırtınası bir binadan daha büyüktü, uçaktan daha büyüktü, bir alışveriş merkezinin tamamından daha büyüktü. Başı ve sonu yokmuş gibi görünürdü, ezeliymiş gibi. Kaynayan kum ve tozun yükseldiği sarı bir kütle, tekrar tekrar kendi içine dönüyor, kendi momentumu ve yörüngesiyle ağırlaşmış. Fırtına, ufkun bir ucundan diğerine kadar genişler, gözün alabildiğine uzanırdı. Ve kulakları sağır eden o ses: Yere aynı anda vuran bin kızgın atın toynaklarının sesi.

Varışının öncülü rüzgârlar, aralıklarla yükselip alçalıyor, giysilerimizi vücudumuza kamçılıyor ve bizi neredeyse toza boğuyordu. Yine de zemine kök salıyorduk; orada durup el ele tutuşuyor, herhangi bir insan kudretinin olabileceğinden daha ezici ve büyük olan gazabından büyüleniyorduk. Yollar kapanıp sokağa çıkma yasağı ilan edilmeden hemen önce ucu ucuna eve varır, cesaretimizin coşkusuyla döndüğümüzde annemin öfkeli bağırışlarını duymazdan gelirdik.

Julien'la benim çoktan kat etmiş olduğumuz kasvetli manzaraya ve yola bakarken, o eski coşkunun bir kısmını, babamın elini tuttuğum sürece bana hiçbir şeyin dokunamayacağının uzak hissiyatını yaşamaya zorladım kendimi. Yüz metre ileride yol ince bir yay çizerek gözden kayboluyor – henüz geçmediğimiz yol. Sınırdan ne kadar uzaktayız biz? Yoksa umutsuz bir şekilde kayıp mı olduk? Ambulansın kapısını kavrayışımı sıkılaştırıyorum. Yeniden Bouthain ve Mañalac'a sesleniyorum. Onlara bir şey olduğunu biliyorum ve başka bir seçeneğim yok. "Bizi buradan çıkaracağım Julien," diyorum yüksek sesle.

Elim kapıyı içeri girebileceğim kadar açıyor yavaşça. Koltuk yüksekmiş; üstüne çıkmak için tırmanmam gerekiyor. Kendimi yukarı

çekip garip bir şekilde sürücü koltuğuna ittiriyorum, önce kalçam, sonra bir ayağım, sonra diğer ayağım. Eğilip uzanarak yolcu tarafının kapısını çekip kapatıyorum. Sarsıntı midemdeki kesiği burdu ama gerginliğin ve yapmak üzere olduğum şeyin cesareti gölgeliyor acımı.

Kendi kapımı kapatıyor, sonra da kontrollere bakıyorum, acaba motoru hangisi çalıştırıyor? Daha önce hiç araba kullanmadım; Panah'tan Müşterilerin evlerine, hep yorgunluk ve gecenin bitmiş olmasının ve huzurla tek başıma eve götürülüyor olmanın verdiği rahatlamayla kafamın içinde süzülürken götürüldüm. Ne kadar zor olabilir ki gerçi? Arabalar bile kendi kendilerini sürebiliyorlar. Uzanıp bir düğmeye bastım. Gürültülü bir korna ötüp beni koltuğumda zıplattı. Bu değilmiş.

Sabine, uyanık mısın? Yine o kelimeler ama ses farklı geldi, eski bir yankı bu sefer.

Kes sesini, diyorum kendime. Gölgelerin dikkatimi dağıtmasına izin veremem şimdi. Önümdeki panelin üzerindeki bütün düğmelere basıyorum, panolara elimi sallıyorum, pedal ya da değnek bulmak için deli gibi yukarı ve aşağı bakınıyorum, bana ambulansın kontrolünü verecek herhangi bir şey.

Direksiyona yakından bakınca aradığım şeyi buldum: Direksiyonun arkasında parmaklarımı üstlerine koyacağım oyuklar var, biri gaz, diğeri de fren. Sonunda ambulans uyanıyor, motorları öksürüp tükürüyor, sonra da kükreyerek hayata dönüyor. Afallamış bir şekilde yanmaya başlayan panolara bakıyorum; çıplak ve kaba bir kahkaha kaçıyor dudaklarımdan.

Kontrol düğmeleri dokunuşa epey hassas: En ufak bir basınç ambulansın yalpalamasına ve zınk diye öne fırlamasına ya da beni koltuğumda öne fırlatıp kafamı neredeyse direksiyona çarptıracak kadar ani durmasına sebep oluyor. Julien'ın kapsülü arkamda gürültüyle sağa sola kayıyor. "Özür dilerim, özür dilerim," diye sesleniyo-

rum, beni duyamayacağını varsaysam da.

Ambulansı yavaş yavaş yola çıkartıp kör virajı takip ediyorum, o da muntazam bir bayır aşağı yola çıkıyor. Arabayı kullanmaya alışmam sadece birkaç dakikamı alıyor: Boş yoldan aşağı kullanmak kolaymış. Navigasyonun hafif dürtüşü bizi sağa ya da sola yöneltiyor ve parmaklarım oyuklara basarken geçtiğimiz manzaranın tadını çıkartmaya başlıyorum; boz renkli dağ yamaçları, küçük ağaçlar ve fırça çalılarıyla benek benek olmuş ufak kayalıklar, ara sıra yoldan karşıya fırlayan kertenkeleler. Zaman zaman ambulans hantalca patinaj yapıyor ve gazla fren arasındaki dengeyi sağlayabilmek için direksiyonu sıkıca kavrıyorum.

On beş-yirmi dakika kadar yokuş aşağı iniyoruz. Yakında yol yeniden düzleniyor, bir kez daha çöl düzlüklerindeyiz. Porselen mavisi gökyüzünün ufukla birleşimi cetvelle çizilmiş gibi dümdüz. Kum fırtınası çok gerilerde kaldı, Yeşil Şehir de öyle. Sınıra ulaşmak için ne kadar daha sürmem gerektiğini bilmiyorum. Mesafeleri bilmemin bir yolu yok ve ambulansın navigasyon sistemi benim için hâlâ gizemini koruyor.

Zaman geçsin diye Panah'ın bütün kadınlarıyla sohbetler hayal ediyorum: Rupa, Diyah, Su-Yin, Mariya, Aleyna. Başıma gelenleri onlara nasıl anlatırdım? Hayrete, dehşete, meraka düşerlerdi. Bana Julien'la ilgili sataşırlardı; hastanede o gece nasıl birlikte uyuduğumuzu öğrenince kalpleri heyecanla dolardı. Benimle birlikte ağlarlardı, benim için ağlarlardı, tacize uğrayışıma, düşük yapışıma, hücre yığını ne kadar biçimsiz ve bilinmez olursa olsun. Saldırganımdan nefret ederlerdi, her kimse artık, Bouthain'in ilacını alırken ve Reuben Faro'yu kandırmak için ölümü kullanırken gösterdiğim cesarete alkış tutarlardı.

Belki tanımadığım bir adama ve onun denenmemiş ilacına nasıl güvendiğimi anlayamazlardı. Onlara Bouthain'e Julien'ın hatrına

güvendiğimi anlatırdım. Bouthain güvende olana kadar bizi kendi isteğiyle bırakmazdı, biliyorum. Bütün bunları gözde öğrencisi için yaptığını da biliyorum. Bouthain'in dışarıdan huysuzlukla kaplanmış sadakatini, sevgisinin en güzelini, şefkatin en safını görmemek için kör olmak lazım.

Parmağımı gazda tutup bitmek bilmeyen kum tünellerinden aşağı sürerken Bouthain'in kulak tırmalayan sesini bir kez daha duyabilmeyi diliyorum. İşine adanmışlığı, mağdur olan herkese sığınak sağlıyordu. Benim için yaptıkları, herhangi bir işin kapsamının çok ötesinde. Acaba Bouthain ve Mañalac hâlâ hayatta mı? Büyük ihtimalle şimdiye ölmüşlerdir. Ya da yakında öleceklerdir. Yeşil Şehir'de merhamete yer yok.

Ama iş olanları Lin'e nasıl açıklayacağıma geldiğinde hayal gücüm orada duruyor. Hikâyemi dinleyişini gözümde canlandırdığımda suçluluk, utanç ve korku karışımı yükseliyor içimde. Panah'ı, Reuben Faro'nun gazabına maruz bırakarak her şeyi mahvettim.

Bir süre düşünmeyi bırakıp yola odaklanıyorum. O kadar uzun zamandır sürüyorum ki artık uyuyor muyum, uyanık mıyım, ondan bile emin değilim. "Julien, ne olur uyan," diyorum sözcüklerim ona ulaşabilsin diye kafamı azıcık yana çevirerek. "Lütfen. Buna daha ne kadar devam edebilirim bilmiyorum."

Zihnim Joseph'la bir anıma kayıyor, bir yarı-hatıra, bir şimşek. Karanlık yerine, sabahın erken saatlerinin grisini görüyorum, Yeşil Şehir'in sokaklarını, solgun ışığı ve gökyüzünü döven ahmakıslatanı, bir yatak odasının penceresinden.

Birdenbire tekrar siyah ipek nevresimlerin olduğu yataktayım, komodinin üzerinde siyah şampanya var. Kafamı yana çevirirsem sıvının yüzeyinde köpüren kabarcıkları görebilirim. *Sabine? Uyanık mısın?*

Bu Joseph'ın sesi. Joseph'ın elleri. Benimkine yaslanan Joseph'ın bedeni. Birdenbire hepsini hatırlıyorum: ağırlığını, baskısını, sessiz

rızamı. Tüm o sarhoşluğun altındaki korkuyu.

Çöl önümde bir deniz; ardımdaki dağlar şimdi içinden geçtiğim geçmişle geleceğin arasında bir duvar. Bunların hepsini fanteziler, kâbuslar, capcanlı hayal gücü olarak düşünüp kovuşturabilirdim. Ama zihnimdeki o boş alanlara sebep olan şey uykusuzluk değil. Panah'tayken belimde ve kasıklarımda hissettiğim ağrılar sadece kramp ya mide rahatsızlıkları değil. Tecavüze uğradım, altı hafta önce Joseph bana ilk kez siyah şampanya verdiğinde.

Sabine, uyanık mısın? Joseph'ın bana dokunmaya başlamadan önce, ben yatağında bilincim kapalı yatarken fısıldadığı şey. O doğmamış çocuğun babası oydu, istenmeyenin; bir embriyodan fazlası, yaşamımda bir depremden daha azı değildi.

Bu çok fazla. Direksiyonu bırakıyorum, yoldan savrulup düşük banketlere çarparken şiddetli bir alarm ötüyor. Julien'ın kapsülü ambulansın duvarlarına vuruyor, şiddetle bir o tarafa bir bu tarafa kayıyor. Kafamı kapıya çarpıyorum. Ambulans kopuk bir açıyla, yarısı yolda yarısı yolun dışında duruyor. Motor hâlâ düzensizce çalışıyor, yüksek bir tık tık sesi kabini dolduruyor. Parmaklarımı kafama bastırıyorum, kanla yapış yapış oluyorlar.

Orada otururken titremeye başlıyorum. Kollarımı direksiyona koyup kafamı üstüne dayıyorum. Ağlamak istiyorum, havayı özürlerle doldurmak. Ebeveynlerime. Lin'e. Panah'a. Bouthain ve Mañalac'a. Ve Julien'a. Son sözümün üzgünüm olmasını istiyorum. Bütün kuralları kırdım, bütün sınırları aştım. Belki de hak ettiğim budur. Belki de şuracıkta ölmeliyim.

Ama titremem dindiğinde ve hıçkırıklarım durulduğunda, güneş ufuktaki alçalışına başladığında, kendime neden Yeşil Şehir için öleyim ki diye soruyorum. Benden her şeyimi çaldı o: ebeveynlerimi, yuvamı, geleceğimi. Benim bedenim, benim kutsallığım, benim Panah'taki arkadaşlarım. Lin. Neden kalan son şeyimi de vereyim:

hayatımı?

Parmaklarımı direksiyona yerleştirip ambulansı yeniden çalıştırıyorum. Gaz düğmesine basıyor ve dikkatlice, yavaşça, yola geri çıkıyorum. Şimdi yoluna koy. Işıkları aç, karanlık olmaya başlıyor. İşte böyle. Çok güzel. Şimdi sür, Sabine. Zaman olacak, sonra, her şeyi hesaba katmaya, bildiklerimle öğrendiklerimi uzlaştırmaya. Ama şimdi, hayatım için sürmeliyim.

Ve kalktık, motor harıl harıl. Koltuğumda öne eğiliyor, sanki fiziksel çabayla ambulansı daha hızlı götürebilecekmişim gibi direksiyonu ittiriyorum. Güneş kaybolmaya başlıyor ve doğudan alacakaranlık yayılıyor, ay tepemde tam bir sarı daire. Kısa bir süre içinde, uzaktaki sınır çitlerini görebiliyorum: düşük voltajlı elektrik yüküyle parlayan, eğri büğrü yatay bir çizgi. Yakınlaştıkça daha ayırt edilebilir oluyor, bir kafesin parmaklıkları gibi. Kafamı alçaltıp dişlerimi sıkıyor, sertçe gaza basıyorum. Kafesler yetti artık.

Bir kükreme ve gümbürtü duyuluyor biz çitlere çarparken, hayal ettiğimden daha büyük ve güçlüymüş dayanıklılık için tasarlanmış çelik alaşım. Ama ambulans üstünde mermi biçimli bir delik açmış ve oradan parçalayıp karşı tarafına geçiyoruz.

Çitten sonra yirmi metre kadar kayıp duruyoruz; ambulansın aksamı vızıldayıp gıcırdıyor ama tekerlekler sözümü dinlemiyor artık. Her yanımdan acele ayak sesleri ve alarmlar duyuyorum. Onlar hem arka hem de ön kapıları açarken koltuğumda kalıyor, zar zor nefes alıyorum. Nazik eller omzumu çekiştiriyor. Semitya Sınır Güvenliği'nin zeytin yeşili üniformalarını giymiş bir kadın ve bir adam şaşkınlıkla ve endişeyle bana bakıyorlar. Tüm suratları afallamış bir merakla kaplı, başka bir gezegenden düşmüşüm gibi. Ama silah yok. Bana doğrultulmuş silahlar yok.

"İyi misiniz?" diyor kadın. Genç, benim yaşlarımda. Belki daha bile genç. Kızıl saçlı, bal rengi gözlü ve keskin suratlı, çok azıcık

Lin'e benziyor. Gözlerinde şaşkınlık parlıyor, sanki hep bu an için alıştırma yapmış ama aslında hiç olmasını beklemiyormuş gibi. Gördüğü, Yeşil Şehir'den gelen ilk kadın mıyım?

Çenesini düzeltip ifadesini daha profesyonel ve güven veren bir şekle sokuyor. "Kimse sana zarar vermeyecek. Artık güvendesin." Büyük ihtimalle bunu söylemesi için eğitildi; bu, tam olarak duymak istediğim şey. Yana eğiliyor, kafamı ambulansın kapısına dayıyor ve yavaşça nefes veriyorum. Nefesimi tuttuğumun bile farkında değildim.

Ve sonra, arkadan, incecik bir ses geliyor, yaşama giren bir çocuğun ilk ağlaması gibi.

"Neler oluyor? Sabine, neredesin?"

"Julien," diyorum. "Buradayım."

TEŞEKKÜRLER

Simon Kristen, *O Uyumadan Önce*'nin ilk bölümünün dayandığı kısa öyküyü yayınladı ve sesli okumam için beni Kopenhag'a davet etti. Warsan Shire, beni orada dinleyip bunu bir romana çevirmemi söyledi; bu kitabı bilhassa onun teşvik etmesiyle yazdım. Benim için her zaman bir dost ve kocaman bir yüreklendirme kaynağı olan Claire Chambers, beni Susan Watkins'in işleriyle tanıştırdı, o da bana ilk taslağımda cömert geribildirimler ve feminist distopik kurguların muazzam alanı hakkında bilgiler verdi. Sunny Hundal'ın *India Dishonoured: Behind a Nation's War on Women* kitabı, cinsiyet ayrımcılığının Hint kültürü üzerindeki yıkıcı etkilerini derinden anlamama yardımcı oldu. Monica Bryne'ın *The Girl in the Road*'u fütürist bir hikâyenin çağdaş bir sesle nasıl anlatılabileceğini çözmemde yardımcı oldu. Shandana Minhas bilimkurgu konusundaki etkileyici bilgilerini benimle paylaştı ve pes etmeye hazır olduğum zamanlarda beni yüreklendirdi. Wellesleyli arkadaşlarım Susan Gies Conley, Edris Goolsby ve Anna Balogh beni vazgeçmemem için teşvik ettiler ve bana W'de dört sene hayatta kaldıysam bu kitabı da yazabileceğimi hatırlatıp durdular. Yazar arkadaşlarım Christopher Merrill, Aamer Hussein, Rachel McCormack ve Peter H. Fogtdal aylarca yazmaktan ve yeniden yazmaktan terler dökerken desteklerini esirgemediler. Rick Slettenhaar silah arkadaşımdı ve Sabeen Mahmud'un korkunç

ölümünün ardından yaslanacak bir omuz oldu. Syma Khalid ve Alina Hasanain Shah bana Julien'ın çalışma ve araştırmaları konusunda tıbbi ve bilimsel yönden yardım ettiler. MacGregor Rucker kitabın can alıcı sahneleriyle ilgili yararlı geribildirimler verdi. Chilly Gonzales'in müziği, özellikle de "Gentle Threat" şarkısı Yeşil Şehir'in kara atmosferini yaratmamda yardımcı oldu.

Menajerlerim Jessica Woollard ve Clare Israel'e bu romana inandıkları ve yayıncım Lori Milken'a da değerli tavsiyeleri için teşekkürü borç bilirim. Ve en iyisini sona sakladım: Editörüm ve arkadaşım Joseph Olshan, onunla bu kitap üzerinde çalışmak hayatımın en zorlu ve en tatmin edici deneyimlerinden biri oldu.

Pakistan'ın en yetenekli yazarlarından Bina Shah modern zamanlara dair bir hikâye anlatıyor.

Margaret Atwood'un *Damızlık Kızın Öyküsü* (*The Handmaid's Tale*) romanıyla aynı çizgide, dini baskının hüküm sürdüğü ülkelerdeki kadınların yaşamlarını ele alan bir distopya. Kadınların tecrit edilmesine ve örtülmesine dair ataerkil uygulamaları, cinsiyet seçilimini ve kadınların bedenleri üzerindeki kontrolü ele alarak dini otoriterliğin ardından gelecek bir dünyayı zihnimizde canlandırabilmemiz için gerçekten dehşet verici şekilde kurguluyor.

Güney Batı Asya'nın başkenti olan modern, güzel Yeşil Şehir'de cinsiyet seçilimi, savaş ve hastalık erkeklerin kadınlara oranını endişe verici derecede düşük seviyelere getirmiştir. Hükümet, halkını kontrol etmek için terörü ve teknolojiyi kullanır ve kadınlar mümkün olduğunca çabuk çocuk sahibi olmak için birden fazla kocanın eşi olmak zorundadır.

Oysa, bir yeraltı kolektifinde yaşayan ve sistemin parçası olmayı reddeden, direnen kadınlar vardır. İktidarın en yüksek mevkilerindekiler tarafından gizlice korunurlar, Yeşil Şehir'in zengin ve seçkinlerine kimsenin satın alamayacağı bir emtia sunmak için yalnızca geceleri ortaya çıkarlar: seks içermeyen yakınlık, şefkat. Görünüşe göre, en nüfuzlu erkekler bile onları keşfetmekten ve acımasız cezaların tehlikelerinden kendilerini koruyamazlar.

"*The Handmaid's Tale*'in kışkırtmaya devam ettiği kültürel gündemin gecikmiş bir genişlemesi."

–KIRKUS REVIEWS

"Distopyaların en zarif şekilde rahatsız edeni, zengin bir şekilde örülmüş ve dehşet verici derecede içten, *O Uyumadan Önce*'de Huxley ve Atwood'un ipuçları var, ancak Bina Shah eşsiz."

–NICK HARKAWAY, *Gnomon* ve *The Gone-Away World* romanlarının yazarı

"*The Handmaid's Tale*'e 21. yüzyılın cevabı.. Sürükleyici, zekice ve en korkutucu şekilde distopik, kaldı ki bu oldukça mümkün görünüyor. Gösterişli, Yapay Zeka ile desteklenmiş Yeşil Şehir, Panah'ın özgür ama kapatılmış kadınlarının umutsuzca karşı koymak için mücadele ettiği kâbuslarımızın derinlemesine kadın düşmanı teknokratik iktidarı."

–MOLLY CRABAPPLE, *Drawing Blood*'ın yazarı

"Kadınların direniş ve kararlılığını ortaya koyan tam zamanında ortaya çıkmış bir roman. Bina Shah kitabını gelecekteki bir Orta Doğu ve Güney Asya'da konumlandırarak, bilimkurgu edebiyat türünü beyaz merkezli bakış açısının ötesine doğru genişleten feminist distopik gerilime hoş bir katkı yaptı. Kadınların hikayeleri ve kadınların sesleri, tüm çeşitliliğimizle önemlidir ve Bina Shah'in gerilim romanı gerekli bir uyarı."

–MONA ELTAHAWY, *Ortadoğu Neden Cinsel Devrime İhtiyaç Duyuyor?*'un yazarı

THG 0810271 PFV
/eksikparcayayinlari
/eksikparcayayinlari
www.eksikparca.com
9 786057 690142
27 TL
KDV'den muaftır.